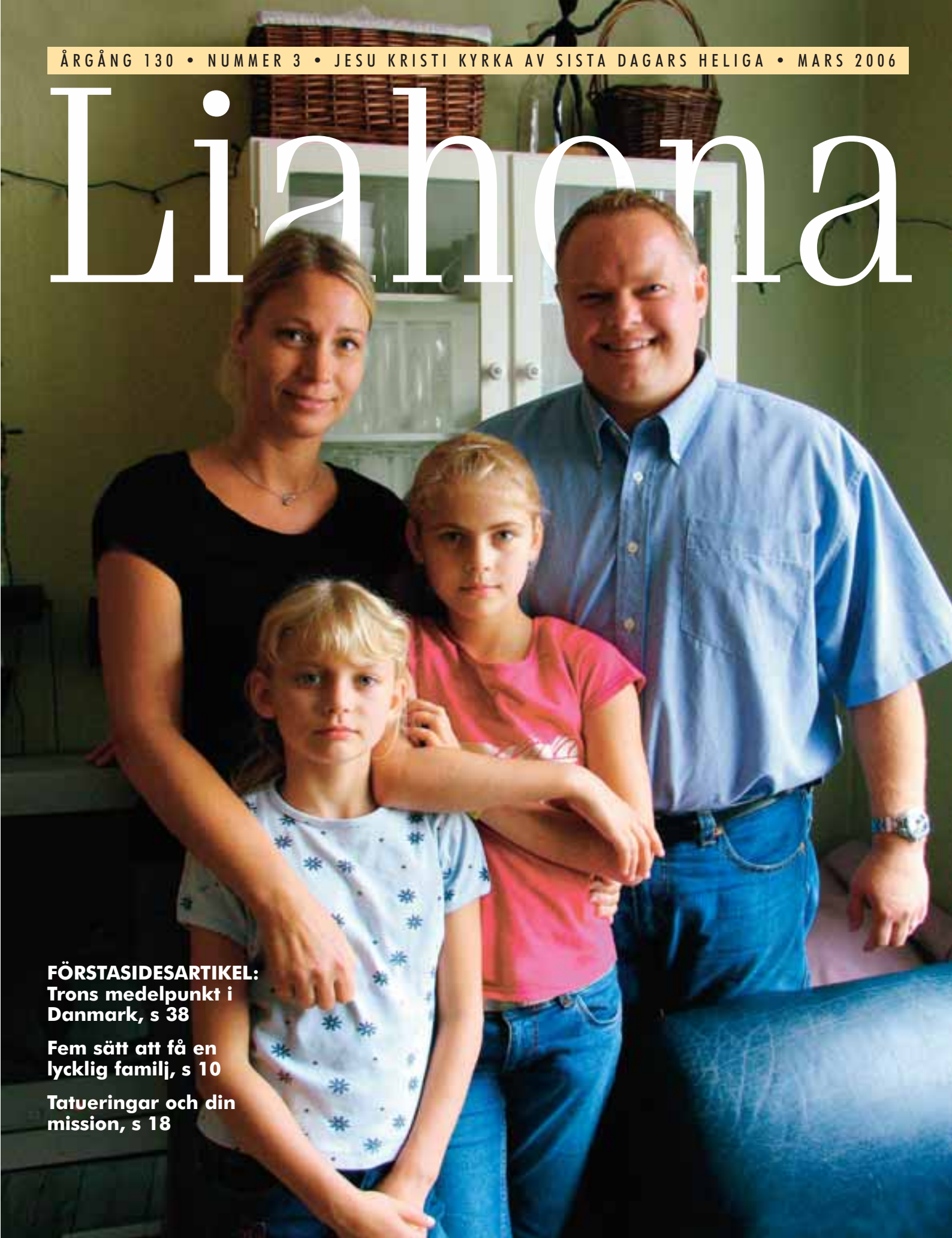

ÅRGÅNG 130 • NUMMER 3 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MARS 2006

Liahona

FÖRSTASIDESARTIKEL:
Trons medelpunkt i
Danmark, s 38

**Fem sätt att få en
lycklig familj, s 10**

**Tatueringar och din
mission, s 18**

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen
Rådgivande: Monte J Brough, Gary J Coleman,
Yoshihiko Kikuchi

Verkställande direktör: David L Frischknecht
Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave
Seniorredaktörer: Larry Hiller, Richard M Romney
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: Victor D Cave

Biträdande redaktionschef: Jennifer L Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Shanna Butler, Linda Stahle Cooper,
LaRene Porter Gaunt, R Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin
Leavitt, Sally J Odekir, Judith M Paller, Vivian Paulsen, Sara
R Porter, Jennifer Rose, Don L Searle, Rebecca M Taylor,
Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie
Wardell, Kimberly Webb

Chefssekreterare: Monica L Dickinson

Redaktionspraktikanter: Brittany Jones Beahm,
Nicole Seymour

Marknadschef: Larry Hiller

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G Brown, Julie Burdett, Thomas S
Child, Reginald J Christensen, Kathleen Howard, Denise
Kirby, Todd R Peterson, Randall J Pixon

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusgatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret
i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388.

Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms
och porto) och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribat, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska,
marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2006 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

March 2006 Vol. 130 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is
\$10.00 per year; Canada, \$14.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA, MARS 2006

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Inspirerande tankar
Gordon B Hinckley
- 8 Evangeliets fullhet: Handlingsfrihet
- 10 Föräldraskapets heliga ansvar *M Russell Ballard*
- 25 Besökslärarnas budskap: Undervisa om Guds rikes lära
- 26 Lärdomar från Gamla testamentet: Välsignad i min bedrövelse
Bonnie D Parkin
- 29 Hjälpföreningens ljud *Kim Woodbury*
- 32 Bergen upphäve fröjderop! — Urval ur den sjätte
internationella konsttävlingen
- 38 I Danmark, en stilla, brinnande
tro *Don L Searle*
- 44 Sista dagars heliga berättar
Kirstens prövning
Angela Diener
Flytta på dig!
Deborah Shatto
Min personliga hjälte
Jorge Detlefsen
- 48 Brev till redaktionen

10 Föräldraskapets heliga ansvar

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

*Med hjälp av dessa förslag kan
du använda Liahona för att
förbättra din undervis-
ning i klassrummet och
din undervisning hemma.*

"Handlingsfrihet", s 8:

Berätta för familjemed-
lemmarna att du har
beslutat att använda din handlings-
frihet till att tvinga alla att stirra på
väggen. Prata om vad de skulle
tycka om ditt beslut. Använd arti-
keln till att förklara vad handlingsfri-
het är, och gör rollspel om de tre
olika sätten i artikeln som Satan
angriper handlingsfriheten på.

"Tatueringar och din mission",

s 18: Prata om likheterna mellan
templet och den fysiska kroppen
med hjälp av inledningen till
artikeln. Återge berättelsen
om Bobby och koncentrera
dig på konsekvenserna
han fick ta på grund av
sin tatuering. Vittna om hur vik-
tigt det är att behandla kroppen
som ett tempel.

"Välsignad i min bedrövelse",

s 26: Skapa ett tillfälligt handikapp
för varje familjemedlem (till exem-
pel genom att binda för någons
ögon, binda upp ett ben eller en

FÖR UNGDOMAR

- 7 Råd och förslag: Lyssna, lär och efterlev det
- 18 Tatueringar och din mission
Shanna Butler
- 21 Affisch: Du blir aldrig stor nog
- 22 I Herrens lag *R Val Johnson*
- 30 Korta budskap

Systrar tre *Jessie Noemi P Patria*
Borta bra men hemma bäst
Faapisa M Tupe
Profetens inflytande
Attah Y Fred Omokhudu
36 Bort från kanten
Gillian Campbell

30 Systrar tre

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Komma ut ur mörkret
James E Faust
- LS4 Samlingsstunden: Följ profeten *Linda Magleby*
- LS6 Från president Wilford Woodruffs liv:
En mästare på Bibeln
- LS8 Mer välsignad *Rachel C Murdock*
- LS10 Roliga sidan: Skriftdocka
- LS11 Särskilt vittne: Gissa vem!
- LS12 Hans börda blev lätt
Sandra Dawn Brimhall
- LS14 Vänner emellan: Frälsarens kärlek
Cheryl C Lant
- LS16 Försöker likna Jesus:
Hur kan jag ljuga?
Erica Silvina Kleveztain de Roldán

LS8 Mer välsignad

LS16 Hur kan jag ljuga?

PÅ OMSLAGET
Foto Don I. Searle.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET
Foto Craig Dimond.

hand, dämpa någons hörsel, och så vidare). Låt alla berätta hur de kände sig när de var handikappade. Använd artikeln till att komma fram till vilka välsignelser som kommer genom bedrövelser, och be familjemedlemmarna att berätta om de välsignelser de fått genom att uthärda prövningar.

”Komma ut ur mörkret”, s LS2: Mörklägg rummet. Fråga familjemedlemmarna vad som kan orsaka mörker i deras liv. Be dem leta i rummet efter sådant som kan hjälpa dem ta sig ut ur sitt ”andliga mörker”. Det kan vara sådant som

skrifterna, ett tiondekuvert och en psalmbok. Tänd lyset i rummet. Prata med hjälp av artikeln om de saker som hittades och andra sätt att förbättra vår kommunikation med vår himmelske Fader.

”Mer välsignad”, s LS8: Be familjemedlemmarna berätta om något vänligt som någon annan gjort för dem. Läs berättelsen om Wade högt. Uppmana varje familjemedlem att göra något vänligt den här veckan och vara redo att berätta om det under nästa hemafton.

ÄMNEN I DETTA NUMMER

LS = <i>Lilla stjärnan</i>	Missionsförberedelser, 18,
Apostlar, LS11	22, 30
Bedrövelser, 26, 44	Mödrar, 2, 10
Besöksundervisning, 25	Primär, LS4
Bibeln, LS6	Profeter, LS4
Brasilien, 22	Prövningar, 26, 44
Bön, LS12	Skriftstudier, LS10
Danmark, 38	Stridigheter, 10
Enighet, 30	Synd, 21, 36
Familjen, 2, 10, 22	Tatueringar, 18
Familjens hemafton, 1	Tempel, 2, 38
Fäder, 10	Tillkännagivandet om familjen, 10
Föräldraskap, 10	Tro, 2, LS2, LS12
Generalkonferens, 7	Undervisning, 1, 25
Grupptrack, 36	Visdomsordet, 36
Handlingsfrihet, 8	Vänlighet, LS8, LS14
Hemundervisning, 6	Äldre missionärspår, 2
Hjälpföreningen, 29	Ärlighet, LS16
Inspiration, 44	
Konst, 32	
Medlemsmissionärsarbete, 44	

TILL VÄNSTER: FOTO MATTHEW REEF. BILDEN ÄR ARRANGERAD

Inspirerande tankar

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Tro på Gud

”Tro på Gud. Tro på Gud den evige Fadern. Han är universums store Furste, men han är vår Fader och vår Gud som vi kan gå till i bön. Vi är hans söner och döttrar. Har ni någonsin egentligen förstått att ni är ett Guds barn och att ni har något gudomligt inom er?

Tro på Gud och var inte klenetrogna. Tillbe honom i ande och sanning. Tro på honom. Läs hans ord och följ hans lärdomar.

Tro på Jesus Kristus ... Han är Guds Son som kom till jorden, som lämnade himlens kungliga råd och kom ner och bodde bland människorna och gav sitt liv för var och en av oss, för dig och för mig. Det är genom honom som vi kan närma oss Fadern. Var inte klenetrogna utan tro på Herren Jesus Kristus, världens Frälsare och Återlösare.” (Möte i Moskva i Ryssland, 10 sep 2002.)

En outsläckt tro

”Må ni i era hjärtan bära en outsläckt tro, en säker visshet om Jesu Kristi evangeliums storslagna och viktiga ting, av vilka ni är en del — Guds kyrka och rike — att himlens Gud och hans älskade Son, Herren Jesus

Kristus, öppnade förlåten i denna [tid] och visade sig för profeten Joseph Smith.

Har ni en fast tro på detta? Att Johannes döparen kom? Att Petrus, Jakob och Johannes, Mose, Elias och Elia kom och återställde prästadömet och dess nycklar för att inleda denna stora tidsutdelning? Och när allt kommer omkring, att det är här som sanningen finns?

Har ni denna fasta tro i ert hjärta? Om ni har det blir bördan lätt, det lovar jag. Om ni inte har det ... så finns det ett sätt att få det. Och Frälsaren visade vägen när han sade: ’Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv.’ (Joh 7:17)” (Regionkonferens i American Fork i Utah, 24 aug 2002.)

Stärk familjerelationer

”Låt oss inte leva ett liv ... som vi får ångra ... Det kommer inte att ha så stor betydelse hur mycket pengar ni tjänat, vilket slags hus ni bott i, vilken slags bil ni kört, summan på ert bankkonto — inget av detta betyder något. Det som kommer att ha betydelse är den kära kvinna som har gått vid er sida som er livskamrat under livets

Det enda som ni kan ta med er, när allt kommer omkring, är era familjerelationer.

Vi har nu pensionerade män och kvinnor som utför ett meningsfullt missiönsarbete för kyrkan över hela världen i en anda av total osjälviskhet för att undervisa och göra gott.

TILL VÄNSTER: FOTO CRAIG DIMOND, TILL HÖGER: FOTO DAVID STOKER

alla år, och barnen och barnbarnen och barnbarnsbarnen och deras trofasthet och hur de ser upp till er ... med respekt och kärlek och aktning och vänlighet ...

Det enda som ni kan ta med er, när allt kommer omkring, är era familjerelationer ... Må Gud välsigna oss att vara goda fäder ... goda föräldrar, och goda makar till vår goda hustru." (Möte i Pleasant Grove i Utah, 18 jan 2003.)

Var goda kvinnor, var goda mödrar

"Ni kvinnor, var goda kvinnor, var goda mödrar. Var vänliga och älskvärda och generösa. Stärk era barn med er tro och ert vittnesbörd. Upplyft dem. Hjälp dem att klara sig igenom världens prövningar medan de växer upp i denna mycket svåra tid. Stöd, hjälp, upplyft och välsigna er make med er kärlek och er uppmuntran, så kommer Herren att välsigna er. Välsigna honom med vänlighet och hjälp honom på alla sätt ni kan, även om han inte är medlem i kyrkan. Det är möjligt att han blir medlem i kyrkan innan hans tid på jorden är ute. Det kanske tar lång tid och ni kanske måste uthärda mycket, men om det händer så kommer ni att tycka att det

har varit värt det." (Möte i Philadelphia i Pennsylvania, 25 okt 2002.)

Hedra er hustru

"Ni män som bär Guds prästadöme, hedra er hustru. Respektera henne. Hon är era barns mor. När allt kommer omkring, när ni har levt ert liv och går vidare mot evigheten, kommer ni inte att ta med er fem cent av den förmögenhet ni har samlat på er, inte fem cent. Det finns bara en sak ni kan ta med er, och det är er eviga själ och er makes eller hustrus kärlek och kamratskap. Lev värdiga detta." (Möte i Kingston på Jamaica, 15 maj 2002.)

Större kärlek i våra hem

"Jag skulle vilja se större kärlek i våra hem ... Ni föräldrar som är fäder och mödrar till barn, sätt värde på era barn. Se på dem med kärlek. Led dem ... med kärlek ... De kommer att följa er om ni gör det. Och jag lovar er att om ni gör det så kommer det en tid när ni är så tacksamma att ni har gjort det, att ni går ner på era knän och tackar Herren för de dyrbara barn som kommit till er och växt upp under er vägledning." (Möte i Port of Spain på Trinidad, 20 maj 2002.)

Ett kungligt prästadöme

"Detta är dagen som Petrus förutsåg när det skulle finnas ett kungligt prästadöme på jorden, tillgängligt för alla människor som accepterade evangeliet.

Mina kära bröder, inser ni vad det är ni har när ni bär Guds prästadöme? Ni kan verka i kyrkans ledning. Ni kan ha prästadömsämbeten. Ni kan sköta dess affärer. Och vad som kanske är ännu viktigare, prästadömet ger er kraften och myndigheten att lägga era händer på era familjemedlemmars huvud och välsigna dem. Känner ni till någon annan grupp i världen där en far har rätten och privilegiet och möjligheten att lägga händerna på sin hustrus och sina barns huvuden och välsigna dem i Herrens namn? Vilket oskattbart privilegium det är. Och detta vill jag säga er: Lev värdiga denna stora välsignelse." (Möte i Kiev i Ukraina, 9 sep 2002.)

Var lojala mot kyrkan

"Var lojala mot kyrkan. Jag har ett vittnesbörd om att denna kyrka är sann. Det har ni också ... Nästan alla här kan ställa sig upp och säga: 'Jag vet att Gud lever och att Jesus är Kristus och att detta är deras verk' ... Gör aldrig något som kan verka illojalt på något sätt. Stöd [kyrkan]. Hjälp den, be för den, arbeta för den, för den framåt ... Verkets framtid ... ligger hos er. Vi behöver lojala och trofasta sista dagars heliga ...

Var lojala mot tron. Var lojala mot Gud. Var lojala mot Jesus Kristus. Var lojala mot Jesu Kristi kyrka, och när ni är det så är ni också lojala mot er själva." (Möte i Kingston på Jamaica, 15 maj 2002.)

"Var lojala mot denna kyrka, mina bröder och systrar ... Jag vill vittna för er att kyrkans generalauktoriteter aldrig kommer att leda er på stigar som går nedåt. De leder er på en väg som för er uppåt om ni följer den i tro och trofasthet." (Regionkonferens i Salt Lake City i Utah, 5 maj 2002.)

Var trofasta och sanna

"Till alla medlemmar i kyrkan, var ni än befinner er, vill jag säga: Var ett gott folk. Var goda medborgare i samhället. Var trofasta och sanna. Var trofasta mot den underbara kyrka som ni tillhör. Var och en av er är betydelsefull. Var och en av er tillhör en stor gemenskap

av sista dagars heliga. Var och en av er är en son eller dotter till vår himmelske Fader. Sätt er tilltro till Herren." (Satellit-utsändning av stavskonferens i Japan, 6 nov 2004.)

Missionärspär

"Vi har nu sammanlagt omkring 5 300 [nu 5 800] pensionerade män och kvinnor som utför ett meningsfullt missionärsarbete för kyrkan över hela världen. Antalet växer. De åker dit de kallats att tjäna. De tjänar där de behövs. Vänskapsband knyts, färdigheter lärs ut, möjligheter öppnas för människor som aldrig glömmer de män och kvinnor som kommit till dem i en anda av total osjälvishet för att undervisa och göra gott. De får inga pengar. De åker på egen bekostnad. Deras hängivenhet är obegränsad. Fruktarna av deras arbete går inte att mäta ...

Denna kyrkas storhet ligger i dess arbete. Alla arbetar. Man växer inte om man inte

arbetar. Tron, vittnesbördet om sanningen, är som en muskel på min arm. Om man använder den blir den stark. Ges den stödförband så blir den svag. Vi sätter folk i arbete. Vi förväntar oss storverk av dem, och det förunderliga och underbara är att de klarar det. De åstadkommer resultat." (World Affairs Council i Los Angeles i Kalifornien, 12 juni 2002.)

Gå till Herrens hus

"Besök templet. Ni välsignas när ni gör det. Varje man eller kvinna som besöker Herrens hus är en bättre man

Känner ni till någon annan grupp i världen där en far har rätten att lägga händerna på sin hustrus och sina barns huvud och välsigna dem i Herrens namn? Vilket oskattbart privilegium.

Varje man eller kvinna som besöker Herrens hus går därifrån som en bättre man eller kvinna.

eller kvinna när han eller hon lämnar det än han eller hon var när han eller hon kom dit. Herrens hus har en förädlade effekt på er. Det frambringar osjälviskhet. Det bygger upp rättfärdighet. Det ingjuter i er en insikt om vikten av att göra det ni borde göra. Gå till Herrens hus.” (Stavskonferens i Provo i Utah, 22 sep 2002.)

Ett invigt Guds hus

”För oss finns det ingen byggnad som är så helig som ett invigt Guds hus. Bara i

kyrkans tempel beseglas jordelivets dyrbara relationer i en oupplöslig förening för all evighet. Bland många doktrinära punkter som skiljer denna kyrka från alla andra finns det arbete som utförs i Herrens hus under gudomlig prästadömsmyndighet.

Varje tempel runtom i världen står som ett synligt monument över detta folks tro på odödligheten och på fortsättningen av heliga familjeband i den odödliga världen.” (Första spadtagsceremonin för templet i Sacramento i Kalifornien, 22 aug 2004.)

Kyrkans stora styrka

”Vari ligger [denna] kyrkas stora styrka? ... Det är i betoningen vi lägger på familjer. Vi lever i en värld där familjen håller på att vittra sönder. Vi lägger stor tonvikt vid familjen. Håll er familj nära samman och älska och hedra era barn. Fostra dem i sanning och tro att älska Herren.” (Möte i Reykjavik på Island, 11 sep 2002.)

Ett stort underverk

”Jag har bevittnat det jag betraktar som ett underverk medan jag har sett detta stora verk gå framåt ... Ni kanske inte tycker att det är så märkvärdigt. Jag ser den som ett

stort underverk, mina bröder och systrar, denna utan händer lösrivna lilla sten som ska rulla fram och fylla hela världen. Vi har bara sett början ... Jag är övertygad om att detta verk ska gå framåt och beröra miljoner och åter miljoner människor över hela världen. Och himlens Gud, vars kyrka detta är, bereder vägen för att göra allt detta möjligt om ni och jag och medlemmarna i denna kyrka, var de än befinner sig, gör vår del i att hjälpa till med denna process.” (Regionkonferens i Salt Lake City i Utah, 5 maj 2002.) ■

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att under bön ha studerat budskapet kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel.

1. Säg att du ska läsa några uttalanden från en respekterad världsledare. Vittna för familjemedlemmarna om att president Gordon B Hinckley är hela världens profet. Välj ut och läs olika delar av budskapet och uppmana familjen att följa president Hinckleys råd.

2. Ta om möjligt med dig en världskarta eller en jordglob och be en familjemedlem peka på en plats. (Eller så kan du be en familjemedlem nämna ett land var som helst i världen.) Läs från budskapet vad president Hinckley sade till medlemmarna i det område som är närmast. Upprepa detta så länge som tiden tillåter. Säg att president Hinckleys budskap gäller kyrkans medlemmar överallt.

3. Skriv ner rubrikerna i budskapet på olika papperslappar. Låt familjemedlemmarna turas om att välja en papperslapp och läsa upp rubriken. Återge president Hinckleys tankar om det valda ämnet och diskutera hur familjen kan tillämpa dem. Be familjemedlemmarna berätta om upplevelser de haft som har med dessa principer att göra.

LYSSNA, LÄR OCH EFTERLEV DET

Eleverna som har tidigt morgonseminarium i Capotillo och Simon Bolivars församlingar i Santo Domingo stav i Dominikanska republiken tycker om att bli undervisade på generalkonferensen. Här är några av deras förslag på hur man kan använda det man lärt sig under generalkonferensen.

- ☼ Kom till generalkonferensen förberedd att lära och lyssna noga på talen. Fasta och bön kan hjälpa dig vara förberedd.
- ☼ Skriv ner det du lär dig så att du kan tänka på det mer senare.
- ☼ Tala om generalkonferensen med din familj. Berätta för dem vad du har lärt dig och lyssna på och lär av deras upplevelser.
- ☼ Lyssna noga på president Gordon B Hinckleys tal och skriv ner minst tre saker som han uppmanar dig att göra eller bli. Be om dessa saker och se hur du kan förverkliga dem i ditt liv.
- ☼ Om Anden manar dig att göra något medan du lyssnar på eller begrundar generalkonferensen så gör det.
- ☼ Sätt upp mål som säger hur och när du ska tillämpa råden som du får under generalkonferensen. Skriv ner dina mål och när de ska vara uppnådda i din dagbok och gå ofta tillbaka till dem.
- ☼ Var tillsammans med människor som gör det lätt för dig att följa det som profeterna säger. Då får du stöd när du försöker tillämpa talarnas råd.
- ☼ Berätta vad du har lärt dig för en vän som kan ha nytta av det.
- ☼ Lev värdigt den Helige Andens sällskap och be om vägledning om hur du ska följa det som du lärt dig under konferensen.
- ☼ Lyssna noga på det som kyrkans ledare uppmanar dig att göra och arbeta på att göra bättre ifrån dig. Kom ihåg: "Var ordets görare, inte bara dess hörare." (Se Jak 1:22–25.)
- ☼ Slå upp och stryk under hänvisningarna som citeras i talen i dina skrifter.
- ☼ Läs konferenstalen när *Liabona* kommer ut så att du kan få nya insikter och förnya din entusiasm. ■

Handlingsfrihet

Ett återkommande inslag om det återställda evangeliets grundläggande tros-satser, lärdomar som är unika för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

En av kristendomens grundsatser är att Gud har gett sina barn den fria viljan, förmågan och privilegiet att välja. Men begreppet handlingsfrihet, så som det undervisas i Mormons bok och av nutida profeter och apostlar, tillsammans med andra evangeliesanningar, är en lära med stor kraft och som ger eviga följder.

En evig princip

Handlingsfriheten är nödvändig för vår himmelske Faders plan för sina barn, för utan den kan vi inte bli sådana som han är. Handlingsfrihet är en evig egenskap som alla intelligenta varelser äger. Den trädde inte i kraft i och med vår jordiska födelse. Vi hade vår handlingsfrihet

under vår förjordiska tillvaro. Som Herren uppenbarade:

”Människan var även i begynnelsen hos Gud. Intelligens, eller sanningens ljus, är icke skapad eller formad, ej heller kan den skapas.

All sanning och all intelligens har självständig handlingskraft i den sfär, vari Gud har satt dem. Annars finns det ingen tillvaro.

Se, häri består människans handlingsfrihet.”
(L&F 93:29–31)

Vi tror inte på en förutbestämmande Gud — det vill säga en Gud som fastställer sina barns slutliga bestäm-melse i förväg. I stället tror vi på en Gud som har en fullkomlig förkunskap om de val hans barn kommer att göra. Han kan använda denna förkunskap till att vägleda oss eller till och med varna oss, men han använder den inte till att ta bort vår handlingsfrihet. Han *tillåter* oss att bli det vi verkligen vill bli. Som äldste James E Talmage (1862–1933) i de tolv apostlarnas kvorum skrev: ”[Gud] vet vad var och

en skall [göra] under givna omständigheter och ser slutet redan från början. Hans förut-kännedom är grundad på intelligens och förnuft. Han förutser framtiden som ett tillstånd, vilket naturligt och med säkerhet kommer att inträda, utan att han själv har bestämt eller önskat, att så skulle ske.”¹

De flesta kristna kyrkor tror att Gud skapade sina barn ex nihilo — av ingenting. Om det var sant skulle Gud kanske hållas ansvarig för alla misstag vi gör eftersom han skapade oss med brister och svagheter. Men vi vet att vår himmelske Fader inte skapade oss av ingenting, och han är inte ansvarig för våra svagheter och synder. Han bara sätter oss, sina andebarn, i situationer där vi kan lära och tillväxa genom att utöva vår handlingsfrihet, om vi använder den på rätt sätt.

Villkor som handlingsfriheten kräver

Äldste Bruce R McConkie (1915–1985) i de tolv apostlarnas kvorum lärde att handlingsfriheten kräver fyra villkor:

1. Det måste finnas lagar som fastställts av en allsmäktig makt, lagar som vi antingen kan följa eller inte följa.
2. Det måste finnas motsatser — gott och ont, rätt och fel.
3. Vi måste ha kunskap om gott och ont. Vi måste veta skillnaden mellan motsatserna.
4. Vi måste ha en obegränsad möjlighet att välja.²

Vi måste också vara ansvariga för våra val om vi ska kunna åtnjuta handlingsfriheten till fullo. De lagar som finns måste ge följder — och inte bara de naturliga följder som våra handlingar resulterar i, som när vi förlorar andras respekt om vi ljugar och fuskar. Lagarna måste också ge välsignelser från Gud om vi följer dem och straff om vi inte gör det.

Satans angrepp på handlingsfriheten

Om förutställvaron säger Herren: ”Satan gjorde uppror emot mig och försökte tillintetgöra människans handlingsfrihet.” (Moses 4:3) Lucifer kastades ut ur himlen på grund av sitt uppror, men han fortsätter att undergräva vår handlingsfrihet här på jorden. Han gör det på många sätt, bland annat genom dessa två:

Om vi använder vår handlingsfrihet på ett förnuftigt sätt blir våra möjligheter att göra gott och välsigna andra obegränsade.

Olydnad. ”Se, häri består människans handlingsfrihet, och häri ligger människans fördömelse, ty det som var från begynnelsen är tydligt uppenbart för henne och hon mottager icke ljuset ... Och den onde kommer och borttager sanningen och ljuset från människobarnen förmedelst olydnad.” (L&F 93:31, 39) Olydnad skadar vår handlingsfrihet på två sätt. För det första, när vi förlorar ljus och sanning blir vi blinda för många tillfällen att göra gott. Och för det andra, några former av olydnad är vanebildande — vi fångas i beteenden som är mycket svåra att ta sig ur. Vi kanske till och med skadar andra och inkräktar på deras handlingsfrihet.

Ingen ansvarighet. Satan viskar i våra öron och säger: ”Låtom oss äta, dricka och vara glada men låtom oss dock frukta Gud

— han urskuldar den som gör en liten synd ... och om så är, att vi befinnas skyldiga, skall Gud tilldela oss några få rapp och till sist skola vi bli frälsta i Guds rike.” (2 Nephi 28:8) En del tror felaktigt att när vi en gång har ”bekänt oss till Kristus” och ”blivit frälsta genom nåd”, att det då inte har någon betydelse vad vi gör — vi är ändå frälsta. Denna lära är en utstuderad manifestation av Satans pågående villfarelse att vi inte är ansvariga för våra synder och att de inte har några följder.

Handlingsfrihetens välsignelser

När vi använder vår handlingsfrihet till att välja rättfärdighet så får vi inte bara välsignelser av Gud, utan vår handlingsfrihet blir också stärkt och förstorad. När vår himmelske Fader ser att han kan lita på att vi fattar rätta beslut så gör han det som vilken kärleksfull förälder som helst skulle göra: Han välsignar oss med nya möjligheter och större ansvar. Om vi således använder vår handlingsfrihet på ett förnuftigt sätt blir våra möjligheter att göra gott och välsigna andra obegränsade. Lydnad leder alltid till större handlingsfrihet och fler möjligheter. Det är synden som förminskar dem. ■

SLUTNOTER

1. *Jesus Kristus*, s 29.

2. Se *Mormon Doctrine*, andra upplagan (1966), s 26; se också 2 Nephi 2:10–29.

heliga FÖRÄLDRASKAPETS ANSVAR

Vad vi gör och undervisar om i hemmet har stor betydelse. Jag vill med Tillkännagivandet som utgångstext ta upp fem begrepp som kan hjälpa oss skapa glada och trygga familjer.

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kворum

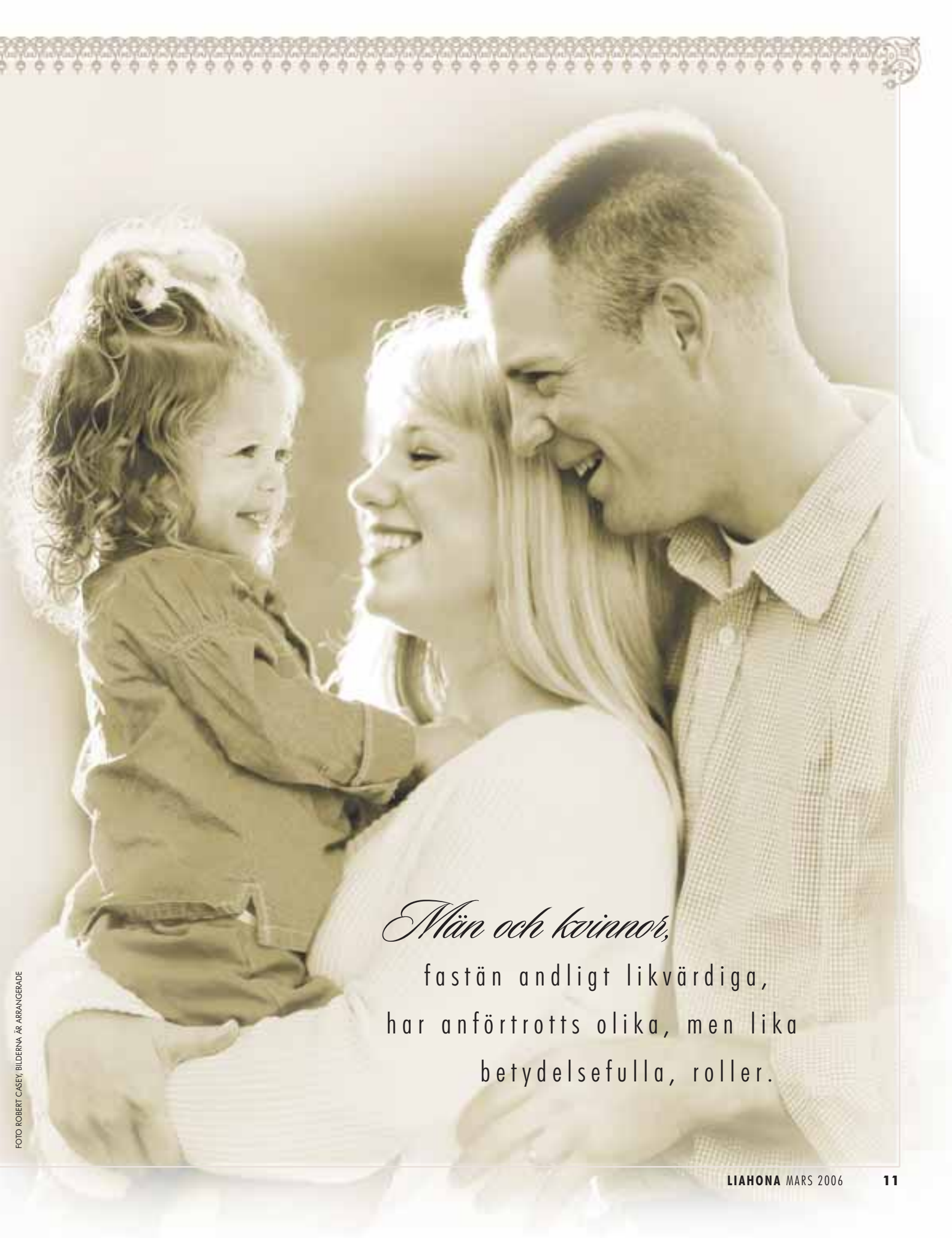
Som medlem av de tolv apostlarnas kворum deltog jag i processen att utforma "Familjen: Ett tillkännagivande för världen". Det var en enastående upplevelse för oss alla. När kyrkans ledare färdas runtom i världen ser vi saker, både inom och utom kyrkan. Vi bekymrades över mycket av det vi såg. Vi såg att världens människor vill definiera familjen på ett sätt som strider mot Guds eviga plan för hans barns lycka.

Mitt under allt som hände i denna fråga i världen, insåg första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum betydelsen av att för världen förkunna familjens uppenbarade och sanna roll i Guds eviga plan. Vi samarbetade, genom det gudomligt inspirerade system

av råd som fungerar ända upp i kyrkans högsta nivåer, för att utforma ett tillkännagivande som skulle göra Herrens inställning till familjen så klar och tydlig att den inte kunde missförstås.

Sedan tillkännagivandet gavs för nästan 10 år sedan har tiden på ett överväldigande sätt bevisat detta tillkännagivandes profetiska insikt. Som kyrka är vi mer än någonsin inriktade på att stödja och stärka familjen. Sorgligt nog fortsätter angreppen på familjen obarmhärtigt över hela världen. Man behöver bara läsa en tidning eller slå på teven för att se hur öppet och ondskefullt kriget mot familjen förs. Könstillhörighet förväxlas och könsroller förkastas. Äktenskap mellan personer av samma kön befrämjas i direkt strid mot ett av Guds främsta syften — att hans barn ska få uppleva jordelivet.

Familjen är inte bara samhällets grundläggande enhet, den är också evighetens grundläggande enhet. Vi levde som vår himmelske Faders andesöner och andedöttrar före detta jordeliv. I det stora familjerådet i förutttillvaron framlades vår himmelske Faders plan för

Män och kvinnor,
fastän andligt likvärdiga,
har anförtrotts olika, men lika
betydelsefulla, roller.

hans barns eviga lycka och frid. Vi förstod att vi skulle komma till den här jorden för att leva i familjer, och att vi genom melkisedekska prästadörets beseglande myndighet kan leva som familjer i resten av evigheten.

Det är oroande att se hur intensivt och öppet familjen angrips i dagens samhälle. Tillkännagivandet är mycket tydligt:

”Vi förkunnar att Guds bud till sina barn att föröka sig och uppfylla jorden fortfarande gäller. Vi förkunnar vidare att Gud har befallt att den heliga fortplantningsförmågan

det mellan 1950 och 1997 var fyrtiosex industriländer och nio utvecklingsländer som legaliserade eller tog bort restriktioner för abort. Varje år utförs uppskattningsvis 46 miljoner aborter i hela världen. Enligt vissa uppskattningar slutar en fjärdedel av alla havandeskap i abort.

Alltför många människor ser äktenskapet som ”ett parförhållande” avsett att uppfylla de vuxnas känslomässiga behov snarare än en institution för fostran av barn. Barn ses mer som en valmöjlighet än en välsignelse. Omkring en miljon barn om året drabbas av föräldrarnas skilsmässa

Fadern bör ständigt söka den
Helige Andens ledning för att veta
vad han ska göra och säga, samt
vad han inte ska göra eller säga.

endast skall användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru ...

Barn har rätt att födas inom äktenskapets ram, och att fostras av en far och en mor som ärar sina äktenskapslöften med fullständig trohet. Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar.”¹

Vi måste stå fasta, bröder och systrar, i denna tid när motståndaren använder olika livsstilar i försöket att ersätta äktenskapet mellan man och kvinna med något annat. Det vore klokt av alla människor i världen att läsa tillkännagivandet i dess helhet.

Motståndarens angrepp mot familjen

Angreppen mot familjen underminerar också livets värde — särskilt de föddas liv. Själva livet trivialiseras och underkastas bekvämlighetens och den politiska korrekthetens nycker. Ni finner det säkert, liksom jag, oroande att

och dess efterspel, och omkring en tredjedel av alla barn i Amerika föds utom äktenskapet. Nästan alla trender visar att vi befinner oss på en slirig sluttande bana på väg bort från Guds plan för sina barn. Familjen, som en gång allmänt hyllades som samhällets hörnsten, håller på att förlora sin viktiga roll.

När man stannar upp och ser det ur djävulens taktiska synvinkel, är kampen mot familjen logisk. När Satan vill störa Herrens verk förgiftar han inte världens förråd av jordnötssmör för att få kyrkans missionärssystem på knä. Han sänder inte en epidemisk strupkatarr över Tabernakelkören. Han stiftar inte lagar mot Jell-O eller grytor. När Satan verkligen vill störa Herrens verk, försöker han röra till könsmonster och angriper Guds plan för sina barn. Han arbetar på att driva in en kil av missämja mellan en far och en mor. Han lockar barnen att vara olydiga mot sina föräldrar. Han får det att kännas besvärligt att ha hemafton och familjebön. Han antyder att det är opraktiskt

att studera skrifterna som familj. Det är allt som behövs, för Satan vet att det säkraste och effektivaste sättet att störa Herrens verk är att få familjerna att sluta fungera och underminera hemmets helgd.

Se vad han åstadkommer när han gör

Skapa lyckliga och trygga familjer

Vad vi gör och vad vi lär i våra hem och familjer spelar stor roll. Jag vill med tillkännagivandet som utgångstext ta upp fem begrepp som kan hjälpa oss skapa glada och trygga familjer.

detta. Par som är olyckliga i sitt äktenskap har en tendens att *inte* ge lämplig evangelieundervisning i hemmet. De är troligen mindre hängivna evangeliets principer i sitt eget liv. En del glider ifrån kyrkan. Liknöjdhet kan övervinna även aktiva medlemmar och hålla dem borta från templet och försvaga deras förmåga att vara effektiva ledare och lärare, så att oräkneliga liv inte berörs och Herrens verk saktas ner. Och Internet blir ett ondskefullt inflytande i hemmet när det används på olämpligt sätt. Så vi vet utan tvivel att Lucifer är familjens fiende!

1. Ett fullständigt och likvärdigt förbållande. Män och kvinnor förenade i äktenskap måste samarbeta som likvärdiga makar. Men denna fullständiga jämställdhet mellan man och kvinna innebär inte att de två könen har samma roll i Guds stora plan för sina barn. Som tillkännagivandet klart fastslår har män och kvinnor, fastän andligt likvärdiga, anförtratts olika, men lika betydelsefulla, roller. Dessa roller kompletterar varandra. Männen har getts förvaltarskapet över prästadörets heliga förrättningar. Åt kvinnorna ger Gud förvaltarskapet att förläna och ge näring åt

livet på jorden, att ge Guds andebarn fysiska kroppar och leda dessa barn till kunskap om evangeliet och dess sanningar. Dessa förvaltare är lika heliga och viktiga och innefattar inga falska tankar om härskarmakt eller underkastelse. Båda förvaltarens roller är viktiga för alla familjemedlemmars andliga

utveckling, såväl föräldrarnas som barnens.

Förvaltarens roller inom familjen måste således förstås i ljuset av plikter och ansvar — och av kärlek, tjänande och ömsesidigt beroende. De män som försöker utöva dominans över sina hustrur, som söker utöva orättfärdig härskarmakt utan tanke på hustruns råd och känslor, har helt enkelt inte förstått att ett sådant handlingsätt strider mot Guds vilja.

2. Fadern. I tillkännagivandet står det: ”Fadern [ska] presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj.” Han undervisar sin familj om evangeliet och leder i godhet enligt det råd som ges i 121:a kapitlet av Läran och förbunden. (Se v 34–36.)

Fadern utför prästadömsförrättningar och ger prästadömsvälsignelser, däribland en fars välsignelse till sina barn. Han ber för och med familjen, enskilt och tillsammans med dem. Han är ett föredöme i fråga om respekt och kärlek till sin eviga livskamrat och sina barns mor. Han följer Frälsarens exempel i allt och strävar efter att vara värdig hans namn och hans välsignelse. Fadern bör ständigt söka den Helige Andens ledning för att veta vad han ska göra och säga, samt vad han *inte* ska göra eller säga. Han tjänar familjen och kyrkan i kärlekens och entusiasmens anda och manar genom sitt föredöme barnen att tjäna — och särskilt sönerna att bli goda missionärer.

Fadern förväntas av Gud och hans profeter att inte bara försörja sin familj utan också beskydda den. Faror av alla slag finns överallt i den värld vi lever i. Fysiskt beskydd mot naturliga faror eller faror som orsakats av människor är viktigt. Moraliska faror finns också runt omkring oss och hotar våra barn från tidig barndom. Fadern har en viktig roll i att skydda barnen från dessa snaror.

Vi vet att en fars roll inte enbart består i att presidera över, försörja och beskydda familjen. Fadern kan och bör dagligen hjälpa till med att nära och stärka familjebanden genom matning, lek, sagoberättande, kärlek och allt sådant som tillsammans utgör ett familjeliv.

3. Modern. I tillkännagivandet står det att ”moderns främsta ansvar är barnens omvårdnad”. Ordet omvårdnad avser sådana

föräldraansvar som värme, stöd, närhet, tillgivenhet, att inse varje barns unika förmågor och att sörja för barnens behov. Omvårdnad är i sig själv viktigare i ett barns utveckling än någon viss metod eller teknik för barnuppfostran. Det behöver knappast nämnas att omvårdnad sker bäst i en stabil, trygg familjemiljö.

En mors kärleksfulla omvårdnad väcker i barnet, ända från de första dagarna på denna jord, minnen av den kärlek och godhet som det upplevde i förut tillvaron. Eftersom våra mödrar älskar oss så lär vi oss, eller rättare sagt minns vi, att Gud också älskar oss.

I dag sätts en avsevärd press på oss i vår materialistiska

och fostra sina barn i rättfärdighet och sanning. Ingen annan kan på ett tillfredsställande sätt inta hennes plats.

Det är nästan omöjligt att fullständigt ta hand om hemmet och ha en heltidsanställning. Jag vet hur en del av er kämpar med beslut beträffande denna sak. Jag upprepar, gör det allra bästa ni kan.”²

Att ta hand om små, osjälvständiga och krävande barn är ett ofta nervpåfrestande jobb som aldrig tar slut. Mödrar får aldrig falla i fällan att tro att ”kvalitet” kan ersätta ”kvantitet” när det gäller att ha tid för barnen. Kvalitet är en direkt funktion av kvantitet, och mödrar måste ge båda för att vårda sina barn rätt. Detta kräver ständig vaksamhet

och ständig medvetenhet om olika krav. Det är utan tvekan ett hårt arbete.

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, har gett följande kloka råd:

”Kvinnor i dag uppmuntras av vissa att skaffa

sig allt — helst samtidigt: pengar, resor, äktenskap, moderskap, en egen karriär ...

Att göra saker i tur och ordning, att utföra en uppgift i taget vid olika tider, är inte alltid möjligt, som vi vet, men det ger en kvinna tillfälle att göra varje sak väl, i sin tid, och uppfylla olika roller i sitt liv. En kvinna ... kan få in mer än en karriär i livets olika skeden. Hon behöver inte försöka sjunga alla verserna i sin sång samtidigt.”³

4. Principer för äktenskap och familj. I tillkännagivandet får vi veta att ”framgångsrika äktenskap och familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvårdelse, förlåtelse, respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation”. Föräldrar bör arbeta på att skapa kärleksfulla eviga band till sina barn. Tillrättavisningar behövs ibland. Men de måste ske med finkänslighet, övertalning, därefter visande större kärlek så att [barnet] icke må hålla föräldern för fiende. (Se L&F 121:43.)⁴

Det kan vara lika skadligt om föräldrarna är för eftergivna, skämmer bort sina barn och låter dem göra som de vill.

En mors kärleksfulla omvårdnad väcker i barnet minnen av den kärlek och godhet som det upplevde i förut tillvaron.

värld att skaffa och spendera alltmer pengar. Olyckligtvis dras därigenom gifta mödrar bort från hemmet för att skaffa en andra inkomst till familjen. Då män, hustrur och barn inser skillnaden mellan grundläggande behov och materiella önskningar, minskar detta de ekonomiska bördorna och bidrar till att hjälpa mödrarna att stanna hemma. Beslutet att arbeta utanför hemmet är svårt och bör fattas under bön och med tanke på de levande profeternas råd angående denna svåra fråga.

President Gordon B Hinckley gav, i sin vanliga finkänsliga och kärleksfulla anda, detta kloka perspektiv:

”Jag inser ... att det finns en del kvinnor (det har i själva verket blivit väldigt många) som är tvungna att arbeta för att tillgodose familjens behov. Till er säger jag: Gör det allra bästa ni kan. Jag hoppas att ni, om ni arbetar heltid, gör detta för att tillse att primära behov uppfylls och inte helt enkelt för att ni önskar få ett elegant hem, snygga bilar och annan lyx. Det förnämsta arbete som en mor någonsin kommer att göra, är att vårda och undervisa, lyfta, uppmuntra

Föräldrar behöver sätta gränser som överensstämmer med allvaret i den sak det gäller samt barnets personlighet och mognad. Hjälp barnen förstå orsakerna till reglerna och följ alltid upp på lämpligt sätt när en regel bryts. Det är också viktigt att berömma gott uppförande. Det kommer att kräva all er kreativitet och tålamod för att uppehålla denna balans, men belöningarna för det är stora. Barn som förstår sina gränser genom en konsekvent tillämpning av viktiga regler klarar sig oftast bättre i skolan och har bättre självkontroll och är villigare att lyda landets lagar.⁵

Föräldrarna bör ge barnen valmöjligheter och vara

att gifta sig och den andra för att gå på college, hade en orättvis del av plikterna omedvetet förts över på de två barn som nu var äldst hemma, och det tyckte de inte om. Genom att samråda och lyssna på vad barnen kände kunde de fördela ansvaren mera rättvist bland barnen, vilket minskade frustrationen och spänningen i hemmet.⁷

Jag inser att det finns lika många olika slags familjeråd som det finns olika slags familjer. Familjerådet kan bestå av en förälder och ett barn, två föräldrar och flera barn eller bara två föräldrar eller bara syskon och så vidare. Oavsett storlek och sammansättning av familjerådet så är det

Föräldrar bör arbeta på att skapa kärleksfulla eviga band till sina barn.

beredda på att justera vissa regler efterhand, så att barnen förbereds för situationer i världen utanför.⁶ För att göra detta måste föräldrar lyssna, verkligen lyssna, på vad deras barn säger. De måste veta vad som är viktigt för varje barn. Jag lärde mig detta för åratal sedan av en av våra döttrar. Hon var bara fyra eller fem år gammal vid det tillfället. Hon kom in i rummet, alldeles upprymd. Jag läste tidningen och hon hade mycket att säga, som var viktigt för henne. Och jag svarade: "Ja, jaha, visst." Plötsligt slogs tidningen undan av hennes små händer. Hon tog mitt ansikte mellan sina händer så att hon kunde se mig rakt i ögonen. Det här var en liten fyra- eller femåring som verkligen gav sin far en läxa. "Pappa, du lyssnar inte på vad jag säger!" Och hon hade rätt.

5. Familjeråd. Som ni kan vänta er att få höra från mig så är familjerådet ett av de bästa redskapen vi har till förfogande som föräldrar. Jag kan inte nog betona dess betydelse när det gäller att förstå och ta itu med familjeproblem. När medlemmarna i en viss familj började uppleva ovanliga slitningar i hemmet sammankallades ett familjeråd för att diskutera situationen. Fadern och sedan modern förklarade för barnen vad de observerat och frågade var och en vad de ansåg om det. Föräldrarna fick veta att sedan de två äldsta barnen flyttat hemifrån, den ena för

viktigaste att det råder en kärleksfull motivation, en atmosfär som uppmuntrar till fri och öppen diskussion och en villighet att lyssna till ärliga inlägg från alla rådets medlemmar — liksom till den Helige Andens viskningar.⁸

Övervinna stridigheter

Om någon av er kämpar med stridigheter i hemmet, så kan ni förändra detta. Tala med er familj. Be om deras hjälp. Tala om för dem att ni inte vill ha en stridighetens anda i hemmet längre och diskutera vad varje familjemedlem kan göra för att förhindra detta. President Marion G Romney (1897–1988), förste rådgivare i första presidentskapet, sade:

"Jag är övertygad om att om vi i våra hem läser i Mormons bok, regelbundet och under bön, själva och tillsammans med våra barn, så kommer anden i denna underbara bok att sätta sin prägel på våra hem och alla som bor där. Känslan av vördnad kommer att öka och vi kommer att få större respekt för och omtanke om varandra. Stridighetens anda kommer att försvinna."⁹

Kom även ihåg att det finns stor kraft i bönen. Jag uppmuntrar starkt till enskilda böner och familjeböner, något som är viktigt om vi vill bygga starka familjer. Men jag vill

också betona något annat. Jag undrar om många av er föräldrar och par har kommit bort från den betydelsefulla vanan att knäböja tillsammans vid slutet av dagen, bara

till levande profeters råd. Var vid gott mod. Gud satte er inte på jorden för att misslyckas, och ert arbete som föräldrar räknas inte som misslyckat, såvida ni inte ger upp.

ni två, då ni håller varandra i hand och ber. Om detta har försvunnit ur er dagliga rutin så vill jag föreslå att ni tar upp det igen, och börjar i kväll!

Mitt råd till föräldrar överallt är enkelt: Skaffa ett exemplar av "Familjen: Ett tillkännagivande för världen". Läs det och sträva efter att inrätta ert äktenskap och ert liv efter denna inspirerade, uppenbarade ledning från Herren. Gör därefter ert allra bästa och var ert allra bästa jag. Gud ger er styrka utöver er egen medan ni dagligen strävar efter att uppfylla det heligaste ansvar han under jordelivet ger till sina barn. Lyssna till Andens röst och

Må vår himmelske Fader välsigna var och en av er. Gud lever. Vi är hans barn. Jesus Kristus är vår Herre och Frälsare. De älskar oss och vill att vi ska vara trofasta och lyckliga. ■

Från ett tal under utbildningsveckan som gavs den 19 augusti 2004 vid Brigham Young-universitetet.

SLUTNOTER

1. *Liabona*, okt 2004, s 49.
2. "Kvinnorna i kyrkan", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 66.
3. "A Message to My Granddaughters: Becoming 'Great Women'", *Ensign*, sep 1986, s 18–19.
4. Se Craig H Hart, "Three Essential Parenting Principles", *BYU Magazine*, våren 2003, s 58.
5. Se "Three Essential Parenting Principles", s 59.
6. Se "Three Essential Parenting Principles", s 59.
7. Se M Russell Ballard, *Counseling with Our Councils* (1997), s 154.
8. Se *Counseling with Our Councils*, s 157.
9. "Mormons bok", *Nordstjärnan*, okt 1980, s 121.

TATUERINGAR OCH DIN MISSION

SHANNA BUTLER
Kyrkans tidningar

Tänk dig att du står utanför ett vackert vitt tempel. Dess väggar och omgivning är perfekta. På gräsmattan i närheten av dörren står en konstnär. Han visar sin konst så att alla kan se den.

Några minuter senare ser du konstnären vända sig om, ta fram några sprayburkar och börja måla på templets väggar. Han målar inte fult, men det hör bara inte hemma där. Säger du något till honom? Ber du honom att göra bilden större och mer färggrann och erbjuder dig att betala honom för hans arbete? Eller säger du: "Du får inte göra så! Det här är ett heligt tempel!"?

Vad skulle du göra om det var *ditt* tempel? Aposteln Paulus sade: "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er? ... Ty Guds tempel är heligt, och det templet är ni." (1 Kor 3:16–17)

"En tatuering är graffiti på kroppens tempel", sade president Gordon B Hinckley.¹

Tätueringar är permanenta. De skadar oss inte bara fysiskt. Genom olydnad mot profeternas röst skadas vi också andligen om vi väljer att skaffa en tatuering. Dessutom har du nog inte tänkt på att valet att skaffa en tatuering påverkar din ansökan om att gå ut som missionär.

Bobbys misstag

När Bobby Collins (namnet har ändrats) hade sänt in sina missionärspapper blev han förvånad när han inte fick

ett stort vitt kuvert med sin missionärskallelse. I stället fick han ett brev från kyrkans missionärsavdelning med en fråga angående hans tatuering.

När Bobby var färdig med high school var han inte säker på om han ville gå ut som

missionär. Han flyttade hemifrån

för att arbeta och tyckte om den oberoende känslan att inte ha föräldrarna i närheten hela tiden. Ungefär vid samma tid skaffade hans bästa vän och hans kusin tatueringar. "Det gjorde att jag släppte lite på mina normer", säger han.

Bobby hade alltid varit bra på att teckna så han designade sin egen tatuering. Han visste att kyrkan uppmanade till att inte ha tatueringar och att hans mamma inte skulle tycka om det, och innan han gick dit frågade han sin bror vad han tyckte om det hela. Hans bror gav honom ett gott råd. Han sade: "Livet ger oss så många ärr som det är. Varför skulle du vilja ha ett till?"

Men Bobby hade redan bestämt sig. Sex veckor och 700 surt förvärvade dollar senare hade han en jättestor tatuering på ena benet. "Det gjorde jätteont. Det var blodigt", minns han. Och "när jag väl hade skaffat en så var det lättare att tänka att man skulle ha en till". Han skaffade inga fler, men efter att ha stärkt sitt vittnesbörd om evangeliet

bestämde han sig för att han ville gå ut som missionär.

Hur ont tatueringen än hade gjort så var smärtan Bobby kände i sin ånger mycket värre. Han var mycket orolig för om han skulle kunna gå ut som missionär eller inte. Han ville ta bort tatueringen men hade inte råd. Han oroade sig för vad hans framtida hustru och barn skulle tycka.

”Det där brevet från missionsavdelningen gjorde mig jätterrädd”, säger Bobby.

”Det jag var mest rädd för var att den här enda saken skulle göra att jag inte kunde gå på mission.”

Bobby var tvungen att göra det som missionsavdelningen ber alla missionärer som har tatueringar att göra. På sin ursprungliga ansökan hade han berättat lite om sin tatuering. I brevet han fick senare ombads han att ge lite fler detaljer, bland annat en redogörelse för när och varför han skaffade tatueringen och var den sitter på kroppen, liksom en beskrivning av eller ett fotografi av den. Han ombads också att

beskriva hur han kände beträffande tatueringen.

När en missionärskandidat med en tatuering sänder in en ansökan går generalauktoriteterna igenom varje fall och beslutar om kandidaten ska få gå ut som missionär. En del får inte göra det.

Men Bobby fick sin missionärskallelse. Han är tacksam för att få vara missionär och ledsen att han nu som representant för Herrens kyrka en gång bestämde sig för att låta tatuera sig.

För vissa missionärer innebär en tatuering att man antingen skickas till en plats där tatueringar är mer kulturellt accepterade eller till ett kallare klimat där långa ärmar, och tjocka strumpor för kvinnor, täcker tatueringen. En tatuering

DU ÄR HANS SKAPELSE

"Ni är ett Guds barn. Er kropp är hans skapelse. Vill ni

vanställa den skapelsen med bilder av människor, djur och ord på er hud?

Jag lovar er att en dag kommer ni att ångra er om ni har låtit tatuera er. Ni kan inte tvätta bort en tatuering. Den är permanent. Endast genom en dyrbar och smärtsam procedur kan den tas bort. Om ni har en tatuering kommer ni antagligen att bära den resten av livet. Jag tror att ni en dag kommer att skämmas över den. Håll er borta från sådant. Vi, era bröder som älskar er, vädjar till er alla att inte behandla kroppen, som Herren gett er, på ett sådant respektlöst sätt."

President Gordon B. Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liabona*, apr 2001, s 37.

kan inte bara begränsa platserna du kan verka på, utan beroende på hur den ser ut och dina känslor angående den kan den också avgöra om du kan verka som missionär över huvud taget.

Råd till framtida missionärer

"Jag hoppas att alla följer president Hinckleys råd", säger Bobby. "Jag vet att han är en Guds profet. Om han säger att det är viktigt, då är det viktigt."

Bobby har också ett råd att ge, samma råd som han fick av sin bror: "Vi kan alla få förlåtelse genom försoningen, men varför göra ännu en sak som lämnar ett ärr?" ■

SLUTNOT

1. "Och stor frid skall dina barn då ha", *Liabona*, jan 2001, s 67.

UR MEDICINSK SYNVINKEL

Inna Prokopenko är sjuksköterska från Salt Lake City i Utah och är auktoriserad att utföra estetisk kirurgi. Hon har försökt ta bort många tatueringar under sina yrkesverksamma år. Här är några saker som Inna har att säga om tatueringar:

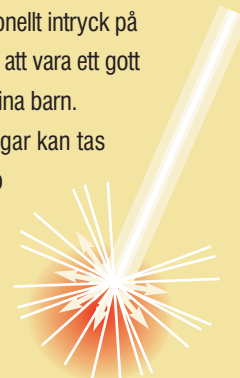
FYSISKA RISKER

- En stor risk när man skaffar en tatuering är bläckallergier. De kan utvecklas med en gång eller efter sex månader till ett år efter att en tatuering har gjorts. Bläckallergier gör att den tatuerade delen av kroppen svullnar och blir röd och kliar. Om du är allergisk och bläcket kommer ut i blodomloppet kan du bli mycket sjuk.
- Sjukdomar som smittar genom blod är en annan risk. Om nålar eller annan utrustning inte steriliserats på rätt sätt kan man få HIV eller andra sjukdomar.

av laser — åtminstone till en del — men det gör mycket ondare att ta bort en tatuering än att skaffa den.

- Laserbehandlingar lämnar vanligtvis inga ärr, men möjligheten finns.
- Gula tatueringar eller tatueringar som gjorts med gult bläck kan inte tas bort utan en operation.
- Borttagningsbehandlingar tar lång tid och är mycket dyra — mycket dyrare än att låta tatuera sig.

BORTTAGNING

- Ångern över att ha tatuerat sig är mer än en risk — det är något givet för alla Innas patienter. Många försöker få sina tatueringar borttagna för att ge ett bättre professionellt intryck på arbetet eller för att vara ett gott föredöme för sina barn.
- En del tatueringar kan tas bort med hjälp

DU BLIR ALDRIG STOR NOG

ELLER STARK NOG ATT LEKA MED
SYNDEN. (SE L&F 88:86.)

I Herrens lag

R VAL JOHNSON

Kyrkans tidningar

Raphael Queiroz tittar på volleybollnätet, kastar bollen högt i luften, springer sedan några steg framåt och hoppar. För ett ögonblick svävar han över golvet som om han trotsade tyngdkraften. En hundra del sekund senare möter han bollen och smäller handen i den. Bollen flyger över nätet i blixtrande fart.

Alla som tittar på undrar hur en motståndare ska kunna returnera de missiler som Raphael skickar iväg. "Wow!" är det enda en förstummad åskådare kan säga.

Raphael bara rycker på axlarna — men med en aning tillfredsställelse i sin serve. "Faktum är", säger den blygsamme brasilianaren, "att jag föredrar fotboll. Men eftersom jag inte är tillräcklig snabb för att spela fotboll bra, så spelar jag volleyboll."

Kanske är det hans kroppsformat. Med sina 196 centimeter och 94 kilo kanske han inte är lika snabb som de mindre, lättare spelarna. Men han har sannerligen längd och vikt till att slå en volleyboll någon centimeter över nätet med sådan kraft att bara de modiga skulle våga hejda den.

Fotboll kanske är den sport Raphael skulle välja, men det är volleyboll som är hans gebit. Och han är mycket bra på det. Han är faktiskt så bra att han fick spela i finalen av den nationella high school-turneringen. "Det", säger Raphael, "var en av de tre lyckligaste dagarna i mitt liv."

Och de andra två? "Dagen då jag döptes som medlem i kyrkan och dagen då jag fick min patriarkaliska välsignelse."

Vid nitton års ålder har Raphael de Moraes Queiroz från Jardim Massangana församling i Boa Viagens stav i Recife i Brasilien lärt sig några viktiga saker som en del människor aldrig lär sig. Han vet att när man sätter Herren främst i sitt liv så händer det bra saker. Han vet också att man ibland

måste ändra på sina drömmar för att dra nytta av de talanger och möjligheter som Herren ger en.

Styrketräning

Raphaels föräldrar blev medlemmar i kyrkan innan han föddes så han växte upp i ett evangelieinriktat hem.

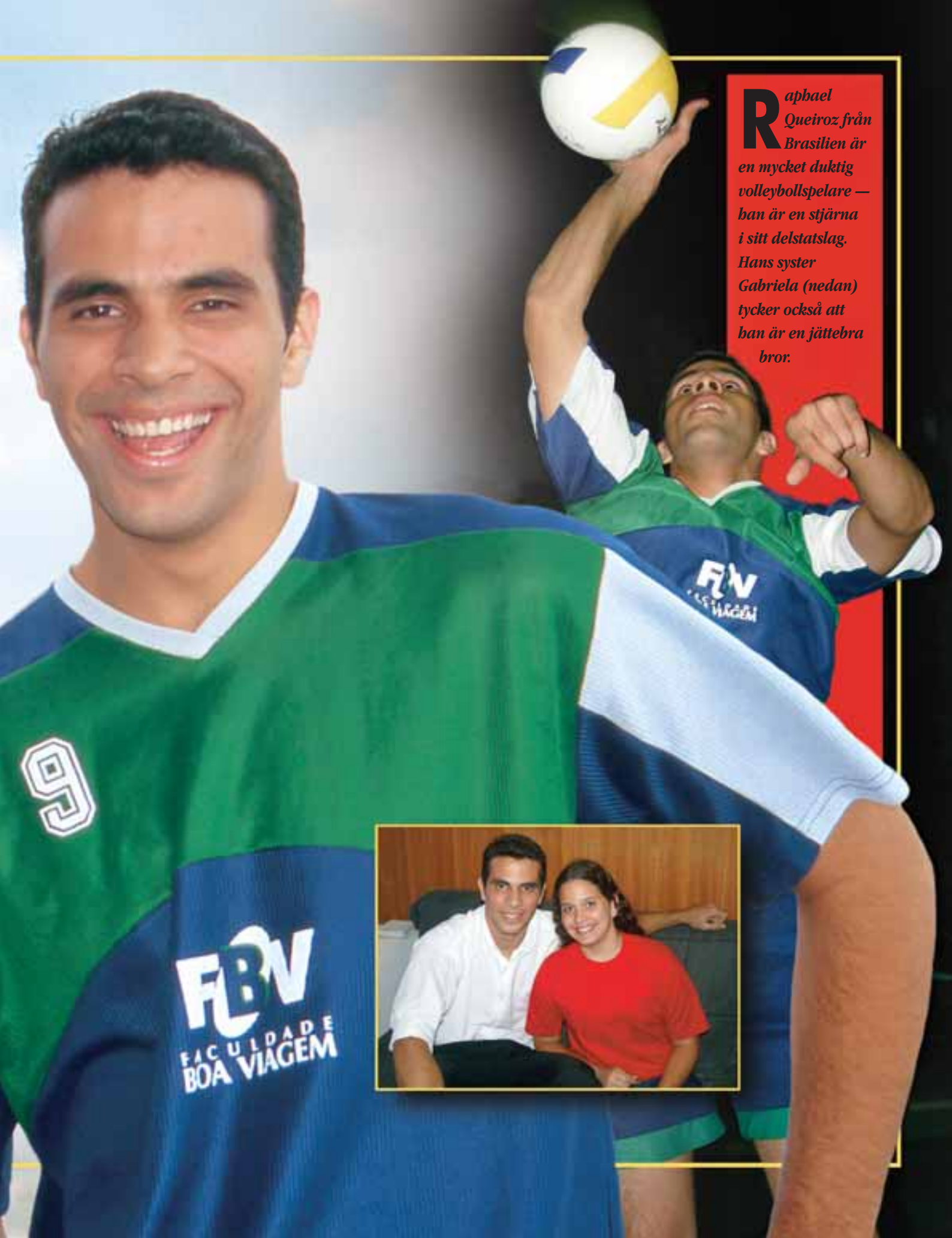
"När man växer upp i kyrkan så får man från tidig ålder lära sig evangeliets principer och hur viktigt det är att hålla buden", säger han. "Men man måste ändå få ett eget vittnesbörd."

Raphael minns en dag i seminariet när klassen tittade på en film om profeten Joseph Smiths död. "Jag började gråta. 'Varför?' frågade jag mig själv. När jag koncentrerade mig på det jag kände så kom svaret: Jag fick ett vittnesbörd från den Helige Anden om att Joseph Smith är en profet och att kyrkan är sann."

Han ler åt minnet. "Bra saker händer på seminariet", säger han.

Bra saker händer också i kyrkan. Under en lektion för prästernas kvorum kände han sig manad att få en patriarkalisk välsignelse. "För att förbereda mig läste jag en del, pratade sedan med biskopen och han skickade mig till patriarken. Jag överväldigades av det jag fick höra. Herren har betrott mig med en hel del. Jag älskar min välsignelse."

Efter dessa upplevelser har hans vittnesbörd stärkts på andra sätt. Skriftstudier är ett av dem. Han tycker särskilt mycket om att läsa Mormons bok. "Jag beundrar Nephi", säger Raphael.

Raphael
Queiroz från
Brasilien är
en mycket duktig
volleybollspelare —
han är en stjärna
i sitt delstatslag.
Hans syster
Gabriela (nedan)
tycker också att
han är en jättebra
bror.

Hjälp från familjen

Liksom Nephi är Raphael född av goda föräldrar. Familjen är viktig för honom. Han känner sig särskilt nära sitt enda syskon, artonåriga Gabriela.

”För mig är Gabriela ett föredöme i rättfärdighet”, säger Raphael. ”Hon följer alltid kyrkans normer.” Han påpekar att hon går till seminariet två gånger om dagen — en gång tidigt på morgonen och sedan igen på kvällen.

När hon får frågan varför, säger hon: ”Jag älskar att lära mig om evangeliet. De olika klasserna ger mig olika perspektiv. Dessutom har jag vänner i kvällsklassen som jag tycker om att vara med. Men mest tycker jag om att känna Anden. Jag känner Anden ofta i seminariet.”

För Raphael visar hans syster hur man får styrka att motstå världsligt tryck genom att sätta evangeliet främst i livet. ”När vi har evangeliets perspektiv så får vi hjälp att möta våra prövningar”, säger han. ”Det lär oss att hålla oss borta från frestelser. Jag är inte fri från frestelser, men jag försöker alltid undvika dem. Ungdomar behöver lära sig att undvika frestelser genom att bestämma i förväg hur de ska handskas med dem.”

Han känner väl till vilka frestelser idrottsmän utsätts för. ”Som idrottsman gör jag vad alla andra idrottsmän gör, men inte det som är dåligt — Jag bryter inte visdomsordet eller gör något av det andra som unga män ibland gör. Jag försöker vara ett exempel som medlem i kyrkan.”

”Först”, säger han, ”tyckte mina vänner att mina val var konstiga. Men senare respekterade de mig för mina normer.”

Går med i Herrens lag

Det var en vän som gjorde att Raphael började spela volleyboll. År 2001 påpekade

en lagkamrat i hans fotbollslag i Recife att vissa privata skolor erbjuder volleybollstipendier. Vid det tillfället försökte Raphael få ett fotbollsstipendium men insåg att hans fysiska färdigheter hindrade honom från att spela på den nivå som tränarna önskade. Men han verkade ha en outvecklad talang för att spela volleyboll. ”Så jag spelade volleyboll tills jag blev bra på det”, säger han. Han blev så bra att han fick ett fullt stipendium till en privat skola.

I skolan spelade han i stadsmästerskapen för Recife och sedan i regionmästerskapen i nordöstra Brasilien, en av de viktigaste tävlingarna i landet. Men framgången slutade inte där. Kort därefter blev han ombedd att vara med i Pernambucos statslag och förbereda sig inför den nationella high school-turneringen. Hans lag vann nästan alla matcher. De förlorade bara finalmatchen. Han har medaljer som bevis för detta.

”Som volleybollspelare”, säger han, ”har jag lärt mig att spela för lagets bästa. En person kan inte vinna själv. Vi måste se efter varandra och hjälpa varandra.”

På samma sätt har kyrkan lärt honom att spela som en medlem av Herrens lag. ”Kyrkan har lärt mig att undervisa och bry mig om andra, att alltid se om det är någon som behöver hjälp. Det finns ingen bättre plats att lära sig leva efter evangeliet än i kyrkan. Herren vill att vi alla ska utöva evangeliet. Det är därför jag ska gå ut som missionär.”

Raphael ger upp ett idrottsstipendium på ett universitet för att göra det. Flera skolor var intresserade av honom och han var frestad att tacka ja till ett stipendium från en av dem. Men vid den här tidpunkten i sitt liv vill han hellre ”serva” som missionär än på volleybollplanen. Han vet att han gör rätt val.

”Fastän jag har haft stor framgång med sport”, säger han, ”så vill jag göra ännu bättre ifrån mig som missionär. Jag känner att oavsett vart jag åker så kan jag göra ett bra arbete — om jag låter Herren vara min ’tränare’.” ■

En god relation mellan lagkamraterna är oerhört viktigt för framgången för alla lag. Raphael följde råden från sin stavs-president, Mozart Soares (ovan), för att förbereda sig för sin mission. Raphael, som nu verkar i Brasilienmissionen Belo Horizonte, säger: ”Det finns ingen bättre plats att lära sig leva efter evangeliet än i kyrkan.”

Undervisa om Guds rikets lära

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som till-

godoser behoven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Välsignelser av att tillhöra

Hjälpföreningen: Hjälpföreningen hjälper systrarna skaffa sig kunskap i evangeliets lära genom att studera skrifterna och nutida profeters lärdomar.

Hur får vi kunskap om rikets lära?

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum: "Det [åligger]

var och en av oss att göra allt vi kan för att öka vår andliga kunskap

och insikt genom att studera skrifterna och orden från de levande profeterna. Då vi läser och studerar uppenbarelserna kan Anden bekräfta i våra hjärtan äktheten i det vi lär oss. På så sätt talar Herrens röst till var och en av oss. Då vi begrundar lärdomarna i evangeliet och tillämpar dem i det dagliga livet, blir vi bättre rustade att ta emot ytterligare ljus och sanning." ("Underbara är Herrens uppenbarelser", *Nordstjärnan*, juli 1998, s 32)

President Gordon B Hinckley: "Jag hoppas att [skriftstudier] skall bli något mycket angenämare för er än en plikt, att det snarare skall leda till att ni kommer att älska Guds ord. Jag lovar er att när ni läser, kommer ert sinne att upplysas och er ande att upplyftas. I början kanske det verkar långtråkigt, men sedan kommer det i stället att bli en underbar upplevelse med tankar och ord om gudomliga ting." ("Ljuset inom dig", *Nordstjärnan*, juli 1995, s 101)

Vad har vi för ansvar att undervisa som medlemmar i Hjälpföreningen?

President Spencer W Kimball

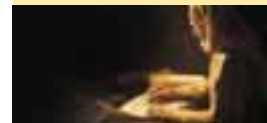
(1895–1985): "Intelligens, ljus och kunskap ... är delar av det löfte som profeten Joseph Smith gav systrarna ... Hjälpföreningens systrar ser

uppfyllandet av det löftet varje dag när de undervisar sina barn i hemmet, i Söndagsskolan och i Primär, i Hjälpföreningen, på sakramentsmötet och i dagliga samtal ... Vi uppmuntrar alla våra systrar att ta vara på sina möjligheter att ta emot ljus och kunskap i skolan, under personliga studier och i Hjälpföreningen." ("Relief Society — Its Promise and Potential", *Ensign*, mars 1976, s 4)

L&F 88:77–78, 118: "Undervisa varandra om rikets lära. Lären flitigt så skall min nåd vara med eder ... I [skolen] flitigt rannsaka och lära varandra vishetsord, ja, söken i de allra bästa böcker efter visdom; söken efter kunskap genom att studera och tro."

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident: "Hemmet är den främsta platsen där vi undervisar varandra om rikets lära, men hemmet stöds av den undervisning och inläring som sker i kyrkan. Som ledare och lärare i Hjälpföreningen kan vi hjälpa till att utföra den här uppgiften genom effektiv evangelieundervisning. I Hjälpföreningen undervisar vi lärarna — vi undervisar mödrar, framtida mödrar och vårdare av Guds barn ... När effektiv undervisning sker i Hjälpföreningen blir systrarna andligt upplyfta och bättre på att tillämpa evangeliets principer i sitt liv. Jag tror att effektiv undervisning bland annat handlar om att känna systrarna, lita på Anden och låta systrarna känna Herrens kärlek i sitt liv." ("Teaching: An Entrance to the Heart" [tal under öppet hus för Hjälpföreningen, hösten 2004].) ■

Välsignad i min bedrövelse

BONNIE D PARKIN

Hjälpföreningens generalpresident

Om mina syskon hade sålt mig som slav så är jag helt säker på att jag skulle ha känt mig mer än en aning arg och oerhört förrådd! Men så verkade inte vara fallet med Josef i forna dagar, vars bröder verkligen *sålde* honom som slav. Mycket senare när Josef fick möjlighet att hämnas så hade de svåra åren gett honom ett perspektiv på vad som betydde mest. När Joseph lät sina bröder veta vem han var så avslöjade hans lyhördhet inför deras oro hans insikt om syftet med hans prövning: "Men var inte bedrövade och sörj inte över att ni sålde mig hit. Det var för att bevara liv som Gud sände mig hit före er." (1 Mos 45:5)

Josef var en stor man, delvis för att han kunde se möjligheter i sina svårigheter. Få av oss har sålts som slavar, men vi har alla utsatts för prövningar. Kan vi se möjligheterna i vårt lidande?

År 1997 kallades min man att presidera över Englandmissionen London Syd. Vi påbörjade vårt arbete i juli. Det var mycket som var nytt för mig. När vi for iväg på vår första rundtur med zonkonferenser hoppades jag få lära känna våra missionärer, och jag hoppades att de skulle lära känna mig. Den 11 juli satt vi på

förhöjningen i Maidstone stavscenter inför en konferens med 75 missionärer.

När vi sjöng inledningsspsalmen blev jag plötsligt illamående och yr. Jag vände mig mot min make och sade att jag kände mig dålig. Min make som är öronläkare lade märke till en konstig ryckning i mina ögon. Han kallade snabbt upp två missionärer som hjälpte mig ut från mötet och in i ett klassrum. Vilken hemsk introduktion! Jag mådde sämre för varje minut som gick. Jag fick en prästadömsvälsignelse av min make och en trofast missionär och fördes sedan till missionshemmet. Varje gupp på vägen och rörelse från bilen förvärrade illamåendet och yrseln jag kände. Snart hade jag helt förlorat balansen och kunde inte längre höra på ena örat. Medicinska prover antydde en sannolik blodpropp i innerörat och att jag kanske inte skulle få tillbaka balansen eller hörseln i höger öra.

Jag var rädd, orolig och arg. Jag trodde att min make och jag hade kallats av Gud och undrade: "Hur kan jag hjälpa Herren i detta stora verk om jag inte kan höra eller ens gå?" Utan några andra familjemedlemmar eller nära vänner att vända mig till för att få hjälp kände jag mig helt ensam. Jag behövde ett underverk. Jag tyckte att jag hade gjort Guds

Prövningar är aldrig lätta, men de kan alla ge oss erfarenhet och tjäna oss till godo. För att få dessa välsignelser kanske vi behöver vända på huvudet, luta oss lite närmre, eller lyssna lite bättre.

Två missionärer hjälpte mig ut från mötet och in i ett klassrum. Vilken hemsk introduktion!

vilja genom att tacka ja till kallelser och försöka göra mitt bästa, så jag väddade till honom att göra mig frisk. Jag var säker på att jag hade tillräckligt med tro för ett underverk.

Med behandling återfick jag balansen gradvis. Men hörseln i höger öra kom inte tillbaka. Jag blev döv på det örat. Detta gjorde mig ännu mer missmodig. Varför just jag? Jag var ute på en treårsmission! Förtjänade jag detta? Till skillnad från Josef såg jag inte detta lidande som en möjlighet att göra gott. Jag var mer som Josefs bröder som fann pengar i sina säckar med säd och fruktade en ond komplott. De undrade: "Vad har Gud gjort mot oss?" (1 Mos 42:28)

Jag hade glömt att samme Herre som kan förvandla vatten till vin kan ändra våra svagheter till styrka (se Ether 12:27), så att "alla edra sorger skola samverka till edert bästa och mitt namns förhärlikande". (L&F 98:3)

Nio år senare inser jag, med mitt vidgade perspektiv, att jag fått oräkneliga välsignelser

tack vare mina prövningar i England. Jag hölls till exempel fångslad liksom Josef — inte av galler utan av yrsel — i ett land långt ifrån mina släktingar och deras hjälp. Men liksom Josef fick stöd från sina vänner, fick jag stöd från andra missionärer. Äldre missionärspär som vi knappt hade pratat med kom till missionshemmet och hjälpte till med mitt ansvar att välkomna nya missionärer och ta farväl av hemresande.

När man bara kan höra med ett öra så kan det vara mycket svårt att förstå andra

när de talar, särskilt om de står på din döva sida. Av nödvändighet har jag blivit en bättre lyssnare eftersom jag måste koncentrera mig helt på dem som pratar med mig. Om jag tittar direkt på dem så är det lättare att förstå vad de säger och förnimma vad de känner.

Detta att delvis ha förlorat hörseln har hjälpt mig utveckla tålmod med andra, särskilt personer med handikapp. Det har hjälpt mig finna tron att acceptera prövningar. Det har gett mig insikt om att omedelbara, mirakulösa botemedel inte alltid är Herrens vilja. Faktum är att det ibland är tvärtom.

Skulle jag vilja gå igenom den här prövningen igen? Nej. Men har min själ utvidgats av denna och liknande prövningar? Absolut. Men fastän tillväxten har skett så har jag inte fått tillbaka hörseln. Lidandet försvinner ofta inte helt. Vad ska man då lära sig?

I februari 2002 satt jag på andra sidan av president Gordon B Hinckleys skrivbord. Han frågade: "Bonnie, hur är det med din hälsa?" Jag svarade att jag hade god hälsa men att jag inte kunde höra på höger öra eftersom jag hade förlorat den hörseln när jag var på mission. Då frågade han: "Hur är det med hörseln i det andra örat?" "Bra", sade jag. "Jaha", svarade han, "då är det bara att vända på huvudet." Sedan gav han mig min nuvarande kallelse. President Hinckley förstår principen om att göra det bästa med vad man har och anpassa sig när man behöver kompensera för något.

Prövningar är aldrig lätta, men de kan alla ge oss erfarenhet och tjäna oss till godo. (Se L&F 122:7.) För att få dessa välsignelser kanske vi behöver vända på huvudet, luta oss lite närmre, eller lyssna lite bättre. Och i våra enkla, ödmjuka ansträngningar finner vi att hans nåd är tillräcklig. (Se Ether 12:27.) ■

Hjälpföreningens Ljud

KIM WOODBURY

FOTO CRAIG DIMOND

Doften av nystekt bacon spred sig i stugan där syst-rarna i vår unga vuxna-församling var samlade för en övernattningsaktivitet i Hjälpföreningens regi. Medan jag låg i sängen och försökte vakna upp ur nattens korta sömn hörde jag hur systrarna började samlas i köket för att äta frukost. Jag hörde deras välbekanta röster skratta, prata och skratta lite till. När jag lyssnade på dessa glada ljud fylldes jag av kärlek till dessa underbara kvinnor. Jag log när jag tänkte för mig själv: "Det här är Hjälpföreningens ljud."

Sedan tänkte jag på alla de andra underbara ljuden som jag förknip-pade med Hjälpföreningen: en syster som bär sitt innerliga vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium, många systrars röster som vävs samman när vi sjunger psalmer tillsammans, ett kärleksfullt budskap från besökslärarna, en symaskins brummande

medan vi arbetar på ett tjänande-projekt, och tårarna vi faller när vi delar varandras sorger.

Dessa är bara några av alla de underbara ljud som jag förknippar med Herrens organisation för kvinnor.

Men den morgonen i stugan, medan jag låg och lyssnade på mina systrar som skrattade och pratade, så insåg jag vilket som var mitt favoritljud: ljudet av rättfärdiga kvinnor som gläds tillsammans, som älskar varandra och som hyllar vårt gemensamma systerskap som döttrar till en kärleksfull himmelsk Fader. För mig är det Hjälpföreningens sanna ljud. ■

Kim Woodbury är medlem i Bountifuls 55:e församling i Bountifuls östra stav, Utah.

SYSTRAR TRE

JESSIE NOEMI P PATRIA

Ett år efter mitt dop fick jag min missionärskallelse och åkte till missionärsskolan i Manila i Filippinerna. Det var där som jag fick några värdefulla vänner. Den första var min kamrat, syster Loh, som var en ny medlem

från Singapore. Eftersom jag inte kunde hennes språk och hon inte kände till några filippinska dialekter så hade vi inget annat val än att kommunicera på engelska.

De 16 dagar som jag tillbringade på missionärsskolan var de andligaste dagarna i mitt liv. Fastän vi var långt borta från våra familjer så kände vi oss ändå älskade tack var en speciell person — syster Luda Lee Cottrell, hustrun till missionärsskolans president. Hon log alltid och var glad. Hon gav oss tröst och kärlek och undervisade mig om kärlek i ord och handling.

Den sista kvällen på missionärsskolan ville syster Loh och jag ge något till syster Cottrell som ett minne och ett tack för all den kärlek hon gett oss. Vi hade inget fint vi kunde ge henne, så min kamrat föreslog att vi skulle sjunga en sång för syster

BORTA BRA MEN HEMMA BÄST

FAAPISA M TUPE

När jag började närma mig tiden då jag skulle gå vidare från Unga kvinnor kämpade jag med att försöka ta reda på om kyrkan verkligen var sann. Det var en svår tid som gav mig utmaningar men som också besvarade min fråga om Jesu Kristi Kyrka av sista Dagars Heliga är den sanna kyrkan på jorden eller inte.

En dag var jag ensam hemma och hade fått i uppdrag av min mamma att städa huset och tvätta fönstren. Men när mamma kom hem hade det som hon bett mig göra inte blivit gjort.

Cottrell. Jag gick genast med på det. Eftersom vi var nya i kyrkan kunde vi inte så många av psalmerna. Vi valde att sjunga "Jag är Guds lilla barn". (*Psalmer*, nr 194)

Vi hittade syster Cottrell på sitt kontor. Vi berättade för henne om vår enkla gåva, och hon lyssnade glatt och tålmodigt på oss. Medan syster Loh och jag sjöng fick jag en minnesvärd andlig upplevelse. Jag insåg att vi var tre personer med olika ras, kultur och språk. Min kamrat och

Mamma började skälla på mig och ju mer hon skällde desto mer envis blev jag. En del av det hon sade, sade hon i ilska. Jag fick en del dåliga tankar och motståndarens inflytande blev mycket starkt. Så jag skrev ett brev till min familj och gjorde upp planer för att bege mig hemifrån följande dag.

När jag snabbt hade packat ner mina saker kom jag plötsligt att tänka på ett tal av äldste Kenneth Johnson i de sjuttios kворum. Vi hade läst det under en seminarielektion som hölls av vår gladlynta lärare syster Leone A Aiono. Jag tog upp seminarieboken som låg bredvid mig och läste det som jag hade skrivit: "Borta bra men hemma bäst."

Jag tog brevet som jag hade skrivit och kastade det i papperskorgen. Fastän jag under den tiden av andlig

omognad inte tyckte om att be, så manades jag att be ofta på grund av de frestelser jag stod inför. Jag blev övertygad om att lektionerna jag fick i seminariet är sanna och ärliga. Jag är tacksam för mina föräldrar, för att de uppfostrar mig i evangeliet som är fullt av goda lärdomar som långsamt förändrar mitt liv. Kyrkan är sann. ■

Faapisa M Tupe är medlem i Fasitoo Uta församling i Faleasi'u stav i Upolu i Samoa.

jag sjöng på engelska så att vår älskade syster Cottrell kunde förstå vad vi sjöng.

I det ögonblicket glömde jag våra olikheter. Anden sade till mig att vad vi är här inte har någon betydelse, för vi tre är bokstavligt talat döttrar till vår himmelske Fader. Anden talade om för mig varför och vad det var som förde oss tre hit. Det var Jesu Kristi evangelium. Det var evangeliet som förde syster Loh och mig till missionsnärsskolan. Det var evangeliet som gjorde syster Cottrell till en sådan underbar och kärleksfull person. Det var evangeliet som gav oss tre kunskapen om att vi alla är Guds barn. ■

Jessie Noemi P Patria är medlem i Bacolods femte församling i Bacolods norra stav i Filippinerna.

PROFETENS INFLYTANDE

ATTAH Y FRED OMOKHUDU

Sedan jag blev medlem i kyrkan 1994 har många medlemmar i kyrkan haft ett gott inflytande på mitt liv. Men profetens, president Gordon B Hinckleys, positiva inflytande kan inte nog betonas.

Jag kanske inte har träffat honom personligen, men andligt sett känner jag att jag har det. När jag läser hans inspirerade budskap föreställer jag mig hur han talar till mig personligen, med en hand på min axel. Ett budskap från första presidentskapet som

hette "Skyldigheterna i livet" (se *Liabona*, maj 1999, s 2) hjälpte mig förstå att även om det är viktigt att ha en inkomst så behöver jag inte bli multimiljonär för att vara lycklig. Detta budskap har gett mig inre frid och tillfredsställelse.

Jag uppmuntrades också av profetens råd i samma budskap att inte slösa bort den viktiga tid då jag ska förbereda mig för mitt framtida arbete, så jag beslutade mig för att anmäla mig till en dataingenjörskurs på ett yrkesgymnasium på ett år. Jag skulle också engagera mig i organisationen National Youth Service i ett år och bestämde mig för att använda min tid effektivt. I slutet av året kunde jag reparera och installera datasystem. Nu är mitt första uppdrag efter mitt år med National Youth Service baserat på min nya kunskap om datasystem.

Jag står närmare mina vänner och släktingar än någonsin tidigare. De förstår och respekterar mina normer nu — helt enkelt därför att jag har följt profetens råd. Vilket positivt inflytande han har på mig! Jag är så tacksam att kunna få vägledning av en levande profet. ■

Attah Y Fred Omokbudu är medlem i Bauchi gren i Jos distrikt i Nigeria.

BERGEN

upphäve fröjderop!

Urval ur den sjätte internationella konståvlingen

*H*är följer konstverk från medlemmar i kyrkan från elva olika länder.

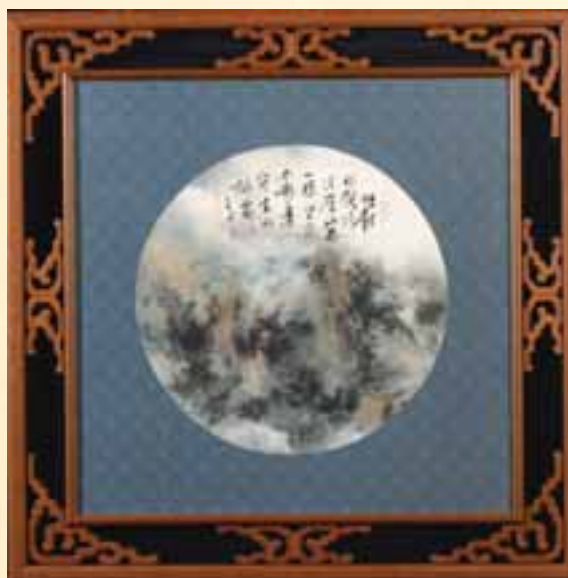
Konstverken representerar flera olika media – och konststilar, men reflekterar alla artistens tolkning av kyrkans medlemmars trossatser, historia och liv.

Dessa konstverk ger uttryck åt samma energi och glädje i Kristus och hans eviga skapelser som skildras i Läran och förbunden 128:23: "Bergen upphäve fröjderop, och alla dalarna rope högt! Alla sjöar och torra marken förtälje om eder evige Konungs under! ... Skogarna och markens träd prise Herren, och de hårda kliporna gråte av glädje! Solen, månen och morgonstjärnorna sjunge tillsammans och alla Guds barn juble! Den eviga skapelsen förklare hans namn evinnerligen!"

Motsatt sida, till vänster: *Elia, kom*, av Lyuba Prusak (Tjeckien); motsatt sida, till höger: *Ordination*, av Lawrence O Ehigiator (Nigeria); längst till vänster: *Jareds broder väljer ut stenar*, av Nathan Florence (Utah); till vänster: *Livets träd*, av Mabel "Belle" Lara (Chile); nedan till vänster: *Löftet uppfylls*, av Teodorico P Cumagun Jr (Filippinerna); nedan: *Orubblig i att hålla buden*, av Chin-Tai Cheng (Taiwan).

Till höger: *Jag har ock
andra får som icke höra
till detta fårahus*, av
José Riveros (Chile);
nedan: *Lehis dröm*, av
Damaris Puga de
Garcia (Guatemala);
längst till höger: *Vårt
gudomliga arv*, av
Maria Makarova
(Ryssland).

Längst till vänster:
Jesajas himmelsfärd, av
Wulf Barsch (Tjeckien);
överst: Spets från
Armenien, av Melva
Hundoian Emrazian
(Armenien); till vänster:
Sjung med mig, av Rei-
Ying Chen (Taiwan);
längst ner, till vänster:
*Bergen upphäve fröjde-
rop!* av Brent Laycock
(Canada); nedan:
Synen, av Valeriano
Ugolini (Italien).

Bort från kanten

*Skulle jag gå
på festen för
att vara
chaufför?*

GILLIAN CAMPBELL

En snöig kväll i januari när jag gick på high school var jag på en väns födelsedagsfest. Över hela vardagsrummet satt fnissande flickor som pratade och åt tårta. Jag satt mitt i gruppen med ryggen mot soffan.

"Min syster flyttade ut från gästhuset i veckan", sade en flicka och flinade. "Från och med nu blir det vårt perfekta

helgställe! Jag tror vår klass skulle komma mycket närmare varandra om vi festade tillsammans. Ta Jeremy Roberts till exempel. Han är jättekul att vara med när han är full."

Jag stirrade på flickan, chockad över att höra de orden komma från hennes mun. Till min stora förvåning hakade alla andra på och nämnde andra personer som det skulle

SÄKRAST I MITTEN

*"En del av
Visdomsordets anda
är måttlighet i allt,
utom sådant som*

är direkt förbjudet av Herren ...

När jag var ung gick mina vänner och jag en gång till ett nöjesfält, där vi åkte Flygande tefatet. Det var format ungefär som en upp- och nervänd tallrik som gick runt, runt. Många av oss försökte ta oss till mitten så att vi inte skulle kastas av av centrifugalkraften när tefatet ökade farten. Ibland kunde någon som var vid kanten ta tag i en vän som var närmare mitten, men då drogs båda av tefatet. Jag insåg snart att centrifugalkraften var svagast i mitten. Jag var helt säker i mitten trots att tefatet snurrade. Men det blev riskfyllt om någon närmare kanten tog tag i mig. Jag lärde mig att trygghet kommer genom att man håller sig nära centrum."

President James E. Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, "Rättfärdiga Guds döttrars dygder", Liahona, maj 2003, s 109-110.

vara roligt att festa tillsammans med. Jag såg mig om i rummet, helt förstummad. En iskall hand tog tag om mitt hjärta. Redan? Mina vänner? De dricker? Jag visste att några av mina vänner drack men plötsligt verkade det som alla gjorde det. Jag sänkte huvudet och kände mig isolerad från mina bästa vänner.

"Naturligtvis kommer jag", sade en vän mellan tuggorna. "Men jag tror att jag får vara chaufför. Jag vill egentligen inte dricka." Hon log mot mig. "Gillian, du kan också komma. Vi kan hålla varandra sällskap!"

Jag slappnade av en aning. Det lät okej. "Jag kunde gå", tänkte jag. "Jag kunde se till att mina vänner kommer hem ordentligt. Jag kunde bara vara där utan att dricka eller göra något fel. Jag kunde fortfarande vara en del av gruppen."

"Det låter jättebra!" hörde jag mig själv säga. "Visst! Jag kommer. Vi ser till att alla kommer hem ordentligt."

Alla nickade entusiastiskt och samtalet gled över på andra ämnen.

Kvällen därpå var jag på en brasafton för ungdomar som staven anordnat.

Genom denna upplevelse lärde jag mig att Herren känner till våra problem och att ett av sätten han leder oss på är genom våra ledare. Om jag hade gått på fester utan att dricka alkohol kanske jag ändå hade klarat mig bra i high school. Men jag vet att Herren välsignar oss när vi håller hans bud, och jag kunde följa hans riktlinjer genom att hålla mig borta från kanten. ■

Gillian Campbell är medlem i BYU:s 43:e församling i Brigham Young-universitetets 16:e stav.

Stavspresidenten talade. "Mina unga bröder och systrar", började han, "ni befinner er vid en punkt i livet där stor press läggs på er att ge efter för frestelser. Mitt bästa råd till er är detta: Kom inte ens i närheten av kanten. Gå inte på festen och säg att du inte ska dricka. Gå inte på festen som kvällens chaufför. Sätt er inte i den situationen. När ni en gång har gått in genom dörren så är ni sårbara. Jag har aldrig pratat med någon som plötsligt blev alkoholist eller plötsligt fick stora problem med moralen. Det kommer bit för bit, steg för steg. Ta inte det första steget. Jag garanterar att ni aldrig kommer att få problem med visdomsordet om ni inte sätter er i en situation där ni kan frestas att ta er första drink."

Jag satt där förstummad av hans ord. Han hade talat exakt om mitt problem. Då insåg jag att det inte räckte att gå på en fest och säga att jag inte ska dricka. Den kvällen bestämde jag mig för att jag aldrig skulle gå på en fest där alkohol serverades.

I Danmark, en brinnande tro

Kyrkan har en lång historia här, men det nya templet i Köpenhamn har blivit en ny medelpunkt för tron hos enskilda och familjer som försöker komma till Kristus.

DON L SEARLE

Kyrkans tidningar

När Ole Ravn-Petersen var 16 år fick han tillåtelse av sin far att döpas i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Dopet ägde rum i en byggnad i nyklassicistisk stil i ett lugnt bostadsområde i Köpenhamn, ett möteshus som hade invigts 1931 av äldste John A Widtsoe (1872–1952) i de tolv apostlarnas kvorum.

Senare, när unge Ole hade verkat som missionär, kom han tillbaka till samma byggnad för att döpa sin far. För honom och för många andra danska medlemmar blev de fina minnena av byggnaden ännu kärare när den renoverades och invigdes som tempel i maj 2004.

Många förbipasserande tycks förnimma något av byggnadens storhet, men kyrkans medlemmar förstår varför det är en helig plats. En medlem som går förbi kan gå in på den lilla gården bredvid templet och bara sitta och titta på dess höga fönster och spira, och tänka på sådant som tillhör evigheten.

Ole Ravn-Petersen verkar nu som biskop för Århus församling i Århus stav på Jylland, tre timmars tågväg från Köpenhamn. Han

besökte landets huvudstad nyligen och insåg att tillvaron där var ganska hektisk. Och sedan tänkte han på templet: "Vi har en plats här i Köpenhamn där vi kan komma närmare vår himmelske Fader."

Komma närmare

Danska medlemmar har många anledningar till att glädjas över närheten till ett tempel, men den största anledningen som de hela tiden kommer tillbaka till är att de kommer närmare sin himmelske Fader.

Tine Andersen från Roskilde församling i Köpenhamns stav säger: "Den närheten kan man inte få någon annanstans. Anden är mycket stark." Tine är en återvänd missionär och dotter till två tempeltjänare. Hennes far Niels talar med vördnad om möjligheterna han fick medan han verkade som guide under templets öppet hus före dess invigning. "Det var en fantastisk upplevelse att se människornas reaktioner", sade han, och blir mycket känslös när han tänker på strömmen av besökare. "Jag har utfört missionsarbete i många år, och för första gången fick jag se dem komma av sig själva. Vi behövde inte knacka dörr för att hitta dem."

Omkring 25 000 människor vandrade genom templet under öppet hus. Broder Andersen minns en av dessa personer, en arkitekt som har varit engagerad i byggandet av många fina kyrkor i Europa. Men det som mannen kände i templet berörde honom på sätt som han inte kunde förklara. Han

stilla,

kunde bara försöka beskriva det genom att nämna byggnadens skönhet och kvalitet.

Denna svårighet att beskriva det som är andligt är inte ovanlig. Danska medlemmar säger att eftersom livskvalitén i deras land är hög och folket välmående så inser de flesta inte hur mycket de behöver Gud.

Tine Andersen berättar om en vän, en ung kvinna som bor tillsammans med sin pojkvän, något som är vanligt i Danmark. Vänner pratar med Tina om problemen hon har i relationen men håller ändå fast vid den eftersom den är allt hon har.

Evangeliet "ger en ett annat perspektiv", säger Tine. "Andra kan vara lyckliga i viss mån eftersom de har vad de behöver för det dagliga livet. Men de vet inte vad de gjorde före detta liv eller vart de är på väg."

"Det är okej att vara annorlunda"

Det är viktigt som förälder att ta varje tillfälle i akt att undervisa sina barn, säger Tim Jensen, biskop i Frederiksbergs

Motsatt sida: Biskop Ole Ravn-Petersen från Århus församling i Århus stav. Ovan:

Templet i Köpenhamn.

Till vänster:

Marianne, Niels och Tine Andersen från Köpenhamns stav.

Ovan: Thomas Ringheim (till vänster), hustrun Heidi (i mitten) med barn från Köpenhamns stav. Till höger: Orla Rode Nielsen (överst) och Kirsten Bokhonko från Århus stav.

orsakerna till den. När evangeliets lärdomar skiljer sig från den allmänna uppfattningen, säger han, behöver barnen förstå "att de

inte behöver göra det som världen omkring dem gör".

Thomas Ringheim är en före detta biskop för Allerøds församling i Köpenhamns stav, och hans hustru Heidi verkar i församlingens hjälpföreningspresidentskap. De har åtta barn som är mellan 4 och 24 år, så de känner

församling i Köpenhamns stav. Han och hans hustru Karen är föräldrar till två flickor som snart blir tonåringar, Pernilla och Mie. Biskop Jensen säger att om man uppmärksammar den Helige Andens maningar när man är tillsammans med sina barn, "så får man många fina tillfällen att bära sitt vittnesbörd på ett informellt sätt". Syster Jensen säger att hon ofta vänder sig till Herren för att få vägledning. Hon minns en dag när hon bad om att kunna hjälpa sin äldsta dotter övervinna sitt motstånd mot att gå till kyrkan. Pernilla kände effekten av bönen. Hon bar senare vittnesbörd om de kärleksfulla maningar hon fick.

På grund av alla prövningar som ungdomar möter, säger biskop Jensen, måste föräldrarna lära dem att "det är okej att vara annorlunda". Hans hustru ger eftertryck åt denna tanke: "Man måste lära barnen att stå fast vid det de tror på."

En del sociala omständigheter kan vara prövande. Ett exempel: en laglig åldersgräns – 16 – för att få dricka alkohol fastställdes nyligen i Danmark. Ändå ger en del föräldrar sina barn alkohol tidigt enligt teorin att de kan lära ungdomarna att dricka på ett ansvarsfullt sätt. Det är en teori som inte fungerar så bra i praktiken. Ett annat exempel: pornografi har blivit laglig och allmänt tillgänglig sedan 1970. En generation har vuxit upp med pornografi och många ser den som harmlös.

Karen Jensen säger: "Det är mycket viktigt att lära sina döttrar att respektera sin kropp, att kroppen är helig." Biskop Jensen tillägger att ungdomarna inte bara behöver känna till kyskhetslagen, de behöver också förstå

till en del av de svårigheter som ungdomar ställs inför. Föräldrar måste utnyttja varje undervisningstillfälle, säger syster Ringheim, för varje litet tillfälle hjälper till att bygga upp deras vittnesbörd. För att stärka sitt eget vittnesbörd har hon satt upp ett mål att besöka templet varje vecka. "Jag kan känna skillnaden hos mig själv i det vardagliga livet, bara när det gäller att komma överens med människor."

"Jag tror det är en prövning för kyrkans medlemmar att vara så få" i det danska samhället, säger broder Ringheim. "Men å andra sidan tror jag att det är en stor välsignelse. Vi måste lära oss att stå för det vi tror på." Kyrkans medlemmar behöver inte vara rädda för att ge uttryck för sin tro. "Faktum är att de flesta människor respekterar oss när vi frispråkigt berättar vad vi tror på."

Djupa rötter

Kyrkan har en lång historia i Danmark. De första missionärerna kom 1850. Danska var det andra språket, efter engelska, som Mormons bok gavs ut på (1851). Men under kyrkans första dagar och återigen efter andra världskriget var det många nya medlemmar som emigrerade till Utah. Danmark är ett litet land vars historia, geografi och handel har starka band till andra länder, och danskarna kan lätt känna sig dragna till andra länder för att åka dit och arbeta eller studera. Dessa faktorer, tillsammans med en tendens att låta religionen vara något privat, kan ha påverkat kyrkans långsamma tillväxt under de senaste årtiondena. Det finns nu omkring 4 500

medlemmar i ett land med 5,5 miljoner människor.

Men upplevelserna som personer som varit medlemmar länge har haft, både andligt sett och på ledarskapsnivå, är en värdefull resurs för kyrkan i Danmark.

Orla Rode Nielsen döptes 1956 och verkade två gånger som grensresident i Århus innan enheten blev en församling. Kirsten Bokhonko, en annan medlem sedan länge, säger att broder Nielsen och hans hustru Esther (numera avliden) var sådana slags människor som hade som vana att göra gott mot andra på ett stillsamt sätt, i bakgrunden. När broder och syster Nielsen upptäckte sin kärlek till släktforskning så ägnade de mycket av sin lediga tid till att hjälpa över 30 andra medlemmar att sammanställa sin släkthistoria. Broder Nielsen går fortfarande till stadsarkivet nästan varje dag för att samla information. "Jag älskar det. När man väl har börjat så kan man inte sluta." Ända sedan han blev medlem i kyrkan har han känt så för evangeliet. Dagen då han döptes sjöng han hela vägen hem av lycka. "Sedan mitt dop har jag aldrig tvivlat."

Syster Bokhonko som döptes 1952 är en annan medlem som har hjälpt till att förankra kyrkan i sitt område. Hon har verkat i ledarställningar i alla biororganisationer och även som över-sättare av kyrkans material.

Hon vet av egna upplevelser under barndomen att det kan vara svårt för de 25 barnen i Primärföreningen i Århus församling att hitta vänner som delar deras moraliska och etiska normer. Men hon vet också att de inte behöver ge upp sin tro. När hon växte upp visste människorna runt omkring henne alltid vilka normer hon hade, och dessa normer respekterades.

Medlemmarnas sätt att efterleva sin tro på välsignar både deras eget liv och andras. Karin Messel från Århus, som växte upp i kyrkan, träffade sin make Jesper på arbetet. När de gifte sig 2001 var han inte medlem. Jesper räknar nu sin hustrus exempel som en stor välsignelse i sitt liv. Delvis på grund av det döptes han 2003 och de beseglades i templet i Köpenhamn lite mer än två månader efter invigningen 2004.

Jesper har omfattat evangeliets normer och värderingar, däribland familjens betydelse. Som ett par har broder och syster Messell valt att undvara materiella saker så att Karin kan vara hemma när de får barn. Jesper säger: "Vi kan välja: vill vi ha ett stort hus,

Ovan: Sidobild av templet i Köpenhamn.

Nedan: Biskop Tim Jensen med hustrun Karen och döttrarna Pernilla (till vänster) och Mie från Frederiksborgs församling i Köpenhamns stav.

Ovan: Jesper och Karin Messell och Anne Christina Larsen (till höger) från Århus stav. Överst, till höger: Britta och Kjeld Rasmussen, Köpenhamns stav, med en kista vars snideri skildrar en berättelse från Danmarks historia.

eller vill vi att Karin ska vara hemma?"

Johan och Lisa Koch från Köpenhamn kan berätta för dem om de varaktiga belöningar som rätta prioriteringar ger. Broder och syster Koch blev medlemmar i kyrkan som ett ungt gift par 1968 och har fostrat sina sju barn i kyrkan. När de var guider under templets öppet hus 2004 var en man som hade gått i skolan tillsammans med en av deras söner med på en rundtur. "Jag var tvungen att komma", förklarade han, "för jag känner Kristian, och jag vet vad det skulle betyda för honom."

Först åkte paret Koch till templet i Schweiz för många år sedan, och de var exempel för sina barn genom att verka som tempeltjänare när det tog åtta timmar att åka till Stockholm. De hade en bild av templet på en vägg i sitt hem. De använde alla resurser för att hjälpa sina barn växa sig starka i evangeliet, bland annat familjebön, hemaftnar och hemstudier i seminariet.

Efter att i årtal ha varit tvungna att åka utomlands "är det en särskild välsignelse att ha templet så nära", säger syster Koch. Hennes make, som avlöstes som president för Köpenhamns stav 2001, ser templets närvaro som ett tecken på en större mognad hos medlemmarna. Men broder och syster Koch är också imponerade av dess effekt på dem som inte är medlemmar. När de berättade om beseglingen under templets öppet hus, säger broder Koch, "märkte man vilka par som hade ett bra äktenskap genom det sätt de tittade på varandra. De frågade: 'Kan vi göra det?'"

Livet som ensamstående

Tempeläktenskap är naturligtvis ett mål för de ensamstående medlemmarna i

Danmark, men det kan vara svårt att träffa andra ensamstående medlemmar eftersom de är så utspridda och så upptagna.

En dans eller fest för unga vuxna i Köpenhamn drar omkring 20 till 30 personer, säger Tine Andersen, om inte inbjudan utvidgas för att gälla medlem-

mar från Århus stav och från Sverige. Malmö ligger nära. Från toppen av en hög byggnad i Köpenhamn kan man lätt se bron som sträcker sig över sundet mellan de två länderna. Trots att danska och svenska liknar varandra så hålls samtalen under dessa danser vanligtvis på engelska, ett språk som många européer har gemensamt.

Anne Christina Larsen från Århus kan lätt anpassa sig oavsett språket. Förutom sitt modersmål danska, talar hon tyska, engelska och spanska flytande. Hon döptes medan hon studerade i Österrike, hon arbetade en tid i Guatemala och verkade som missionär i området kring Washington D C. Anne studerar för närvarande psykologi på universitetet och går på institutet. Det är inte mer än två eller tre personer som kommer dit regelbundet.

Men Anne sitter inte bara och väntar på att få gifta sig. Hon fortsätter att uppfylla personliga andliga mål — särskilt nu när templet är nära. Att gå dit "ger ny styrka och frid — och ett nytt perspektiv. Man påminns om vem man är." Hon grundar sina beslut i livet på evangeliets principer. "Evangeliet ligger till grund för allt vi gör."

Grundvalen byggs

Britta Rasmussen som döptes tillsammans med sin make 1975 säger att hon har fått sitt vittnesbörd om evangeliet genom att efterleva det. När hon började gå till Hjälpföreningen tänkte hon: "De här kvinnorna gör verkligen det som de tror på." Hon har alltid försökt följa det exemplet.

I 45 år har hon umgåtts med en grupp vänner som hon lärde känna som skolflicka. Hon inbjöd dem till templets öppet hus där hon och hennes make var guider, och hon fick möjlighet att bära sitt vittnesbörd för dem. "De kände alla någonting", minns syster Rasmussen och uttrycker sitt hopp om att det som hon sade kanske får betydelse för dem en dag.

Hennes make Kjeld fick höra talas om evangeliet genom en vän. Kjeld var mer van vid att studera religion från en filosofisk synvinkel, men han utvecklade ett starkt vittnesbörd genom den Helige Andens bekräftelse. Han säger: "Vår utmaning är att säga till folk: 'Detta är *inte* en religion som skapats av människor. Vi har myndighet från Gud.'"

Elisabeth Andersen som är i slutet av tonåren och den enda medlemmen i sin skola, är inte säker på om hon har ett vittnesbörd än. "Ibland känns det som om jag har det och ibland inte." Men hon befinner sig på rätt plats och gör de rätta sakerna för att få ett. Hennes far, Jens Andersen, är president för Köpenhamns stav. I hennes hem hålls familjeböner och hemaftnar. Hennes far och mor är föredömen i trofasthet och Elisabeth gör de andliga saker som hon har lärt sig för att stärka sitt vittnesbörd. Hon är villig att berätta om evangeliesanningar för vänner som frågar om hennes tro eller det sätt hon lever på.

Genom att utöva grundläggande evangelieprinciper som tro, omvändelse och lydnad får vi ett nytt perspektiv på livet, säger president Andersen. "Glädjeämnena i livet blir fler. Den glädje jag känner över min hustru och mina barn är omgärdad av ett evigt perspektiv", säger han. "De familjer i

kyrkan som verkligen åtnjuter evangeliets välsignelser är de som utövar dessa grundläggande principer."

Templet i Köpenhamn har hjälpt till att stärka detta eviga perspektiv, tillägger han. Medlemmar i alla åldrar kan känna dess inflytande. När hans dotter Elisabeth har besökt templet så har också hon känt det: "En frid. Det finns nästan ingen annan plats där man kan känna den."

President Andersen säger att stavs- och församlingsledare undervisar om att tempeltjänst är varje medlems mål. Han förklarar att den andliga tillväxten som kommer av att ingå och hålla tempelförbund kan vara nyckeln till kyrkans tillväxt i antal i Danmark. "Jag tror att missionsarbete är en naturlig följd av omvändelse i ens eget liv." När medlemmarna är omvända, säger han, så har de förmågan och är ivriga att nå ut till andra. ■

Ovan: Spiran på templet i Köpenhamn.

Nedan: Johan och Lisa Koch, tempeltjänare från Köpenhamns stav. Han har tidigare varit stavs-president.

Kirstens prövning

Angela Diener

Kirsten, vårt andra barn, föddes för 30 år sedan efter en svår graviditet. Omedelbart efter födseln upptäckte läkarna ett allvarligt hjärtfel. Kirsten flyttades snabbt till intensivvårdsavdelningen på barnsjukhuset. Min make lade sina händer på hennes lilla kropp i

kuvösen och gav hennes första präst dömsvälsignelse i livet — en välkommen gåva för hennes ankomst till denna jord.

Under de följande dagarna stod jag ofta framför fönstren till intensivvårdsavdelningen och tittade på när denna lilla flicka kämpade för sitt liv. Vi fick inte ens röra henne och visste

inte vad vi skulle be om åt henne.

När jag skrevs ut från sjukhuset utan mitt barn hade min make och jag en önskan att åka till templet. Vi kunde inte göra något för vår lilla Kirsten fysiskt sett. Vi var tvungna att lita på Herren och på läkarna. På den tiden låg det närmaste templet i Schweiz, långt bort från vårt hem i

Hamburg, men vi kände att vi behövde samla styrka där för den ovissa framtiden. Vi utövade all vår tro till förmån för vår dotter.

Under tiden upptäckte läkarna en ovanlig

På grund av ett hjärtfel fick Kirsten ligga på intensivvårdsavdelningen som nyfödd. Vi kunde bara titta på medan hon kämpade för sitt liv.

hjärtdefekt som de inte kunde operera just då. Livslängden för patienter med denna åkomma var mycket begränsad. Men fem veckor senare kunde vi ta hem vår lilla Kirsten. Medan hennes kropp kanske led var hennes ande glad och villig att lära, och vi märkte att hon tyckte om att leva med vår familj och att hon älskade sin storebror väldigt mycket.

När Kirsten var fyra år förvärrades hjärtproblemen och hon blev svagare och svagare. När vi hade bett, fastat och besökt templet bestämde vi oss för att låta henne opereras på en hjärtklinik i München där läkarna nyligen hade lagat en komplicerad defekt som liknade Kirstens. Läkarna var faktiskt tvungna att ändra på allt i hennes hjärta. De förminskade hjärtkamrarna, stängde igen hål och reparerade båda klaffarna. Det var en operation som krävde stor skicklighet. Vi var mycket oroliga för Kirsten och hela vår församling fastade för henne tillsammans med oss.

Läkarna opererade Kirsten den 21 maj 1980 och när hon hade klarat sig igenom det värsta och förflyttats från intensivens till en annan avdelning var vi fulla av förtröstan. Då hände något fruktansvärt. En liten blodpropp lossnade från en reparerad hjärtklaff och satte sig i hjärnan, och inom några minuter blev hon helt förlamad på höger sida och förlorade talförmågan. Kirstens ögon var fulla av rädsla och sorg. Det var mycket svårt för oss. Jag ser fortfarande framför mig hur min make och jag stod i en telefonhytt i München och desperat

ringde till vår biskop. Under de följande dagarna fick vi tröstande brev från många församlingsmedlemmar. Fasta gav oss också förnyad styrka att hjälpa Kirsten och acceptera denna prövning.

Kirsten genomgick mycket terapi under de följande åren och vi glädde oss åt varje litet framsteg. När det var dags för Kirsten att börja skolan var hon tillräckligt stark för att gå i vanlig grundskola. Hon utvecklade fantastiska färdigheter med sin vänstra, användbara hand. Hennes högra ben blev starkare och hon lärde sig simma, cykla och rida. Hon glädde sig åt livet. Om ett barn skrattade åt hennes något annorlunda gångstil så visade jag honom eller henne bilder från Kirstens liv, och skratten förvandlades då till beundran.

Kirsten fick mycket kärlek av sina mor- och farföräldrar och andra släktingar och hon fick vänner bland församlingsmedlemmarna. Hon visade i sin tur sin glädje över evangeliet för alla hon mötte och hon har varit den i vår familj som har fört in flest vänner i kyrkan.

När Kirsten hade gått ut gymnasiet vidareutbildade hon sig ihärdigt till industrisäljare och tog även körkort. Med sin något omgjorda bil kunde hon vara mer oberoende och delta i konferenser för unga vuxna och utföra kallelser i staven. År 1999 tog hon ledigt ett år för att verka i templet i Frankfurt som servicemissionär.

Kirsten älskar barn och kommer dem nära på ett särskilt sätt. Hennes

brorsdotter och brorson och primärbarnen älskar henne väldigt mycket. Hon är ett föredöme för oss, för hon har visat att man inte behöver bli biten på grund av motgångar, utan att man kan utstråla glädje.

År 2003 kom en mycket kärleksfull ung man in i Kirstens liv och blev mer och mer viktig för henne. Han är en återvänd missionär som vuxit upp i en trofast familj i kyrkan. I augusti 2004 beseglades han och Kirsten i templet i Frankfurt. De möter nu livets prövningar tillsammans.

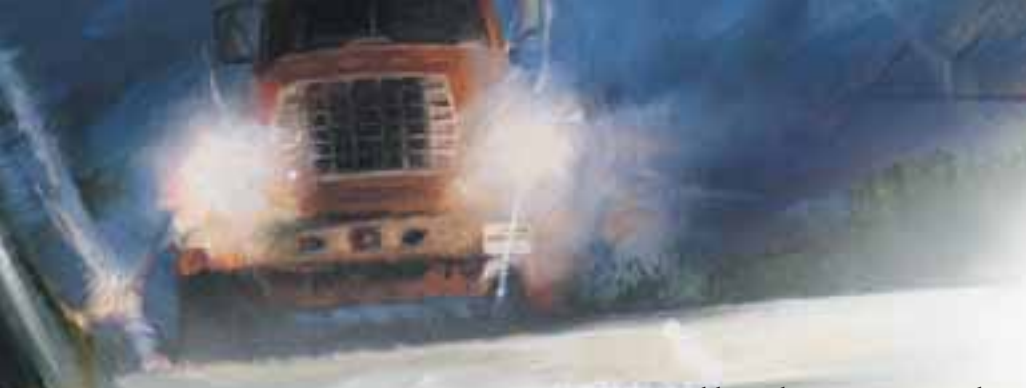
Två av våra barn har fysiska handikapp. Det är inget man önskar sig, men om det händer måste man acceptera det av hela sitt hjärta och kämpa sig igenom svårigheterna. Man utvecklar en lyhördhet för den Helige Andens maningar. Vår Fader i himlen vet vilka prövningar vi behöver här på jorden för att kunna växa. Jag har ofta tröstat mina barn med orden: "Du kommer bara att ha dessa handikapp medan du lever på jorden, och jordelivet är mycket kort i jämförelse med evigheten." ■

Angela Diener är medlem i Langenborns församling i Neumünsters stav i Tyskland.

Flytta på dig!

Deborah Shatto

Min bror och jag var på väg hem från arbetet på en lång, mörk motorvägssträcka. Vi hade inte passerat någon bil på evigheter. Jag kände mig utmattad och för att hålla mig vaken började jag

titta på hur vägen låg. Vi befann oss i ett kuperat område, och det fanns två filer som sträckte sig uppför sidan av kullen som vi åkte uppför. Det fanns bara en fil som gick ner i andra riktningen. Den extra filen i vår riktning var en omkörningsfil på grund av den starka lutningen.

Jag började fundera över sidan som sluttade neråt. Jag visste att bromsarna på de stora lastbilarna ibland tappade greppet i en skarp sluttning. Jag undrade vad som skulle hända, med bara en fil, om bromsarna på en lastbil tappade greppet och en bil låg framför den. Det kunde bli en allvarlig situation. Jag var glad att det inte var någon trafik på vägen den kvällen.

Efter en stund tänkte jag på samma situation igen. Jag körde i omkörningsfilen och tänkte att en lastbil utan fungerande bromsar skulle vara tvungen att svänga in i min fil för att kunna köra om ett långsammare fordon. Tanken kom till mig att den högra filen var säkrare att köra i ifall något sådant skulle hända. Men sedan tänkte jag att det var sent och att det inte fanns någon trafik, så det spelade egentligen ingen roll var jag körde. Tanken kom tillbaka när jag närmade mig toppen av kullen. Jag insåg att jag inte kunde se den mötande trafiken och den kunde inte se mig heller.

Plötsligt ropade en hög röst: "Flytta på dig!" Jag blev så förskräckt

att jag snabbt ryckte tag i ratten och svängde in i den högra filen. I samma ögonblick såg jag strålkastarljuset över kullen och hörde en skarp tutning. Min bror vaknade precis lagom för att se en lastbil köra om oss i mittenfilen. Ett ögonblick senare kom en bil körande över kullen i filen längst bort. Jag var så skakad att jag körde ut i vägrenen och stannade för att lugna mina nerver. Insikten om att min bror och jag kunde ha dödats var mycket skrämmande.

Jag var helt förundrad. Jag hade hört att den Helige Anden talar med en mild och stilla röst, men den här rösten hade ropat. Det var inte för rän flera år senare som jag insåg att den Helige Anden *hade* talat med en mild och stilla röst. Han hade talat till mig när han fick mig att tänka på hur en lastbil kan behöva köra, och han hade talat igen när han föreslog att jag skulle förflytta mig till höger fil. Jag insåg bestört att jag inte hade känt igen den milda och stilla rösten. Till slut fanns det ingen tid kvar, så Anden hade varit tvungen att ropa.

Efter den händelsen lovade jag mig själv att alltid leva mitt liv så att jag var i samklang med Anden. Jag beslutade mig för att aldrig mer ifrågasätta en maning, utan följa den milda och stilla rösten omedelbart. ■

Deborah Sbatto är medlem i Harmony Parks församling i Granit Parks stav i Salt Lake City.

Min personliga hjälte

Jorge Detlefsen

Den där novemberdagen 1972 när jag gick på bussen till skolan, hade jag ingen aning om att den dagen skulle bli en av de viktigaste i mitt liv.

Jag var 13 år och en helt vanlig elev. Jag försökte mest bara ha roligt i skolan och jag hade många vänner som var som jag. Óscar Italia var inte som andra pojkar. Han studerade verkligen och därför var han en av de bästa eleverna. Men jag kände honom inte så väl. Han var en tystlåten kille.

När jag kom in i klassrummet den dagen hade han en knapp på kavajslaget med texten: "Jag bryr mig. Gör du?" Just då hade kyrkan i vårt område ett program för att hjälpa medlemmarna dela med sig av evangeliet. De hade på sig knappen så att när någon frågade om den, de då kunde berätta om familjen och familjens hemafton.

Jag frågade Óscar: "Vad är det där?" Han förklarade att han hade döpts för tre månader sedan och att han var den enda medlemmen i kyrkan i sin familj.

Under rasterna den dagen lade han märke till mitt intresse och berättade om frälsningsplanen och gav mig en Mormons bok. Han läste upp löftet i Moroni 10:3–5 och sade att om jag bad så skulle jag få en brinnande känsla i hjärtat som bekräftade för

mig att Mormons bok var sann. Óscar var en jättebra medlemsmissionär, och jag trodde på honom.

Morgonen därpå, när min mamma var ute och handlade i närbutiken, bestämde jag mig för att läsa Mormons bok. När jag nästan var klar med första sidan kände jag att jag ville be. Jag gick in på mitt rum och föll ner på knä bredvid sängen. Jag hade aldrig bett förut, men jag mindes att jag skulle be till Gud i Kristi namn. Jag frågade om Mormons bok var sann, och jag bad Gud tala om för mig om han fanns. Jag förväntade mig att känna det som min klasskamrat hade vittnat om att jag skulle känna.

Efter några minuter hörde jag att min mamma kom hem och jag var rädd att hon skulle se att jag bad, så jag ställde mig upp och gjorde mig i ordning för att åka till skolan.

Medan jag var på väg till skolan pågick en strid mellan olika tankar i huvudet. "Är det sant eller inte? Inget hände", tänkte jag. Jag hade många tvivel.

Jag kan inte förklara varför, men jag hade knappt stigit av bussen och ner på trottoaren förrän tvivlen försvann och jag visste att det var sant. Det var mycket enkelt.

Óscar kom fram till klassrumsdörren för att prata med mig. Jag sade: "Jag ska bli medlem i din kyrka." Han kunde inte tro det. En vän till mig hade lyssnat på oss och han berättade för mina andra vänner vad som hade hänt. Snart stod alla runt omkring mig och frågade

varför jag skulle byta religion. De sade att jag inte var klok. Jag kunde inte svara på deras frågor utan började gråta. Till slut gick de och jag lämnades ifred med Óscar. Plötsligt kände jag en överväldigande glädje. Jag hade aldrig känt något liknande tidigare. Det var den brinnande känsla som min vän hade sagt att jag skulle känna, och den kom som en bekräftelse på beslutet som jag hade fattat.

Nästa dag tog Óscar med sig en knapp till mig och vi bar dem stolt.

Trettio år senare återvände jag till min hemstad för att tala på en brasaf-ton för ungdomar. Titeln på talet var "Hur man

blir en hjälte" och jag hade tänkt tala om hur Nephi, Abinadi och Alma kan bli våra hjältar. Men medan jag väntade på att få tala såg jag min vän Óscar och hans mamma bland de närvarande. Jag mindes den underbara dagen för 30 år sedan och talade i stället om min personliga hjälte, Óscar Italia, en modig ung man som var fast besluten att dela med sig av evangeliet, en ung man som ändrade kursen på mitt liv. ■

Jorge Detlefsen är medlem i Villa Belgrano församling i Sierras stav i Córdoba i Argentina.

När jag kom in i klassrummet den dagen hade Óscar en knapp på kavajslaget med texten: "Jag bryr mig. Gör du?"

Inspirerad läsning

Jag fick en speciell upplevelse när jag hade läst ett citat från en apostel om enkla men effektiva sätt att få ett vittnesbörd. När jag hade läst klart kom jag med en gång att tänka på en vän som inte hade något starkt vittnesbörd. Jag skrev snabbt ett brev till henne och tog med citatet.

Jag tog med brevet hem till henne och läste det för henne. Sedan bar jag mitt vittnesbörd. Jag kan inte beskriva den starka ande som var där. Min vän hade blivit överraskad och tackade mig för att jag hade läst citatet för henne.

Från det ögonblicket började min vän ändra på saker och ting. Hon började läsa skrifterna, hon bad oftare och började komma till kyrkan. Alltid när vi besökte varandra hade vi en andlig tanke och bar våra vittnesbörd. I dag är hon mycket aktiv i församlingen och verkar som min rådgivare i presidentskapet för Laurel-klassen.

*Yésica Florencia Martín,
Santos Lugares församling,
Buenos Aires västra stav, Argentina*

Skriven med kärlek

En artikel i marsnumret 2005 — ”Medlemmarna i Colombia: Exempel på styrka” — tyckte jag var mycket spännande. Den hade skrivits med stor kärlek! Den hade skrivits med stor tro på folket som nämnades i artikeln och med en sådan stark tro på en underbar framtid, inte bara för medlemmarna i Colombia utan för hela landet.

Mitt land har liknande problem att lösa, och våra folk har mycket gemensamt. I artikeln ges råd som kan

tillämpas på nästan alla områden. Till exempel förklarar den enkelt och tydligt hur man planterar små trädgårdar och odlar grönsaker, hur man tar ansvar för sin familj och hur man blir mer oberoende. Det ger utan tvekan också andlig näring. Sådana praktiska råd gör, om de tillämpas, att varje person kan ha mat och även tillräckligt för att lagra för framtida behov. Vilken klok, nyttig och läglig artikel!

*Olga Kbripko,
Zaporozhe Khortitsky gren,
Dnipropetrovsk distrikt, Ukraina*

Frälsarens kärlek

Första gången jag läste *Liabona* kände jag Anden, och den fyllde mig med en sådan glädje att jag inte kunde hålla tillbaka tårarna. Liksom med skrifterna så får vi styrka och vägledning från *Liabona*. Den hjälper oss uthärda och växa i vårt vittnesbörd om att vår

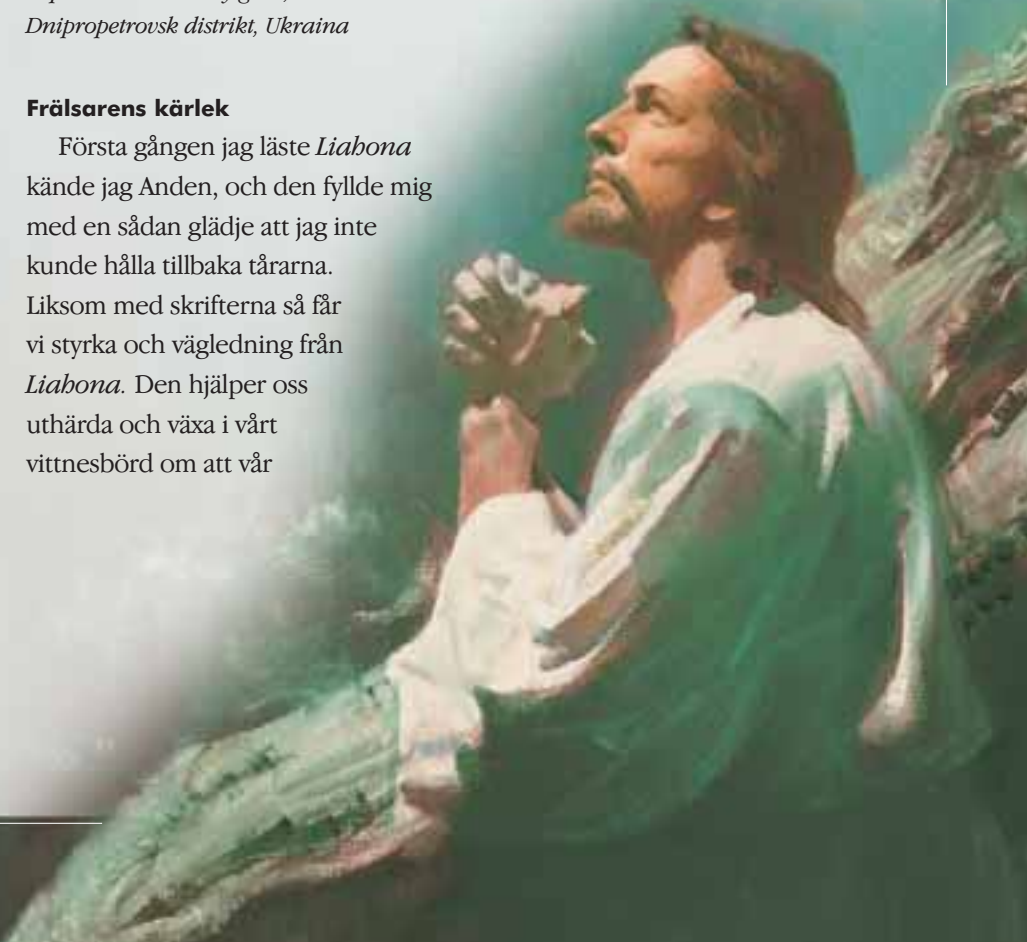
Frälsare Jesus Kristus verkligen älskar oss.

*Idalia Martínez de Morales,
Volcáns gren,
Concepcións distrikt, Panama*

Bättre hemaftnar

Våra hemaftnar har blivit intressantare och roligare efter det att vi börjat använda *Liabona* som en kompass för att vägleda oss i undervisningen av våra barn. Genom att vi berättar om profetens lärdomar och medlemmarnas trosstärkande upplevelser under hemaftnarna har vi blivit mer enade som familj.

*Ileana Morbioni de Pluas,
Guayacanes församling,
Guayaquil's östra stav, Ecuador*

Lilla stjärnan

Komma ut ur mörkret

President Faust lär oss att tro tar oss ut ur mörkret.

PRESIDENT JAMES E. FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Mina kära unga vänner, några av er kanske undrar vad som ska hända er i framtiden. Somliga av er kanske inte bara är osäkra på vart ni är på väg, utan tvivlar också på ert verkliga värde. Får jag försäkra er om att jag tror av hela mitt hjärta att ni är ett utvalt släkte.

Mika sade: "Om jag sitter i mörkret, är Herren mitt ljus." (Mika 7:8) Vi får ljus från Herren. Det kan hända när vi studerar skrifterna, går på sakramentsmötet, betalar tionde, sjunger psalmer eller ber.

Hur vi tar del av ljuset beror delvis på vår tros inriktning. Vår tro består inte av en packe trosåskådningar och tillvägagångssätt som är för tung att bära på. De som har kommit ut ur mörkret märker att deras tro bär upp dem. Tron är inte tung, tron lyfter upp oss och ger oss vingar så att vi kan ta oss över svåra platser. Som Jesaja lovade: "Men de som hoppas på Herren får ny

kraft, de lyfter med vingar som örnar. De skyndar i väg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta." (Jesaja 40:31)

Att komma ut ur mörkret och in i ljuset befriar oss från själens mörka sida, som kommer av fruktan, missmod och synd. När vi kommer ut ur mörkret, bryter Frälsarens klara solsken fram.

Det säkraste sättet att ta sig ut ur mörkret och in i ljuset är genom kommunikation med vår himmelske Fader, och det sker genom en process som vi kallar uppenbarelse. Om vi inte följer den levande profeten, oavsett vem han är, är det fara för att vi dör andligen.

Jag vittnar för er unga människor om att evangeliet innehåller lösningarna på livets svårigheter och problem. Det är den säkra vägen som leder till lycka och uppfyllelse av Frälsarens löfte som är "frid i denna världen och evigt liv i den tillkommande". (L&F 59:23) ●

Från KUV:s brasafton den 8 september 2002.

Adam

Enok

Noa

Abraham

Mose

Samuel

Jona

Daniel

Följ profeten

"Ty Herren, HERREN gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7)

LINDA MAGLEBY

När George Albert Smith (1870–1951) var president för kyrkan uppmanade han kyrkans medlemmar att donera arbete, mat och kläder så att andra kunde få mat och kläder. Efter andra världskriget var det många som svälte i Europa och president Smith vände sig till presidenten för Förenta staterna och bad om hjälp för att kunna skicka mat och kläder till dessa människor. Eftersom kyrkans medlemmar hade producerat mat och donerat kläder till välfärdsprojekt hade kyrkan tillräckligt för att hjälpa nödlidande. Förenta staternas regering gick med på att skicka maten och kläderna vilket hjälpte många människor i Europa.

Kyrkans medlemmar följde villigt profeten och donerade arbete, mat och kläder. När det kom en tid med stor nöd stod kyrkan redo att hjälpa. Många människor i Europa välsignades tack vare att kyrkans medlemmar följde profeten.

Vi är välsignade att ha en levande profet. Vår profet undervisar om att vi ska klä oss passande och att vi bara ska läsa, se och lyssna på sådant som vår himmelske Fader vill att vi ska läsa, se och lyssna på. När vi gör dessa saker skyddas vi från mycket som är skadligt i världen. Vår profet lär oss att vi ska vara vänliga och snälla mot alla. Jesus säger att när vi är snälla och tjänar andra, så tjänar vi honom. Profeten uppmuntrar oss att läsa skrifterna. I skrifterna får vi lära oss om vår himmelske Fader och om Jesus. Vi lär oss att vi blir välsignade när vi håller buden. Profeten säger till oss vad vår himmelske Fader vill att vi ska göra. När vi följer profeten får vi välsignelser av vår himmelske Fader.

Profetdockor

För att göra profetdockorna klistrar du fast sidan LS4 på tjockt papper. Klipp ut dockorna och klistra fast varje docka på en pinne. Använd dockorna för att berätta något om de olika profeterna eller när ni ska sjunga "Lyss till profeten". (*Barnens sångbok*, s 58)

Observera: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

Förslag till samlingsstunden

1. Inbjud tre eller fyra församlingsmedlemmar att delta i en paneldiskussion (se Undervisning: Den högsta kallelsen [2000], s 174–175) om de profeter som haft inflytande på dem. Ge dem i förväg exempel på frågor som du kommer att ställa, till exempel: Vilken profet i skrifterna inspirerar er? Vad har ni lärt er av den profeten? Kan ni nämna några som varit profet under er livstid? Berätta om en upplevelse då ni lyssnat till en av dessa profeter och visste vad vår himmelske Fader ville att ni skulle göra. Nämn något från den senaste generalkonferensen som profeten har bett oss göra. I slutet av diskussionen kan du ge lite tid åt barnen att ställa frågor eller berätta om känslor eller upplevelser de haft i sin familj i samband med att de följt profeten. Vittna om att du vet att profeten talar för Herren.

2. Sätt upp affischen Mina evangelieideal på tavlan. Välj från senaste generalkonferensnumret av Liahona (november 2005) ut fyra tal som profeten eller apostlarna höll. Nämn talarnas namn, visa en bild av var och en, och undervisa om principer från talen. Be barnen att om möjligt para ihop principen med ett av evangelieidealen. Låt en bönpåse gå runt bland barnen medan de sjunger en sång eller psalm om profeter. Gör uppehåll i musiken då och då och be barnet som har bönpåsen att säga något som han eller hon kan göra för att efterleva principerna som undervisades om i konferensta-len. Uppmuntra barnen att lyssna på generalkonferensen. ●

En dag tog Wilford upp Bibeln och började läsa. Han började läsa den för att lära sig om kristendomens historia, men fick ett vittnesbörd om att Bibeln var Guds ord.

Från och med nu ska jag ivrigt söka Herren, följa den Helige Anden och göra Guds vilja så gott jag kan lära mig den!

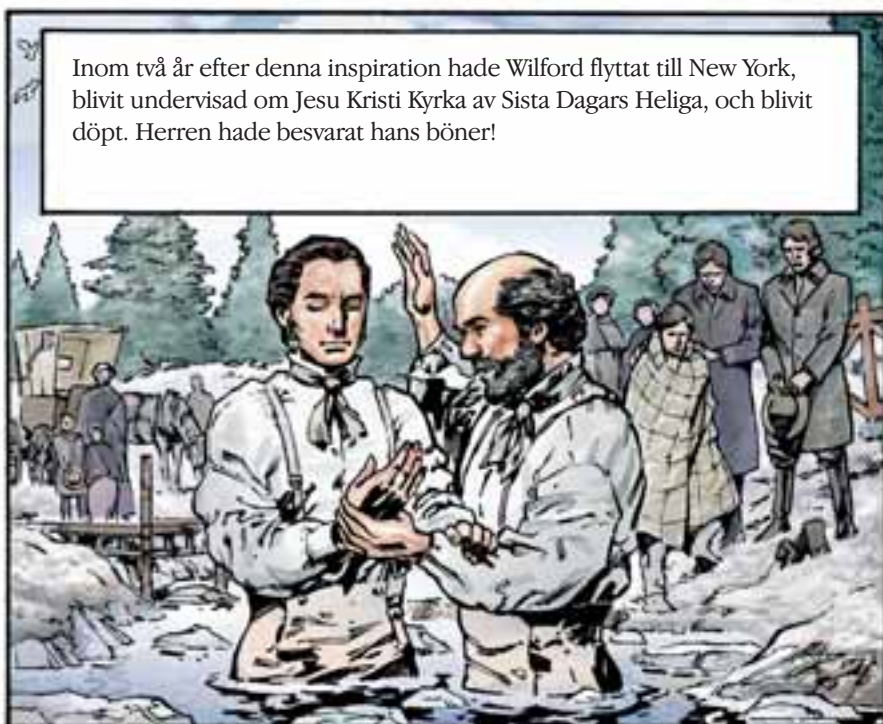
Wilford talade med olika präster och ställde frågor till dem och jämförde det som de sade med vad som stod i Bibeln. Även om de flesta av ledarna för kyrkorna var trevliga, kände han inte att någon av kyrkorna hade rätt.

Varför döps en del människor som spädbarn? Jesus och hans lärjungar döptes efter det att de trodde på evangeliet.

När Wilford var 24 år bad han en kväll och kände sig manad att läsa i Bibeln. Han bara slog upp en sida och hamnade på Jesaja 56:1.

"Ty min frälsning kommer snart, min rättfärdighet blir uppenbarad inom kort." Jag undrar om det betyder att jag snart får höra det sanna evangeliet.

Inom två år efter denna inspiration hade Wilford flyttat till New York, blivit undervisad om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, och blivit döpt. Herren hade besvarat hans böner!

Omarbetning av The Presidents of the Church (1986), redigerad av Leonard J Arrington, s 118–125.

MER VÄLSIGNAD

"Det är saligare att giva än att taga." (Apg 20:35)

RACHEL C MURDOCK

Baserat på en upplevelse som författarens son hade

Mamma! Mamma! De säljer glass efter skolan hela den här veckan!" Wade satte sig i bilen och pratade med ivrig röst. "Får jag ta en dollar från min sparbössa och köpa en i morgon? Snälla?"

Mamma skrattade när Wade guppade upp och ner på baksätet i minibussen. "Du bestämmer hur du ska använda pengarna i din sparbössa", sade hon. "Om du vill använda dem till glass så går det bra."

"Okej!" utbrast Wade. Så fort de hade kommit hem sprang han in på sitt rum, tog en dollar från sparbössan och stoppade noga ner den i fickan på ryggsäcken.

Efter skolan nästa dag gick Wade till foajén där några personer från elevrådet satt vid ett bord. Bilder på de olika glassarna hade tejpats fast på bordet. Vilken skulle han välja? Det var svårt att besluta sig för om han ville ha chokladpucken, apelsinpucken, nötstruten, den röda raketen eller vaniljglassen som var täckt med små godisbitar. Till slut bestämde han sig för nötstruten och tog av papperet.

På vägen ut till bilen gick han till musikrummet för att hämta sitt instrument så att han kunde öva på det hemma. Hans musiklärare, magister Nolan, höll på att ställa i ordning stolar och notställ.

"Wade, vad snällt av dig att köpa en glass åt mig!" skojade han och sträckte ut handen mot struten. "Precis vad jag kan behöva efter en lång dag."

Wade skrattade. "Jag köpte den här till mig", sade han.

Magister Nolan gjorde en ledsen grimas. "Å vad synd", suckade han. Sedan skrattade han. "Ät den och njut!"

Wade vinkade hej då och sprang ut till bilen.

"Jag köpte glass, mamma!"

Han berättade för henne om magister Nolan och hans ledsna grimas.

"Kanske ville han verkligen ha en glass", tänkte Wade. "Mamma", sade han, "kan jag ta en dollar till och köpa en glass till magister Nolan i morgon?"

"Det är dina pengar, Wade", sade mamma och log.

Så fort Wade kom hem sprang han till sitt rum igen. Han tog ännu en dollar från sin sparbössa och stoppade den i fickan på ryggsäcken. "Vilken grimas kommer magister Nolan att göra när jag ger honom glassen?" undrade Wade. Han kunde knappt vänta till dess.

Så fort lektionerna var slut nästa dag samlade Wade snabbt ihop sina böcker och gick nerför korridoren till glassbordet. I dag funderade han inte över vilken sorts glass han skulle köpa. Magister Nolan verkade tycka att nötstruten såg god ut. "Jag tar struten", sade Wade.

Han tog inte bort papperet den här gången utan skyndade bort mot musikrummet. Som väntat höll magister Nolan på att ställa i ordning stolarna igen. "Å, du har köpt en glass till mig igen!" sade han.

Den här gången gick Wade raka vägen fram till magister Nolan. "Ja, det har jag!" sade han och räckte fram struten till honom.

Magister Nolan gjorde ingen grimas alls. I stället såg han mycket förvånad ut.

"Är den verkligen till mig?" frågade han.

"Ja", sade Wade.

"Hur mycket blir jag skyldig?" frågade magister Nolan.

"Ingenting", sade Wade. "Jag köpte den till dig."

"Oj, tack så jättemycket", sade magister Nolan och log.

Wade fick en underbar känsla, som kändes ända från fötterna och upp till huvudet. Han kunde inte sluta le.

"Var så god", ropade han medan han tog sitt instrument och gick ut till bilen där hans mamma väntade. Han log fortfarande när han öppnade dörren.

"Hur gick det?" frågade mamma.

"Jättebra!" sade Wade. Sedan tänkte han ett ögonblick. "Vet du vad, mamma? Jag tycker att det kändes bättre att köpa glass till magister Nolan än det gjorde att köpa glass till mig själv!" ●

Rachel C Murdock är medlem i Eastgate församling i Cincinnati östra stav i Ohio.

"Hur stor är inte kärleken, antingen den yttrar sig genom att vi delar med oss av våra ägodelar ... eller den blir ett uttryck för vänlighet och uppskattning."

President Gordon B Hinckley, "Mormon betyder 'mycket gott'", Nordstjärnan, jan 1991, s 55.

Skriftdocka

När du återger en berättelse från skrifterna kan den här dockan representera vilken pojke som helst i skrifterna, till exempel Isak, Samuel, David eller en herde. Du kan klistra fast bilden på tjockt papper, färglägga den, klippa ut den och göra en pinndocka, en flanellograffigur eller en papperspåsdocka, som du kan se på illustrationen. Gör flera stycken och färglägg håret och kläderna på olika sätt. ●

Observera: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

Pinndocka

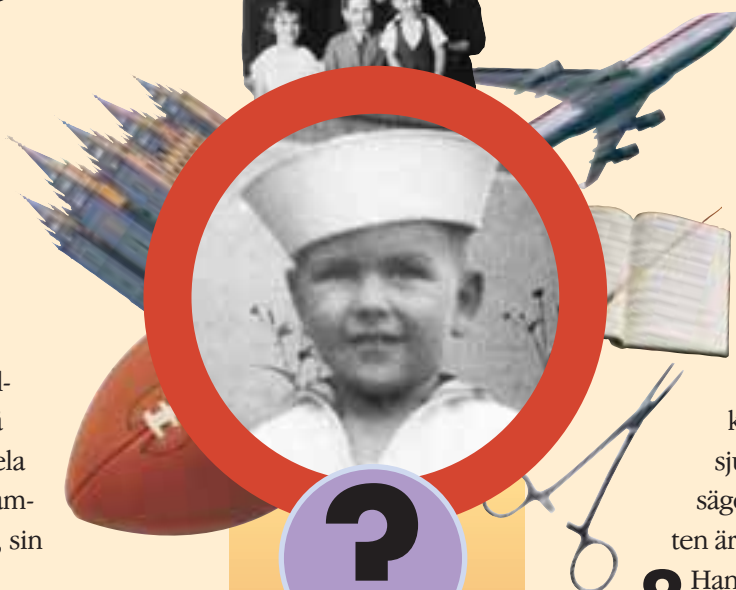

Flanellograffigur

Papperspåsdocka

GISSA VEM

1 Hans föräldrar lärde honom att familjen alltid måste komma först. På kvällarna brukade han spela spel, läsa eller sjunga tillsammans med sina två systrar, sin bror och sina föräldrar.

2 När han var 22 år avslutade han sina läkarstudier med högsta betyg. Han blev sedan en duktig hjärtkirurg.

3 Han står som nummer tre i senioritet i de tolv apostlarnas kворum.

4 Han har opererat hjärtat på många ledare i samhället och i kyrkan, bland annat äldste Spencer W Kimball, som senare blev president för kyrkan.

5 Musik är en viktig del av hans liv. När han växte upp sjöng han i körer, uppträdde i musiker och spelade piano. Nu spelar han ofta orgel under mötena med de andra generalauktoriteterna.

6 Han deltog i många aktiviteter i skolan, bland annat spelade han amerikansk fotboll. Många år senare opererade han sin före detta fotbollstränare.

7 Med sina många år av utbildning har han kunnat hjälpa tusentals sjuka människor. Men han säger: "Den riktiga läkekraften är en gåva från Gud."

8 Han reste mycket under sina yrkesverksamma år och brukade ofta ta med sig en familjemedlem på sina resor.

9 Han träffade sin hustru Dantzel när de båda var med i en pjäs på universitetet. Hon var sopransolist och han tyckte att hon var vacker. De gifte sig i templet i Salt Lake City 1945.

Läs ledtrådarna om den här medlemmen i de tolv apostlarnas kворum. Du hittar svaret längst ner på sidan.

Medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum är profeter, siare och uppenbarrare och särskilda vittnen om Jesus Kristus. De har ansvaret att vittna om honom för hela världen.

Visdomsord

"Nå ut och undervisa vitt och brett utan rädsla.

Ta vara på tillfällena att lära av andra. Bär ofta ditt vittnesbörd och var en god vän till alla du känner." ("Standards of the Lord's Standard-Bearers", Ensign, aug 1991, s 10)

Hans bördar bl

SANDRA DAWN BRIMHALL

Baserat på en sann berättelse

"Herren styrkte dem, så att de kunde bära upp sina bördor med lätthet." (Mosiah 24:15)

När Horst Scharffs var 14 år fick han pengar av sin mor till att köpa en tågbiljett och sändes sedan ut på landet för att försöka köpa mat. Familjen Scharffs bodde i Hamburg i Tyskland under första världskriget. Det var ont om mat så den behövde ransonerar. Folket i städerna försökte ofta köpa mat från bönderna som ibland hade lite extra.

Efter en två timmar lång resa kom Horst till en by där han började gå från dörr till dörr. Fastän han gick till mer än fyrtio hus var det ingen som sålde något till honom.

Horst var fast besluten att inte återvända tomhänt så han beslutade sig för att gå fyra och en halv kilometer till nästa by. När han hade gått i omkring 45 minuter och stannat vid alla hus längs vägen, träffade han en bonde som sålde 45 kilo potatis till honom. Horst kunde knappt fatta vilken tur han hade! Det mesta han hade hoppats på var ett halvt kilo smör och något kilo bacon.

Bonden lyfte upp säcken med potatis på Horsts axlar och Horst började gå tillbaka samma väg som han kommit. Det dröjde inte länge förrän han insåg svårigheten i det hela. Potatisen, som vägde minst lika mycket som

ILLUSTRATIONER PAUL MANN

"Vår tro kommer genom bön med en uppriktig önskan att närma oss Gud och lita på att han ska bära våra bördor."

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kворum, "Att finna tro på Herren Jesus Kristus", *Liahona*, nov 2004, s 73.

ev lätt

han själv, var nästan en för tung börda för en undernärmd pojke. Om han släppte ner säcken på vägen för att få vila så kanske han inte skulle få upp den på axlarna igen.

Medan Horst begrundade sitt problem kom han plötsligt att tänka på sin mor som hade undervisat honom om bönens kraft ur skrifterna. Han kom ihåg en berättelse i Mormons bok om Almas folk i Helams land. Dessa nephiter som var slavar under lamaniterna bad Herren om hjälp med att bära deras bördor. Herren besvarade deras böner genom att få deras bördor att kännas lätta. Det slog Horst att Herren kanske också kunde lätta på tyngden av *hans* börda.

Horst började be. Omedelbart kände han det som om tyngden hade tagits bort från hans axlar. Han kunde lätt gå hela vägen till tågstationen utan att vila.

Vid stationen inträffade ännu ett underverk. Polisen i byn hade myndighet att ta all mat som de fann hos passagerarna. Många försökte gömma sin mat, men det var omöjligt för Horst att gömma 45 kilo potatis. Till hans förvåning var det ingen som sade något när han gick på tåget, så han kunde ta hem potatisen till sin mor.

Denna potatis gjorde inte bara att Horsts familj hade mat under en svårt tid, den närde också hans ande — han utvecklade ett orubbligt vittnesbörd om att Herren hör och besvarar böner. ●

Sandra Dawn Brimball är medlem i Welby fjärde församling, Welby stav i West Jordan i Utah.

Frälsarens kärlek

"Detta är mitt bud att ni skall älska varandra så som jag har älskat er." (Job 15:12)

Från en intervju med syster Cheryl C Lant, Primärföreningens generalpresident; av Kimberly Webb, kyrkans tidningar

En av mina favoritsånger i Primär är "Jag vet han älskar mig". (*Barnens sångbok*, s 42–43) Den första raden lyder: "Jag vet han älskar mig, han är min äldre broder." När jag besöker primärbarn över hela världen ser jag den kärleken stråla från deras vackra ansikten.

Jag känner Frälsarens kärlek särskilt mycket när jag läser skrifterna. De undervisar om det som vår himmelske Fader och Jesus Kristus vill att vi ska veta och göra, och de hjälper oss att få ett vittnesbörd.

Jag fick mitt vittnesbörd när jag var omkring 12 eller 13 år. Jag visste att jag själv behövde ta reda på om kyrkan var sann. Jag började tänka på hur Joseph Smith hade varit nästan i min ålder när han bad i lunden. Jag hade just läst i Mormons bok där Moroni uppmanar oss att be för att få ett vittnesbörd om sanningen (se Moroni 10:3–5), så jag gjorde det. Jag bad verkligen. Och jag fick det vittnesbörd som Moroni lovar var och en av oss. Från den dagen visste jag att jag hade ett eget vittnesbörd.

Ett av mina favoritskriftställen är Johannes 13:34:

"Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er

skall också ni älska varandra.” Vi visar vår kärlek genom att vara vänliga.

När jag var liten ville jag alltid att alla skulle känna att de tillhörde gruppen. Om det fanns barn på lekplatsen som blev retade så ville jag vara deras vän. Jag kommer ihåg att jag blev vän med en flicka som de andra barnen var elaka mot. Hon blev granne till mig många år senare, när jag hade gift mig. När jag såg henne hälsade vi glatt på varandra. Jag tänkte: ”Titta på henne nu. Hon är en underbar mamma som tjänar väl och arbetar flitigt på att undervisa sina barn.” Jag är så glad att jag var vänlig mot henne när jag var liten. När jag träffade henne igen, hade jag inget att ångra. Vi var fortfarande vänner.

Vi bör alltid tänka på hur andra känner det. Vi bör vara snälla mot alla, som Jesus var. Han älskar oss allihop. Det spelar ingen roll hur vi ser ut — om våra kläder ser annorlunda ut, om vår frisyra är annorlunda, om det är något annorlunda med hur vi går eller hur vi gör olika saker. Det spelar ingen roll om vi kommer från ett annat land eller pratar ett annat språk. Vår himmelske Fader och Jesus Kristus älskar var och en av oss. De älskar mig och de älskar dig.

När vi läser i skrifterna och försöker följa dem så ”förankrar” vi vårt liv i skrifterna. När vi är ”förankrade” i skrifterna visar vi vår kärlek till Frälsaren och han välsignar oss.

*Jag vill gå i Jesu spår,
giva min tid, mitt liv.
Jag vet han älskar mig,
hans kärlek är oändlig.
(Barnens sångbok, s 42–43)*

Jag vet att Jesus Kristus lever. Han älskar mig. Det här är hans sanna kyrka. Skrifterna är sanna. ●

Tillsammans med sin make John.

Syster Lant vid tre års ålder.

HUR KAN JAG LJUGA?

"Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." (Job 8:12)

ERICA SILVINA KLEVEZTAIN DE ROLDÁN

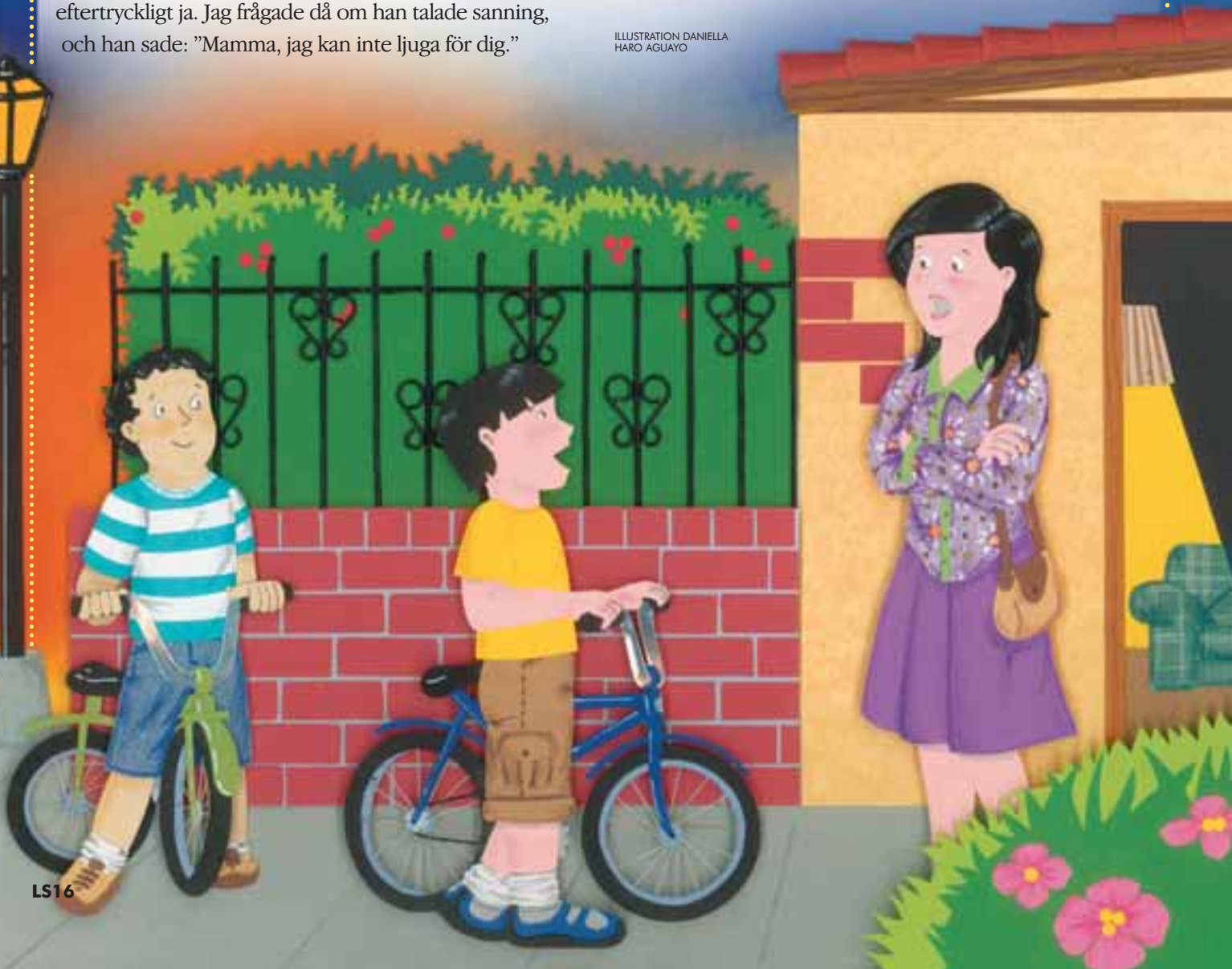
Nnan jag åkte iväg en kväll för att göra några ärenden bad jag mina barn att göra sina läxor och sade att jag skulle rätta dem när jag kom tillbaka. När jag kom tillbaka blev jag förvånad att se min sjuårige son Mayco cykla omkring på sin cykel tillsammans med en vän. Jag frågade honom om han hade gjort det han skulle, och svarade eftertryckligt ja. Jag frågade då om han talade sanning, och han sade: "Mamma, jag kan inte ljuga för dig."

Detta fångade vännens uppmärksamhet och han frågade Mayco varför han inte kunde ljuga. Mayco svarade med fullständig förvisning: "Hur kan jag ljuga när jag är mormon?"

Jag gick in i huset för att titta på hans läxor, och de var inte bara gjorda, han hade dessutom inga fel. Jag är tacksam för de evangelieprinciper som min son lär sig och för hans föredöme i att bli mer lik Jesus. ●

Erica Silvina Kleveztain de Roldán är medlem i Roque Sáenz Peña församling i Río Cuarto stav i Argentina.

ILLUSTRATION DANIELLA
HARO AGUAYO

KOPIERING FÖRBUDEN

Varför söker ni den levande bland de döda? av Jan Astle

"På den första dagen i veckan gick de [Maria från Magdala var bland dem] tidigt på morgonen till graven ... [och de] fann att stenen var bortrullad från graven ... Se, då stod två män i skinande kläder framför dem ... [De] sade: 'Varför söker ni den levande bland de döda? Han är inte här; han har uppstått.'" (Luk 24:1-2, 4-6)

Templet i Köpenhamn har blivit en medelpunkt för tron hos danska medlemmar, som biskop TİM Jensen och hans familj från Frederiksbergs församling (omslagets framsida) och unga medlemmar som David Jansen och Camilla Hornslet (ovan) från Søborgs församling.

Kyrkonytt

Templet i Panama City i Panama

Första spadtaget för templet i Panama City i Panama

Äldste Spencer V Jones i de sjuttios kvorum, president för området Centrala Amerika, tog första spadtaget för det nya templet i Panama City i Panama söndagen den 30 oktober 2005.

Äldste Jones citerade Lärans och förbunden 109:8 och sade till de närvarande att medlemmarna i Panama har ansvaret att se till att deras hus är i ordning medan templet byggs. Han sade att familjer som studerar skrifterna, håller familjens hemafton och ber tillsammans ständigt får utlovade välsignelser.

Äldste José A Garcia, områdes-

sjuttio, talade om vissa personer som inte längre lever. Domingo Estribí, som var Panamas andre stavspresident, påminde de närvarande om tiden när det endast fanns en gren i hela landet. I dag finns det sju stavar, åtta distrikt och över 39 000 medlemmar.

Templet tillkännagavs den 23 augusti 2002 och kommer att byggas på mark som delvis upptas av det möteshus som Cárdenas församling i Panama City stav träffas i, inte långt ifrån Panamakanalen.

Orkanen Beta befann sig utanför Panamas och Costa Ricas kust dagen

före ceremonin, men flyttade sig norrut samma dag som första spadtagsceremonin och lämnade vackert väder efter sig. ■

Nya tempelpresidenter förbereder sig för sitt uppdrag

Trettiofem nya tempelpresidenter och deras hustrur deltog i den årliga tempelpresidentutbildningen i Salt Lake City den 18 oktober 2005 för att förbereda sig för sitt nya uppdrag. Följande presidenter och värdinnor verkar nu i sitt respektive tempel: ■

Adelaide, Australien

Charles och Anne L Parsons

Apia, Samoa

Suau'upaia och Talaloa M Pe'a

Asunción, Paraguay

Richard R och Jeannine George

Baton Rouge, Louisiana, USA

V Kenneth och Betty G Dutile

Bern, Schweiz

Wayne M och Connie A Hancock

Billings, Montana, USA

Robert M och Estella W Wilkes

Bismarck, North Dakota, USA

Robert L och Bonnie B Holyoak

Bogotá, Colombia

Lawrence T, Jr och Eileen M Dahl

Boise, Idaho, USA

Harold G och Carol R Hillam

Buenos Aires, Argentina

Ángel J och Edith Leonor Sulé

Campinas, Brasilien

Adhemar och Walkyria B Damiani

Templet i Toronto i Ontario, Canada

Columbia, South Carolina, USA

Alvie R och Ruth G Evans

Freiberg, Tyskland

Manfred H och Helga D Schütze

Guayaquil, Ecuador

Robert B och Marian F Marriott

Idaho Falls, Idaho, USA

John H och Jean S Groberg

Jordan River, Utah, USA

Robert L och Janet W Backman

Kona, Hawaii, USA

Earl E och Audrey L Veloria

Logan, Utah, USA

Dennis E och Carolyn T Simmons

Madrid, Spanien

F Burton och Caroline H Howard

Mexico City, Mexico

Ned B och Jo Ann S Roueché

Mount Timpanogos, Utah, USA

Lawrence S och Carole W Clark

Newport Beach, Kalifornien, USA

Stephen B och Dixie Oveson

Oakland, Kalifornien, USA

Darwin B och Sandra L Christenson

Ogden, Utah, USA

Gordon T och Connie W Watts

Oklahoma City, Oklahoma, USA

H Aldridge och Virginia L Gillespie

Salt Lake City, Utah, USA

M Richard och Kathleen H Walker

San Antonio, Texas, USA

A Ray och Sonya S Otte

San Diego, Kalifornien, USA

David E och Verla A Sorensen

Snowflake, Arizona, USA

Larry B och LaDawn Brewer

Suva, Fiji

Richard W och Helen B Wells

Sydney, Australien

Frank H och Maxine J Hewstone

Haag, Nederländerna

Marcus och Cornelia J Reijnders

Toronto, Ontario, Kanada

Harold F och Maureen G Walker

Vernal, Utah, USA

Norman G och Lou Ann M Angus

Washington D C, USA

F Melvin och Bonnie S Hammond

Den nya filmen om Joseph Smith visar vilket föredöme profeten Joseph var

Nicole Seymour, kyrkans tidningar

Förslag från första presidentskapet, historiskt korrekta manus och inspelningsplatser, verklig-hetstrogen filmkonst och andligt sinnade skådespelare och scenarbeta-re bidrog alla till framtagandet av den nya filmen om profeten Joseph Smith som nu visas på Legacy Theater på Temple Square i Salt Lake City. Den nya filmen, som tar över efter *The Testaments of One Fold and One Shepherd* (Vittnesbörd om en hjord och en herde) och *Arvet*, visas också på en del besökscentrer vid kyrkans historiska platser och tempel under december månad.

Under första presidentskapets ledning släpptes *Joseph Smith The Prophet of the Restoration* (Joseph Smith, återställelsens profet) den 17 december 2005, precis i tid för 200-årsjubileet av profetens födelse.

En profets liv

Den 65 minuter långa filmen visar händelser från Joseph Smiths liv, allt från hans ungdom i Vermont till hans martyrdöd i Illinois vid 38 års ålder. Den hjälper medlemmar och andra att lära känna Joseph Smith som en man av god karaktär, sade Ron Munns, filmens producent.

Äldste Ronald T Halverson i de

Nathan Mitchell spelar Joseph Smith i den nyligen släppta filmen *Joseph Smith The Prophet of the Restoration*.

sjuttios kворum, biträdande chef för kyrkans audiovisuella avdelning, sade att filmens beskrivning av profeten Joseph Smiths karaktär, utmaningar och bedrifter kommer att uppmuntra tittarna att "lära sig mer om profeten tills deras vittnesbörd inte längre är ytligt utan mycket fast". Han tror att filmen kommer att påverka alla som ser den. "Filmen påverkar en andligen. Man kan inte lära sig om profeten Joseph utan att beröras."

"Det vi försöker göra är att skapa en bild av profeten Joseph Smith som kanske skiljer sig från den traditionella — inte bara när det gäller hans profetiska majestät utan också hans personliga liv och de prövningar han fick utstå", sade Lyle Shamo, verkställande chef för kyrkans audiovisuella avdelning.

Det finns mycket man kan lära sig av Joseph Smiths exempel, sade broder Munns. Alla kan till exempel ta till sig det sätt Joseph mötte sina prövningar på och hur han fullföljde sin mission här i livet och tillämpa det på sitt eget liv och sina omständigheter.

"Joseph var fullkomligt hängiven och det som hände honom var inte alltid rättvist", sade broder Munns.

"Han mötte många prövningar, ända från början. Men det hindrade inte Joseph att söka efter sanningen eller från att göra det som vår himmelske Fader ville att han skulle göra."

Inspelningen skedde på flera av kyrkans historiska platser och i kyrkans filmstudio i Utah.

Spela profeten

Efter ett omfattande och landsomspännande sökande efter en tempelvärdig medlem för profetens roll valdes Nathan Mitchell återigen ut att spela profeten. Han spelade den vuxne Joseph i kyrkans film *The Restoration*. Två andra skådespelare spelade Joseph som sjuåring och som tonåring.

När broder Mitchell fick rollen slogs han av en mening från psalmen "Pris åt den man" (*Psalmer*, nr 16): "Joseph skall än av all världen bli känd."

"Jag insåg att om den här filmen skulle bli ett av sätten som världen skulle lära känna profeten på, så måste jag först lära känna honom", sade broder Mitchell.

Han påbörjade intensiva studier om Joseph Smiths karaktär genom att läsa böcker och Josephs dagböcker och avhandlingar och genom att samtala med professorer i kyrkans historia vid Brigham Young-universitetet.

”Jag känner så starkt för profeten Joseph att jag ville visa en sann bild av honom”, sade han. ”Jag hoppas verkligen att tittarna får samma insikter eller uppenbarelser och att de kan börja förstå vem Joseph verkligen var. Då kommer de att börja förstå hans kärlek till Frälsaren och verkligen känna hans vittnesbörd.”

Inspelningen av filmen

Herren ledde inspelningen av filmen, sade broder Munns, och nämnde flera tillfällen när snö kom som på begäran eller när de inte hade planerat att filma en viss scen i regn, men att regnet gjorde inspelningen bättre.

Anden fanns med oss under hela inspelningen, sade broder Munns. Han sade att det ofta var uppenbart att Herren förhöjde rollbesättningens och scenarbetarnas talanger.

Broder Munns sade att hundratal personer har hängett sig åt arbetet med filminspelningen. Filmens regissör Gary Cook var också den huvudsakliga manusförfattaren. T C Christensen var filmens regiassistent och filmfotograf. Tabernakelkören, Orchestra at Temple Square och kyrkans kompositörer Merrill Jenson och Arlen Card slog samman sina fantastiska

talanger för att skapa filmmusiken, sade broder Munns.

Filmen spelades in i kyrkans filmstudio i Provo i Utah, på kyrkhistoriska platser i Nauvoo i Illinois och i New York, i en historisk by i Canada och längs Mississippifloden.

Filmen kommer att finnas på ytterligare fem språk under 2006.

Det kostar inget att se filmen, men man måste boka biljetten i förväg. Man kan boka biljetter online via www.lds.org/events. Man kan boka biljetter per telefon på 1-866-LDS-TIKS (001-866-537-8457, avgiftsfritt inom USA) eller på 570-0080 (lokalsamtal i Salt Lake City-området). ■

Orkanen Wilma slår alla rekord

I mitten av oktober 2005, när Nordloch Centralamerika höll på att återhämta sig från skador orsakade av den värsta orkansäsongen i Atlanten någonsin, samlade årets tredje kategori 5-orkan, ett antal som slår alla rekord, full styrka i västra Atlanten och östra Karibiska havet. Liksom

inför orkanerna Katrina, Rita och Stan stod kyrkan återigen redo att möta behoven hos medlemmar och andra som drabbades av orkanen Wilma.

Orkanen Wilma försvagades till en kategori 3 innan den träffade land, men härjade på Yucatán-halvön i över 36 timmar. Sedan svepte

Orkanen Wilma orsakade omfattande skador på det här möteshuset i Cancún i Mexico.

FOTO MED TILLSTÄND AV KYRKANS INFORMATIONSTJÄNST FÖR OMRÅDET MEXICO SYD.

stormen genom västra Kuba och slutligen genom södra delen av Florida i Förenta staterna.

Inga missionärer i de drabbade områdena i Mexico och Florida rapporterades skadade eller saknade. Ett kommunikationsnät i Mexico låg nere och försvårade arbetet med att kontakta och hitta alla medlemmar i de drabbade områdena.

Kyrkans bidrag till humanitärhjälp i Florida och Mexico ökade efter orkanen Wilma. Regionala välfärdskommittéer ansvarade för distributionen av mat, vatten och annan nödutrustning från biskopens förrådshus i Orlando. Flera laster nödutrustning köptes i Mérida i Mexico och delades ut till medlemmar och andra i områdena kring Cancún och Cozumel. Men skador i infrastrukturen försvårade leveransen av nödutrustningen. Stavsprebiter kommer att fortsätta att bedöma behoven hos medlemmar och andra i dessa områden för att ta hand om de omfattande skador som stormen orsakade.

Hundratals medlemsfamiljer i Mexico tvingades lämna sina hem på grund av omfattande skador. Omkring 20 medlemsfamiljer i södra Florida fick stora skador på sina hus, och kyrkans möteshus i Cancún fick omfattande skador.

I Mexico sattes det upp över 100 temporära flyktinghärbargen som tog hand om omkring 22 000 människor. Svåra översvämningar drabbade Cancún, Playa del Carmen och Cozumel. Omkring 30 till 40 procent

av befolkningen i Cancún drabbades av skador på sitt hem, och vissa områden i Cancún beräknades vara utan ström i flera månader.

Våldsamma regn och påföljande översvämningar påverkade också västra Kuba under senare delen av helgen när orkanen Wilma drabbade det området. Över 625 000 människor evakuerades från stormens bana. Östra delar av Kuba som led under orkanen Dennis i juli 2005 drabbades även av Wilma.

Vind- och vattenskadorna var vanliga i södra Florida och på Key-öarna.

Vinden och regnet skadade många möteshus. Många möteshus i södra Florida fick skador på plantering och satellitmottagare. Tre och en halv miljoner invånare i Florida var utan ström och en stor del av Key West i Florida hade översvämningar på upp till en och en halv meter. Tio dödsfall i Florida rapporteras ha orsakats av stormen.

Stavsprebiter fortsätter att utvärdera och möta medlemmars behov efter dessa katastrofer allt eftersom medlemmar återvänder hem för att bygga upp sitt liv igen. ■

Översättningsavdelningen tar hjälp av Anden för att fånga budskapets innebörd

Nicole Seymour, kyrkans tidningar

Det ökande antalet språk som kyrkans material översätts till visar att evangeliet verkligen sprids till "alla nationer, släkten, tungomål och folk". (L&F 112:1) Med de fem nya språken tolkades generalkonferensen i oktober 2005 till 80 språk. Mormons bok har i sin helhet översatts till 77 språk. *Liabona* finns tillgänglig på 50 språk.

Kyrkans medlemskap sprider sig till många nationer i världen, och det gör att kyrkans översättningsavdelning ivrigt måste verka för att möta de behov som finns världen över för tolkning av kyrkans möten och översättning av material till ytterligare språk. Avdelningen arbetar både med översättning, vilket

innebär att skriftlig text översätts till ett annat språk, och tolkning, vilket innebär muntlig översättning till ett annat språk.

Tolkars och översättares uppgift

Det första vi söker efter i en översättare är att personen lever på ett sådant sätt att hon har tillgång till Anden, sade Jeffrey C Bateson, chef för Översättningsavdelningen, under en intervju för kyrkans tidningar. "Vi anser, för det första, att översättning är en andlig gåva, och alla som deltar i detta arbete måste kunna känna Anden", sade han och citerade Läran och förbunden 9:9: "Du [kan] icke skriva det som är heligt, med mindre det bliver dig givet av mig." Det

skriftstället är en måttstock för översättningsavdelningen, sade broder Bateson.

Sedan tittar de på personens förmåga att översätta. Eventuella medarbetare utvärderas för att se om de fungerar bättre som översättare eller granskare. De som arbetar för översättningsavdelningen har ofta målspråket som modersmål och engelska som andra språk.

Liksom översättare måste tolkar vara väl bekanta med både målspråket och engelskan. De flesta tolkar har målspråket som modersmål, men en del lärde sig målspråket under sin mission och har engelska som modersmål.

Översättningsprocessen

Det är första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum som bestämmer vilka språk som kyrkans material ska översättas till. I november 2005 hade kyrkan godkänt 190 språk och den arbetar aktivt inom 104 av dessa.

Översättningsavdelningen handlar enligt en fastställd plan för global översättning, vilken består av faser, eller nivåer genom vilka kyrkans material tas fram på ett visst språk, baserat på hur många medlemmar som talar detta språk.

Områdespresidentskapet skickar in en begäran på att få material på ett visst språk enligt denna globala översättningsplan. "De bedömer områdets språkbehov och skickar rekommendationer till första

Medlemmar i Samoa kan se generalkonferensen på sitt eget språk tack vare tolkningsgruppens arbete.

presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum", sade broder Bateson.

Översättningen av kyrkans material är en omfattande process med flera granskningar av personer som är bekanta med målspråket. En eller flera översätter materialet medan andra ser till att innebörden och språkanvändningen stämmer. När skrifterna översätts är granskningsprocessen ännu utförligare. Översättningen av skrifterna följer samma mönster, områdespresidentskapet skickar in en begäran och materialet godkänns för översättning.

"Det är viktigt att förstå att översättningen av skrifterna leds av Herren genom bröderna i kyrkans högsta instanser", sade broder Bateson. "Det är inte ett arbete vi

utför och sedan presenterar för bröderna. De leder arbetet."

När ett projekt för översättning av skrifterna har godkänts rapporterar Översättningsavdelningen regelbundet till generalauktoriteter för deras godkännande under projektets gång.

För annat material som kyrkan trycker översätter man det engelska originalet först och översättningen går sedan mellan översättare och granskare i Salt Lake City eller i andra länder tills översättningen är perfekt. Översättningsgruppen arbetar oftast mot kort deadline.

Broder Bateson förklarar att man inte bara kan ersätta engelskan med motsvarande ord på målspråket: "Översättning är en konstform, men

det är också en mycket detaljerad process som kräver stor färdighet och förmåga för att se till att inget utelämnas. Ett språk har så många olika nyanser. Man kan inte översätta ord för ord — man måste se till att överföra all mening, all känsla, all kultur och allt annat som påverkar hur vi uttrycker oss till måltexten.”

Förutom tryckt material översätts också många av kyrkans dataprogram och Internetsidor, sade broder Bateson. Bland annat hjälpfönster, instruktioner och blanketter. Översättningen av dataprogram och Internetsidor gör översättningsarbetet mer komplicerat, sade han.

Ny teknik underlättar tolkning

För en del möten översätts texten i förväg. Men om en talare avviker

från den förberedda texten, eller inte har förberett en text, måste en tolk simultantolka. Tekniska förbättringar gör det möjligt för tolkar att sitta i sitt hemland när de tolkar ett möte som kanske sänds från Salt Lake City.

”Som exempel har vi en tolk i Norge”, sade broder Bateson. ”Digital teknik gör det möjligt för tolken att där översätta ett möte som hålls i Salt Lake City, varefter tolkningen går via denna teknik till Salt Lake City och tillbaka igen via satellit till samma byggnad till de församlade i ett annat rum samtidigt som kamerabilden, med bara någon sekunds fördröjning.”

Oftast är det flera tolkar som turas om att tolka talen. Tolkar i Salt Lake City arbetar från bå

i konferenscentret och konferensdeltagare världen över kan lyssna på mötena på sitt modersmål.

Evangeliets glada budskap sprids över världen

Broder Bateson sade att Läran och förbunden beskriver arbetet som översättningsavdelningen deltar i: ”Tý på den dagen skall det ske, att var och en skall höra fullheten av evangeliet på sitt eget tungomål, sitt eget språk, av dem som äro därtill ordinerade förmedelst Hugsvalaren, utgjuten över dem för att uppenbara Jesus Kristus.” (L&F 90:11)

”Det är ett förmån och en välsignelse att få delta i en viktig del i arbetet för att få ut evangeliet till olika nationer, slakten, tungomål och folk”, sade broder Bateson. ”Vi känner oss som ett redskap i Herrens hand, genom att vi bidrar till att detta sker.”

Arbetet att sprida evangeliet på många språk är krävande, och måste vägledas av Anden.

”Mångfalden av språk och kulturer är både en möjlighet och en utmaning för kyrkans medlemmar”, sade president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet. ”Att låta alla höra evangeliet på sitt eget språk kräver stora insatser och resurser. Anden är dock en högre kommunikationsform än språket.” (”Arvingar till Guds rike”, *Nordstjärnan*, juli 1995, s 63) ■

Mormons bok har översatts i sin helhet till 77 språk.

Fler förslag till samlingsstunden, mars 2006

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med

samlingsstunden i det här numret av Liahona. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som hör samman med dessa förslag, se "Följ profeten" på sidorna LS4 och LS5 i Lilla Stjärnan i det här numret.

1. Använd enkla kläder eller skyltar och be fem barn representera Mose, Johannes Döparen, Abinadi, Joseph Smith och president Gordon B Hinckley. Be dem läsa ett av följande uttalanden och be barnen gissa vilken profet det handlar om. När de svarat rätt frågar du: "Vad har Herren undervisat om och lovat genom den här profeten?" Mose: "Jag levde under Gamla testamentets tid. Herren uppmanade mig att leda mitt folk ut ur fångenskap. Jag gick till berget Sinai där Herren talade till mig och gav mig de tio budorden. Vem är jag?" Johannes Döparen: "Jag föddes strax före Jesus Kristus. Jag skickades för att hjälpa människor förbereda sig för att ta emot honom. Jag döpte Jesus Kristus. Jag gav också aronska prästadömet till Joseph Smith. Vem är jag?" Abinadi: "Jag levde omkring 150 år innan Kristus föddes. Jag profeterade för kung Noah att Jesus

skulle komma till världen och återlösa sitt folk genom att ta på sig våra synder och korsfästas. Människorna trodde inte på mig. Jag dödades genom eld. Vem är jag?" Joseph Smith: "Jag ville veta vilken kyrka jag skulle gå med i. Jag läste i skrifterna att 'om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den'. (Jak 1:5) Jag bad och Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus visade sig för mig. De uppmanade mig att inte gå med i någon av kyrkorna. Vem är jag?" President Gordon B Hinckley:

"Tillsammans med första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum förkunnade jag att äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och att familjen har en central roll i Skaparens plan. Jag inspirerades också att bygga tempel över hela världen. Vem är jag?" Sjung en sång för att betona undervisningen från dessa profeter varje gång barnen känner igen en profet. Vittna om att profeter undervisar om sanningen, både förr i tiden och idag.

2. Hjälp barnen bekanta sig med dagens första presidentskap och apostlar genom att visa bilder på dem. (De finns i maj- och novembernumret av *Liabona* och på www.lds.org.) Klistra fast en eller två meningar om var och en av dem på baksidan av hans bild. (Till exempel: **President Gordon B Hinckley** verkade som missionär i Storbritannien och har invigt fler tempel än någon annan ledare i kyrkan. **President Thomas S Monson** jobbade inom förlagsverksamheten innan han kallades till de tolv apostlarnas kворum när han var 36 år gammal. **President James E Faust** verkade som missionär i Brasilien. Han arbetade som advokat. **President**

Boyd K Packer verkade som president för New Englandmissionen i USA. Han har tält och målat naturtrognas fåglar. **Äldste L Tom Perry** verkade som missionär i norra USA. Han arbetade för företag i Idaho, Kalifornien, New York och Massachusetts i USA. **Äldste Russell M Nelson** var en internationellt erkänd hjärtskirurg. **Äldste Dallin H Oaks** var advokat, lärare i juridik, president för Brigham Young-universitetet och domare i staten Utahs högsta domstol. **Äldste M Russell Ballard** var affärsman och verkade som president för Canadamissionen Toronto. **Äldste Joseph B Wirthlin** fick en hög utmärkelse som scout. Han spelade amerikansk fotboll på college. **Äldste Richard G Scott** var atomforskare. Han presiderade över Argentinamissionen Nord. **Äldste Robert D Hales** var stridsflygare. Han verkade som president för Englandmissionen London. **Äldste Jeffrey R Holland** verkade som president för Brigham Young-universitetet och som områdespresident i Chile. **Äldste Henry B Eyring** var lärare på college och president för Ricks College [nu BYU–Idaho]. **Äldste Dieter F Uchtdorf** föddes i Tjeckoslovakien och växte upp i Tyskland, där hans familj blev medlemmar i kyrkan. Han är pilot. **Äldste David A Bednar** var lärare på college och president för BYU–Idaho.) Be några barn hålla upp bilderna, nämna namnet på ledaren och berätta något om honom. Använd bilderna i en gissningslek. (Se *Undervisning, den högsta kallelse*, s 171.) Bär vittnesbörd om att dessa män har kallats som särskilda vittnen om Jesus Kristus och att de har nycklarna till myndigheten att leda Guds kyrka. Läs Läran och förbunden 84:36. Uppmuntra barnen att lyssna till våra ledare under generalkonferensen. ■

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESPRESIDENTSKAPET

Glädjens budskap

Äldste Wolfgang Paul

Vi är glada och tacksamma för att ännu ett Herrens hus är under uppbyggnad i Helsingfors och att det snart kommer att vara tillgängligt för många medlemmar som fram till nu har gjort stora uppoffringar av tid och pengar för att ta emot templets välsignelser. Tillsammans med templet som redan finns i Bern, Köpenhamn, Frankfurt, Freiberg och Stockholm är detta det sjätte templet i området Centrala Europa.

Ett av områdespresidentskapets mål för vårt område är att vi ska få en markant ökning av antalet vuxna medlemmar som har en giltig tempelrekommendation. När detta händer kommer andligheten och kärleken att stärkas, både inom familjer och i församlingar, grenar, stavar och distrikt. Vår himmelske Fader ger stora välsignelser till dem som är redo att oreserverat lyda hans lagar.

”Ty alla som vilja hava välsignelse av mina händer måste lyda den lag och de villkor, som blivit givna i och för den välsignelsen, som de fastställades före världens grundläggning.” (L&F 132:5)

Jesu Kristi evangelium är ett glädjens budskap för alla. Det grekiska ordet för evangelium betyder översatt ”goda nyheter”. Det är goda nyheter att Jesus Kristus har gett oss försoningen varigenom människan blir återlöst från döden och

kan återvända till sitt himmelska hem genom att omvända sig och ta emot de instruktioner och förbund som Gud har framställt.

Den oerhörda innebörden av dessa goda nyheter blir förmodligen tydligast för oss när vi förstår att de heliga förrättningar som utförs i templet påverkar den viktigaste mänskliga relationen — familjerelationen, som kan existera för evigt, just tack vare dem.

Det finns knappast något större bevis på vår himmelske Faders kärlek än det faktum att han har gjort det möjligt för de barn som inte fick möjlighet att acceptera evangeliet under jordelivet att ta emot frälsningens välsignelser. Den grundläggande principen i detta är det ställföreträdande arbete där en person agerar som ställföreträdare för, och till förmån för, någon annan.

Kristi försoning är ett ställföreträdande offer. Aposteln Paulus skriver att Kristus ”gav sig själv till lösen i allas ställe”. (1 Tim 2:6) I Gamla testamentet talade Jesaja om Frälsarens offer när han sade: ”Han var genom-borrad för våra överträdelsers skull ... och genom hans sår är vi helade.” (Jes 53:5)

Således erbjuder Jesus Kristus, som var utan synd, frälsning till alla som lyder hans bud och lever i enlighet med principerna i hans evangelium. Detta gäller både de levande och de

Äldste Wolfgang Paul

döda. Samma heliga förrättningar som är nödvändiga för de levande måste också utföras för de döda. Detta gäller dopet och alla de andra oundgängliga förrättningarna, bland annat vigsel för evigheten. Men de avlidna har fortfarande sin handlingsfrihet.

Dessa sanningar som rör de dödas frälsning är så viktiga att profeten Joseph Smith fick dem särskilt förklarade för sig av en himmelsk budbärare redan i begynnelsen av denna tidsutdelning. Den 21 september 1823, bara tre år efter det att Gud Fadern och hans Son, Jesus Kristus, hade uppenbarat sig för Joseph Smith, kom ängeln Moroni till Joseph vid fyra tillfällen för att förkunna att tiden snart skulle komma då Malakis profetior i Gamla testamentet skulle uppfyllas, att barnens hjärtan (människorna i vår tid) skulle vändas till deras fäder (deras förfäder). (Mal 4:6) Vid varje besök upprepade Moroni

Malakis profetia att Herren skulle sända Elia för att återställa den kunskap och myndighet som var nödvändig för att detta viktiga arbete skulle kunna påbörjas. (J S skrifter 2:29–49)

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är den enda kyrkan på jorden som bär högtidligt vittne om att profeten Elia verkligen har kommit, så som det profeterats. Den 3 april 1836 uppenbarade sig profeten Elia för Joseph Smith och Oliver Cowdery i det nyligen färdigställda och invigda templet i Kirtland och förlänade dem myndigheten att utföra dop för de döda och alla andra förrättningar som är nödvändiga för de dödas frälsning. Elia sade: "Därför hava denna utdelnings nycklar överlämnats i edra händer och härigenom kunnen I veta, att Herrens stora och fruktansvärda dag är nära, ja, står för dörren." (L&F 110:16)

Sedan den dagen 1836 har kyrkan byggt tempel över hela världen, i vilka evangeliets förrättningar utförs för levande och döda. Som en följd av den enastående utvidgningen av tempelbyggnadsprogrammet i vår tid, kommer tusentals medlemmar till templet varje dag och utför de heliga, frälsande förrättningarna för sina förfäder. Dessa människor, som är döda för oss men som lever i andevärlden, väntar på de goda nyheterna att arbetet för dem har utförts och att de nu kan gå vidare i sin utveckling.

Det finns ingen annan plats på jorden där vi kan visa ett större uttryck för vår kärlek till varandra än i templet.

Där kan vi utföra detta kärleksarbete för dem som inte längre har någon möjlighet att utföra de frälsande förrättningarna för sig själva.

Må vi känna en större önskan att göra detta viktiga arbete till en del av vårt liv. President Howard W Hunter uttryckte det på följande sätt under generalkonferensen i oktober 1994: "I denna anda inbjuder jag de sista dagars heliga att se på Herrens tempel som en stor symbol för ert medlemskap. Det är mitt hjärtas djupaste önskan att alla medlemmar i kyrkan blir värdiga att gå in i templet. Det skulle behaga Herren om alla vuxna medlemmar vore värdiga — och hade — en giltig tempelrekommendation." ("Dyrbara och mycket stora löften", *Nordstjärnan*, jan 1995, s 7)

Områdespresidentskapet tackar alla som lever på ett sådant sätt att de är värdiga att ha en tempelrekommendation och uppmuntrar dem som förbereder sig att inte ge upp sin ihärdighet och strävan, så att också de kan få del av de stora välsignelser som kommer av att utföra tempeltjänst. ■

Stavskonferens i Göteborgs stav

Rolf Hägglund och Sonja Malm

En stavskonferens är något man alltid ser fram emot. Vilka kommer att tala? Vad kommer jag att lära mig? Vilka syskon från staven kommer jag att träffa? Stavskonferensen i Göteborg den 15-16 oktober blev en andlig fest för stavens medlemmar.

Det var två dagar fyllda med utbildning, undervisning och andligt uppbyggande tal från våra ledare.

Äldste Wolfgang H Paul, andre rådgivare i presidentskapet för området Centrala Europa presiderade och tillresande besökare var äldste Eivind Sterri, områdessjuttio från Oslo, missionspresident Jan-Åke Karlsson med hustru Bente och president Ljung, andre rådgivare i presidentskapet för templet i Köpenhamn med hustru Elvy.

Lördagens möten

Stavskonferensen började på lördagen med ett ledarskapsmöte för prästadömet och fortsatte med en allmän session. Under den allmänna sessionen framfördes ett musiknummer av syskonen Fhors från Skövde gren, Nils, Josefin och Beatrice, som framförde "The Olive Tree". Vi fick njuta av Nils klockrena stämman, systrarnas stämsång och Beatrices fiolspel. De bevisade att vacker musik och sång kan frammana speciella känslor hos oss.

Skrifterna – vår ledstång idag

Ulf Strömbom, förste rådgivare i stavspresidentskapet uppmanade medlemmarna att följa de uppmaningar, som gavs vid generalkonferensen att studera skrifterna regelbundet. Han beskrev dessa uppmaningar som en ledstång för oss medlemmar idag, att hjälpa oss i vår strävan att leda våra familjer genom en orättfärdig värld: "Herren kommer aldrig att

leda en törstig man till en tom brunn.”

Syster Jannice Jansson, heltids-mamma till fyra barn, talade om hur vi föräldrar är exempel för våra barn och hur de behöver se evangeliet tillämpas praktiskt i våra liv. Ser barnen oss be? Hör de oss be med, för och om våra barn? Vet de att vi älskar Jesus? Ser de evangeliets glädje i våra liv?

Joakim Hulterström från Alingsås församling har varit hemma från sin mission i England i ett halvår. Han berättade hur hans vittnesbörd om Mormons Bok stärktes under missionen, hur allt som hänt i livet har gjort evangeliet till en verklig skatt. Det kan vara svårt att komma iväg på en mission men efteråt är Herren med oss resten av våra liv.

Finn tid för andliga ting

Äldste Eivin Sterri, områdes-sjuttio, hoppades att vi alltid ber för varandra. Om vi bygger vår tro på Kristus, så kommer vi att få andlig självförtroende och denna tro kommer att föra oss till handling. Vi uppmanades också att följa president Hinckleys råd att finna tid för andliga ting. Att stänga av stereo, radio, TV, etc och få tid att meditera, reflektera och studera skrifterna.

Tro visas genom handling

Äldste Paul berättade om olika händelser som beskriver människors tro.

Under två år arbetade äldste Paul i Moskva, med ansvar för kyrkans timliga angelägenheter, han var samtidigt rådgivare i ett biskopsråd och skulle

en gång besöka en ung syster som hemlärare. Flickan var inte hemma, men äldste Paul med kamrat fick istället tillfälle att tala med hennes mamma. Mamman var medlem i ortodoxa kyrkan och visste inget om Joseph Smith. Hon fick inte ens läsa Mormons bok för sin kyrka, utan hade sin tro baserad på ikoner.

Däremot trodde den katolske präst, som motvilligt besökte det öppna huset i templet i Frankfurt för att sedan rapportera till sin kyrka. Han kände igen templets dopfont från beskrivningen i Gamla testamentet, blev intresserad, inbjöd missionärerna och döptes kort därefter.

Äldste Paul berättade vidare om sin tid som missionspresident då han frågade sina missionärer hur mycket tro de hade och hur man kan mäta tro. Äldste Paul gav svaret att tro visas genom handlingar.

En medlem lade ifrån sig en broschyr om templet i Frankfurt på ett tåg. Hon hade skrivit sitt namn och sin adress på broschyren och fick kort därefter ett brev från en 64-årig pastor i en annan kyrka. Han berättade om hur han känt genom Anden att allt han predikat i sin kyrka inte var sant och hur han skulle vilja omfatta det återställda evangeliet. Problemet var att han bara hade ett år kvar till sin pensionering och tyckte inte att det var möjligt för honom att ändra sin religion i detta livet. Han bad dock kvinnan se till att ställföreträdande dop utfördes för honom i templet efter hans död.

Stavspresidenten i Göteborgs stav
Leif Mattsson talade inspirerande
om Joseph Smith

Äldste Pauls svärmor, vars make dog i Ryssland under andra världskriget, fick fly från Östtyskland till väst med sina 5 barn när ryska trupper närmade sig vid krigets slut. Hon arbetade bland annat med att tvätta för missionärerna i staden där hon bodde. Hon tjänade så lite att hennes biskop ville befria henne från att betala tionde. Hon insisterade dock på att få betala tionde och tack vare detta hade familjen alltid mat och slapp den svält som drabbade så många andra tyska familjer alldeles efter krigsslutet.

Hennes starka tro baserades på att hon alltid satte Herren först. Till slut kunde hon beseglas till sin man och familj i templet i Schweiz. Genom sitt uppoffrande och tjänande liv visade hon att hon verkligen kände Frälsaren.

Tacksam för evangeliet

Som en vanlig konferensbesökare gick jag från denna härliga session tacksam för att ha evangeliet i mitt och min familjs liv och än mer beslut-sam att följa president Hinckleys uppmaning: ”Låt oss stå rakryggade, höja blicken och utvidga vårt förstånd!”

Rolf Hägglund, Göteborgs stav

Söndagens möte

Denna underbara höstdag samlades medlemmarna i Göteborgs stav som tidigare i Svenska mässans kongresshall för att lyssna till ledare från när och fjärran.

En kör från församlingarna i Borås och Alingsås under ledning av Michaela Ferrin och ackompanjerad av Ellen McKnight lyfte andligheten under mötet vid flera tillfällen med sin vackra sång.

Tolv Unga Kvinnor från olika församlingar fick ta emot diplom och medaljonger för fullgjort arbete inom prestationsprogrammet Personlig tillväxt. Stavs-president Leif Mattsson uttryckte sin uppskattning för alla dessa värdiga flickor som lagt ner tid och ansträngning på att nå sina mål.

Tacksamhet för Joseph Smith

President Leif Mattsson uppmnade de församlade att fokusera på utmaningen att läsa ut Mormons Bok innan årets slut och påminde om de löften president Hinckley uttalade i samband med detta. President Mattsson berättade om Joseph Smiths familj och hans liv, om den unika situation av kraftfull väckelse som rådde i staten New York, där familjen Smith bodde. Den unge Joseph, som läste Bibeln hellre än någon annan bok, reflekterade över situationen. Han sökte aktivt, bad med hörbara ord och fick som svar besök av två personer. Han fick av Fadern höra att hans synder var förlåtna och av Sonen att ingen kyrka var den rätta och att han skulle upprätta den sanna kyrkan.

President Mattsson fortsatte att berätta och bära vittnesbörd om Joseph Smith och kyrkans tillväxt under de år som gått och avslutade med att uttrycka sin kärlek och tacksamhet för Joseph Smith.

"Jag ville gå på mission!"

Alexander Dundee berättade om hur han tackade nej till att följa med Ostindiefararen Götheborg - skeppet han varit med och byggt - eftersom denna spännande möjlighet inte var en del av hans planer. Han hade på en hemmafluga flera år tidigare, när familjen läste om hur Josua bestämde sig för att han och hans hus ville tjäna Herren, bestämt sig för att han också ville tjäna Herren. "Jag ville gå på mission." För tillfället arbetar Alexander på en fraktbåt för att tjäna ihop till sin mission. Han har också förstått vikten av andliga förberedelser. Han rekommenderade seminarie- och institutstudier till alla. "Jag vill dela min kunskap med andra", sade broder Dundee.

Unga Kvinnors roll

Cissela Benjaminsson, rådgivare i Unga Kvinnors presidentskap i staven, talade om årets tema i Unga män och Unga Kvinnor; "ett stort och underbart verk", detta verk som vi har tack vare Joseph Smith. Syster Benjaminsson uttryckte sin tacksamhet över att hon funnit evangeliet som fjortonåring, då hon inte ville gå dit hennes "vänner var på väg". Hon

FOTO PATRIK BOJESSEN

Syskonen Fhors från Skövde gren sjöng vackert på lördagskvällens möte

talade om för våra unga kvinnor att de kan lyckas i livet, att de har många runt sig som vill se dem lyckas. "Ni har en stor roll i det stora underbara verket. Herren håller er i handen och era föräldrar hjälper er."

Praktisera det vi predikar

Bente Karlsson, missionspresidentens hustru, talade om att vi behöver omvända oss för att bli Kristi sanna efterföljare. Vi måste praktisera det vi predikar. Vi måste minska skillnaden mellan det vi säger och det vi gör. Om vi säger att familjen är viktigast ska vi minska skillnaden mellan det vi säger och det vi gör, genom att ta bort aktiviteter som hindrar oss från att prioritera familjen. Om vi säger att vi tror på levande profeter och inte läser Mormons Bok när president Hinckley nu har sagt det, så behöver vi minska skillnaden mellan det vi säger och det vi gör, genom att studera Mormons bok.

Inbjud alla att komma till Kristus

President Jan-Åke Karlsson uppmnade oss att inbjuda alla att komma till Kristus. Kristus, som är vårt bästa föredöme i alla hänseenden, kan genom sin försoning skänka oss odödlighet och evigt liv, och detta är

FOTO PATRIK BOJESSEN

Mattias Malm från Jönköpings församling ansvarade för det tekniska under söndagens möte

bättre än vi kan föreställa oss. Genom olika skriftställen, som 2 Ne 31:17-20, L&F 18:1 och 2 Ne 2:5-8 visade president Karlsson hur Frälsaren genom försoningen har berett vägen för oss. Han uppmanade oss att kungöra dessa sanningar för jordens invånare.

Kristi stora mission

Äldste Sterri bar, på sitt lugna och tydliga sätt, ett starkt vittnesbörd om Jesus Kristus, genom att steg för steg gå igenom de olika delarna av Kristi stora mission i frälsningsplanen. Med inlevelse läste äldste Sterri ur 3 Ne 11 om Frälsarens besök på den amerikanska kontinenten och avslutade sitt tal med att säga att vi kan ha hopp, tro och glädje i vårt dagliga liv genom Jesus Kristus.

Trosstärkande berättelser

Äldste Paul delgav oss erfarenheter ur sitt liv, då han kallades att vara missionspresident i Östtyskland 1989. Senare under året föll Berlinmuren. Familjen Pauls barn fick en privatlärare i ryska genom skolans försorg. I sin kontakt med familjen Paul fick den unga studentskan ett vittnesbörd om

evangeliet och döptes utan sina föräldrars vetenskap. När hon tagit mod till sig och berättat för

sin mor om dopet, sade modern: "Jag hade gärna velat vara med, jag har aldrig sett ett dop." Så småningom döptes mor och far och farmor.

Äldste Paul berättade också andra underbara, trosstärkande berättelser och uppmanade dem som nu undervisas av missionärerna att följa Jesu Kristi exempel och bli döpta inom en vecka eller två och uttalade en särskild välsignelse över dem.

Detta var i sanning en undervisande och uppbyggande stavskonferens! ■

Sonja Malm, Göteborgs stav

Stavskonferens i Stockholms södra stav

Anna Palm

Den 21-23 oktober hade Stockholms södra stav stavskonferens i Västerhaninge kapell och Universitetets Aula Magna. Temat för konferensen var Joseph Smith, eftersom vi i år firar hans 200:e födelsedag. Äldste Eivind Sterri, områdesjuttio från Norge, var närvarande under alla dagarna och höll många tal för medlemmarna. Anden var stark och vittnade om Herrens fantastiska verk.

Fredagen den 21 oktober hölls en brasafton för unga män, unga

kvinnor och unga vuxna i Västerhaninge kapell för att bland annat minnas Joseph Smith.

På lördagens allmänna session, som hölls i Västerhaninge kapell, handlade många tal om vikten av tro och att skaffa sig ett eget vittnesbörd om Jesus Kristus. Bland talarna fanns Torbern Stålek, Eric Peterson, Louis Herrey m.fl. Syskonen Österlund sjöng tillsammans "O hur stort".

Dagen efter, på söndagen, samlades vi i Universitetets Aula Magna. Vi fick lyssna till budskap från bl.a. äldste Sterri och stavspresidentskapet. Närvarande var också Marietta de Pourbaix Lundin från riksdagen och hennes man Tommy Lundin, som är kommunpolitiker i Haninge.

Kören, under ledning av Anna-Maria Nilsson och ackompanjerad av Ingrid Nilsson, inledde med att sjunga ett relativt nyskrivet arrangemang av psalmen "Lär mig att följa dig" av Craig Pertie. Många lyssnade till de vackra tonerna och sjöng där efter tillsammans "O, Store Gud".

Vi fick lyssna till tal av syster Ruth Kissi, som rörd bar sitt vittnesbörd om Jesus Kristus. Hon berättade om hur hennes mamma varit ett stort exempel för henne att följa evangeliet. Syster Emma Vuorinen talade där efter om hur vi kan och bör leva som människor och broder Nils Eriksson från Katrineholm talade om hur han funnit meningen i sitt liv.

Äldste Sterri, som presiderade över mötet, kallade även tre personer att oförberett bära sina vittnesbörd.

Äldste Sterri, Frida Keane, Marietta de Pourbaix Lundin, riksdagsledamot, och hennes man Tommy Lundin, kommunpolitiker i Haninge kommun

Han talade vidare om prästadömet som en enorm kraft som kommer att hålla uppe våra liv och

uppmänade böderna: "Ära ert prästadöme och använd det, våra familjer behöver det, låt systrarna bli välsignade och tröstade."

Äldste Eivind Sterri talade sist på klingade norska om tro och om Frälsaren. Han vittnade även om Joseph Smith och att han verkligen såg den första synen. Äldste Sterri uppmänade oss att följa våra profeter och apostlar som säger vad vi ska göra. Då kommer vi att få skydd och frid. Vi kommer inte att gå genom livet utan prövningar, men

med beskydd. Vi kan genom våra handlingar kvalificera oss för att ha Kristus i våra liv. Han väntar på att vi ska öppna dörren för honom så att han kan välsigna oss.

Kören sjöng som avslutning ytterligare ett arrangemang av Craig Petrie, psalmen "Pris åt den man" som är en hyllning till profeten Joseph Smith.

Efter en härligt uppbyggande konferens, stannade som vanligt många människor kvar länge efteråt och pratade med nya och gamla bekanta. Gemenskapen och anden ibland oss är verkligen underbar och något att vara tacksamma över. ■

Anna Palm, Handens församling, Stockholms södra stav

Äldste Sterri och stavspresidenten i Stockholms södra stav Jonas Krylborn

Bland dem var patriarken Håkan Ullström, från Södertälje församling, som rörd talade om hur "kyrkan gett mig mening med mitt liv, vi är olika från alla delar av världen, men en sak har vi gemensamt: vårt vittnesbörd om Jesus Kristus." Ingrid Nilsson, från Handens församling, talade sedan om hur tacksam hon var för familjen och dess betydelse.

Stephanie Österlund, från Gubbängens församling, talade också om familjen och hur tacksam hon var för sina föräldrar, hur de lärt henne att man kan stå på heliga platser var man än är i världen.

Stavspresidenten Jonas Krylborn vände sig speciellt till barnen och tackade dem för att de är frimodiga och står upp för det som är viktigt.

Västerås kapell 20 år

Anne-Sofie Wihlman

Den 29 september 1984 togs första spadtaget till ett nytt kapell på Ringduvegatan 2 A i Västerås. Närmare ett år senare, 1985, stod kapellet klart för inflyttning. Lördagen den 15 oktober 2005 samlades drygt 80-talet medlemmar och vänner i alla åldrar för att fira de första 20 åren i kapellet. Inramningen var ett "festklätt" kapell med dukade långbord och middag. Flera fina musiknummer framfördes och stämningen var god.

Speciellt inbjudna var de nio som verkat som grenspresidenter i grenen från 1970 och framåt – som varit med om förberedelserna för ett nytt kapell och som verkat i det nya kapellet. Det var bara två som

inte hade möjlighet att närvara. Det blev en andlig högtidsstund att få lyssna till deras starka vittnesbörd!

Historisk återblick

Det blev en kväll med blickar både bakåt och framåt. Harry Gustafsson, medlem i Västerås gren, hade ägnat mycket tid åt att samla material till en historik över Västerås gren från 1800-talet och framåt.

Steve Holmdahl, grenspresident 1970-1980, berättade hur grenens medlemmar under många år kämpade för att få ett eget kapell, bl a genom att samla medel till byggnadsfonden. Den första egna fastigheten fick man i början av 1950-talet, en tvåvånings trävilla,

centralt i Västerås. Då grenen växte kändes villan på Gurksaltargatan alldeles för liten. Många kommer ihåg hur golvet på övervåningen gungade rejält under julfester.

Olle Silfverberg, grenspresident 1980-1984, fick vara med om den byråkratiska processen med ett erbjudande om tomt för kapellbygge i stadsdelen Råby i västra Västerås och det efterlängtnade första spadtaget 1984. Han avlöstes strax därefter på grund av att familjen flyttade till Stockholm.

Ny grenspresident blev Harald Uusitalo, 1984-1988 samt 1995-2000. Han berättade bl a om de praktiska förberedelserna för grenen inför och under kapellbygget. Kapellet fick en varm beige/rosa färgton, som bidragit till den ombonade känsla kapellet alltid ger oss. Det blev en påminnelse om hur mycket arbete och hur många beslut som ligger bakom det som vi idag ser som självklart i kapellet!

Broder Hans-Göran Karlsson kallades som grenspresident 1988. Han kunde tyvärr inte närvara denna kväll, men hälsningar framfördes. Han avlöstes samma år i samband med att familjen flyttade till Junsele.

Bo Wihlman var grenspresident 1988-1991. Han berättade om ansträngningarna att ha en god besöksverksamhet (hemlärare och besökslärare), något som alltid har varit viktigt i Västerås gren. Grenen sände också ut en heltidsmissionär vid denna tid.

Ulf Hammar, grenspresident

1991-1994, talade om sina tankar när han kallades som grenspresident i Västerås. Familjen hade nyligen kommit från New York till Västerås. Det var en oväntad kallelse, berättade han.

Eric Peterson verkade som grenspresident under 1994-1995. Han bar ett starkt vittnesbörd, och talade bl a om sina känslor inför valet att ta ett erbjudande om jobb i Stockholm och därmed lämna grenen, där de trivdes mycket bra.

Michael Lindblom var tillresande grenspresident under en tid därefter. Harald Uusitalo kallades därefter åter som grenspresident.

Lars Nilsson blev kallad som grenspresident 2000 som nyinflyttad till Västerås gren. Han talade om tjänande i templet, som ligger honom varmt om hjärtat. Han ser att grenens andliga nivå ökat vartefter tempelbesöken ökat. Han vittnade om att Herren leder våra vägar. Han var tacksam för den tid han och hans hustru bott i Västerås.

Västerås gren är på väg framåt!

Blickarna framåt denna kväll gällde både den inplanerade utbyggnaden av kapellet, som kommer att påbörjas inom kort, samt grenens förhoppning om att kunna växa till församling. Ritningar för utbyggnaden presenterades – och det kändes att kapellet kommer att bli ännu bättre! Västerås gren är på väg framåt!

Paulus ord: "Hos var och en framträder Anden så att den blir till

nytta" (1 Kor. 12:7), var påtagligt denna minnesvärda kväll. Västerås gren har välsignats med andligt starka ledare. De har blivit ett vittnesbörd för oss om att Herren väljer sina ledare med omsorg. Vi känner stor tacksamhet för det tjänande som de utfört för grenens och medlemmarnas bästa. Glädjen att åter se dem i vårt kapell var stor!

För oss som varit medlemmar 20-30 år eller längre och fått uppleva alla ansträngningar som gjorts innan det nya kapellet blev verklighet var denna kväll en nyttig påminnelse – och för de yngre och de som inte tillhört grenen så länge gav det förhoppningsvis en starkare känsla för Västerås gren och dess ledare! ■

Anne-Sofie Wihlman, Västerås gren

En ny bok av Torsten Wiklöf

Detta är en bok som vuxit fram inom mig under 50 år och det var svårt att få den skriven, säger Torsten Wiklöf om sitt fjärde verk, boken med titeln "Gå, Viktor gå!"

Broder Wiklöf, medlem i Södertälje församling, berättar vidare att boken handlar om Viktor och hans vandring från intelligens till evigt liv och upphöjelse. Under sin vandring har Viktor många frågor som medlemmar ofta ställer sig. Svaren på dessa frågor finns i skrifterna och i profeternas uttalanden, men kan vara svåra att finna, bokens syfte är att vara en hjälp att få svar på dessa frågor.

Sju f.d. grenspresidenter i Västerås gren. Från vänster Lars Nilsson, Eric Peterson, Ulf Hammar, Bo Wihlman, Harald Uusitalo, Olle Silfverberg och Steve Holmdahl.

Tidigare har broder Wiklöf skrivit böckerna "Vandra i Bibeln", "Missionärsminnen" och "Varde

ljus ..." Dessa böcker har lästs av både medlemmar och icke-medlemmar och hjälpt många att förstå evangeliet bättre och stärkt deras tro.

Den nya boken "Gå, Viktor gå!", som utkom den 19 november 2005 är enligt broder Wiklöf hans sista bok.

För mer information om boken

Västerås kapell

och var den kan köpas – kontakta broder Wiklöf. ■

Eivor Hagman, Redaktör

Redaktör för svenska lokalsidor

Redaktör för de lokala Sverigesidorna är Eivor Hagman. Läsarna är välkomna att sända förslag till nyhetsartiklar via e-post till eivorhagman@hotmail.com. Alla artiklar redigeras.

Prästadsömsledare, Primär- och Hjälpföreningsledare samt ledare för Unga män och kvinnor bör vid större konferenser eller andra speciella aktiviteter alltid utse någon att skriva artiklar och ta bilder för att sedan *inom tre veckor* mejla in detta till redaktionen.

Artiklarna ska vara upplyftande för läsarna och spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas lärdomar. Exempel på innehåll är: nya eller ovanliga händelser, tjänande-projekt, samhällstjänst, tempelresor, historiska händelser, tillväxt,

medlemsmissionärsarbete, humanitär hjälp, framgång inom seminariet eller institutet, berättelser om omvändelser, lokala medlemmar som gjort speciella insatser, nya grenar, församlingar, grenspresidenter, biskopar, stavs- eller distriktspresidentskap etc. Dikter publiceras inte. Inte heller dödsfall, födselar, förlovingar, giftermål etc.

Bilder ska *helst* vara pappersbilder (originalfoton, inte datautskrivna elektroniska bilder). Digitala eller scannade bilder måste ha hög upplösning (300 dpi) och sändas *separat*, inte tillsammans med en artikel. Alla bilder ska förses med bildtext samt namn på fotograf. Papperskopior av bilder sänds till adress Medusagatan 2A, 553 38 Jönköping. Bilder returneras inte. ■

Hur du kan prenumerera på Liahona

I varje församling eller gren finns det vanligtvis ett tidskriftsombud som du kan vända dig till om du har ändrat adress eller vill ha ett inbetalningskort för att prenumerera på *Liahona*. Vem tidskriftsombudet är brukar stå i stavskalendern.

Annars kan du vända dig direkt till distributionscentret i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnr 008 3478 3388. Priset för en helårsprenumeration är SEK 150 (inkl moms och porto) och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona" på inbetalningskortet.

Du kan även prenumerera på *Liahona* som en uppskattad gåva till någon du vill ge något värdefullt. Eller till flera i familjen som kanske vill ha sitt eget exemplar att läsa och stryka under viktiga saker i. ■

Eivor Hagman, Redaktör